

JENNIFER PROBST

Cảm lấy
Hồn nhân

TIỂU THUYẾT Phạm Minh Trang dịch

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Jennifer Probst hiện đang sinh sống cùng gia đình riêng tại New York , Mỹ. Cô viết câu chuyện tình yêu đầu tiên khi cô mới 12 tuổi. Cô bé Jennifer luôn nuôi mộng văn chương, khi ấy đã mang truyện mình sáng tác đến lớp để đọc cho những người bạn học và không ngừng ngòi bút kể từ đó. Có một khoảng thời gian cô tạm nghỉ để kết hôn với người đàn ông trong mơ, sinh con trai đầu lòng, mua một căn nhà xinh đẹp ở Thung lũng Hudson, có đứa trẻ thứ hai, lấy bằng tiến sĩ Văn học Anh ngữ và đón nhận hai chú chó vào gia đình mình. Cô từng làm qua nhiều công việc khác nhau: đại lý du lịch, giáo viên dạy yoga, điều phối viên hẹn hò và nhân viên bán bảo hiểm. Rồi cô bắt tay vào sáng tác trở lại.

Cuốn tiểu thuyết “Thương vụ hôn nhân” giúp Jennifer Probst lọt vào danh sách tác giả có sách bán chạy nhất của Wall Street Journal, Thời báo New York và USA Ngày nay. Cô hợp tác với nhiều nhà xuất bản như Entangled, Decadent, Red Sage và TWRP để cho ra mắt các tác phẩm lãng mạn hiện đại đầy quyến rũ và nóng bỏng. Cô cũng thử sức ở mảng văn học thiếu nhi với cuốn “Buffy and the Carrot”, được viết cùng cô cháu gái 12 tuổi. Jennifer Probst đã xuất bản tổng cộng 33 cuốn sách, trong đó cuốn “Thương vụ hôn nhân”, phần trước của “Cạm bẫy hôn nhân”, được Bách Việt ấn hành năm 2013.

Jennifer Probst biết cách đánh thức chất lãng mạn vô vọng nơi người đọc và lấp đầy giấc mơ của độc giả với những câu chuyện tình yêu và hạnh phúc mãi mãi. Các nhân vật nữ chính của cô là những người phụ nữ mạnh mẽ. Họ ngẩng cao đầu và tiến về phía trước kể cả khi cảm thấy sợ hãi. Họ độc lập, biết cách thỏa hiệp và đeo đuổi ước mơ của mình. Họ đòi hỏi sự tôn trọng trong một mối quan hệ. Họ trở thành những hình mẫu lý tưởng cho các độc giả nữ.

“Cạm bẫy hôn nhân” là câu chuyện tình yêu diễn ra trên nền thành phố Milan xinh đẹp và cổ kính. Mọi chuyện bắt đầu khi cuộc hẹn hò giấu mặt giữa nữ-nhiếp-ảnh-gia-đồ-lót-nam và giám-đốc-chuỗi-tiệm-bánh trở thành thảm họa. Maggie chắc chắn là anh đang ngấm ngầm theo đuổi người bạn thân, cũng là chị dâu, của cô. Còn Michael nghĩ

ngờ rằng cô luôn che giấu cảm xúc thực của mình dưới bề ngoài bất cần. Và rồi anh cần sự giúp đỡ từ cô: Anh phải lập gia đình gấp để em gái anh được phép kết hôn với tình yêu đời mình. Họ đề ra một giao kèo có lợi cho đôi bên: Maggie sẽ tới ra mắt với tư cách hôn thê của anh trong một tuần, đổi lại Michael sẽ tránh xa khỏi chị dâu cô.

Nhưng một tuần ở Ý không diễn ra theo dự liệu của họ.

Maggie phát hiện ra bản thân mắc kẹt với một bà mẹ chồng sắc sảo, ba cô em chồng nổi loạn cùng vô số rắc rối của họ... và một ông chồng hồ quýt-rũ-chết-tiết. Liệu anh có phải người đàn ông hoàn hảo mà cô đã cầu xin Mẹ Trái Đất ban cho. Cùng lúc, Michael phát điên vì cô vợ hồ hóa ra không phải một nàng cọp mà anh có thể thuần hóa trong bảy ngày, cô đến và đảo lộn đời anh. Michael nhận ra mình không muốn một người vợ truyền thống như anh vẫn tưởng, mà là một phụ nữ tự chủ và ngang tàng. Cả hai cùng nhau trải qua nhiều tình huống dở khóc dở cười, vô số nụ hôn nồng cháy và những khoảnh khắc say đắm tại thành phố Milan thơ mộng. Hôn nhân không đơn thuần là một thương vụ nữa, nó trở thành một cạm bẫy ngọt ngào mà ai cũng muốn rơi vào.

Dành tặng chồng tôi.

Em đoán là lá bùa tình yêu cuối cùng cũng công hiệu và đây chính là hạnh phúc mãi mãi về sau. Cảm ơn anh đã cùng em trải qua những khoảnh khắc điên rồ, hỗn loạn. Cảm ơn vì luôn giữ em tỉnh táo, vì luôn là một người cha tuyệt vời, và hơn hết, vì đã nấu bữa tối. Em yêu anh.

Và gửi đến những biên tập viên vô cùng, vô cùng tuyệt vời của tôi, Liz Pelletier và Libby Murphy. Cuốn sách này đơn giản là sẽ không thể hoàn thành nếu thiếu hai người.

CHƯƠNG 1

Maggie Ryan nghiêng ly margarita^[1] của mình trên môi và nhấp một ngụm dài. Vị chua hòa cùng vị muối bùng nổ trên đầu lưỡi và thiêu đốt huyết mạch cô. Thật không may là nó diễn ra không đủ nhanh. Cô vẫn đủ tỉnh táo để nghi ngờ về hành động của mình.

Cuốn sách bọc vải tím vẫn đang ra hiệu và nhạo báng. Cô cầm nó lên lần nữa, đọc lướt qua các trang và ném nó trở lại chiếc bàn thủy tinh cách tân. Thật nực cười. Vì Chúa, lá bùa tình yêu cơ đấy. Cô từ chối hạ thấp bản thân đến vậy. Dĩ nhiên, khi người bạn thân nhất của cô, Alexa, niệm bùa chú cho mình, cô đã ủng hộ và cổ vũ hành động tìm bạn đời của cô ấy.

Nhưng chuyện này khác hoàn toàn.

Maggie rửa thầm bên dưới hơi thở và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng bạc luồn qua khe hở của tấm màn tre. Thêm một buổi tối nữa trôi qua. Thêm một buổi hẹn hò thảm họa. Lũ quỷ vẫn đang đe dọa, và chẳng có ai ở đây để chống lại chúng cho đến khi bình minh lên.

Tại sao cô chẳng bao giờ cảm nhận được một sự kết nối nào? Anh chàng vừa rồi là người quyến rũ, thông minh và cởi mở. Cô mong đợi một cuộc mây mưa bùng nổ khi cuối cùng họ cũng đụng chạm - hoặc ít nhất là một cơn rừng mình đầy hứa hẹn. Thay vào đó, cô chẳng thấy gì. Không gì hết. Tê liệt từ thất lung trở xuống. Chỉ có cơn đau âm ỉ của sự trống rỗng và khao khát... nhiều hơn nữa.

Nỗi tuyệt vọng ập xuống cô như một làn sóng dâng cao. Con hoảng loạn quen thuộc cào xé ruột gan, nhưng cô đấu tranh lại để chế ngự và giữ vững vẻ bề ngoài. Kệ mặc nó. Cô từ chối để bị tấn công ngay trên sân nhà. Maggie chộp lấy sự kích động nguyên sơ như một chiếc phao cứu sinh và hít thở thật đều và sâu.

Những cuộc tấn công ngu ngốc. Cô ghét thuốc và từ chối sử dụng chúng, lạc quan rằng mỗi cơn sẽ bị đẩy lùi bằng ý chí tuyệt đối kiên

đỉnh của cô. Có lẽ là một cuộc khủng hoảng tuổi trung niên đến sớm. Sau tất cả thì cuộc sống của cô gần như là hoàn hảo.

Cô có mọi thứ mà phần lớn mọi người đều ao ước. Cô là nhiếp ảnh gia chuyên chụp mẫu đồ lót nam và được chu du khắp thế giới. Cô yêu khu căn hộ thời thượng không cần bảo trì của mình. Căn bếp lộng lẫy với những thiết bị bằng thép không gỉ cùng lớp gạch men sáng bóng. Chiếc máy pha cà phê hiện đại và máy pha cocktail xác nhận thú vui của cô, châm ngôn Chuyện ấy là Chuyện nhỏ^[2]. Chiếc thảm trắng sang trọng cùng nội thất da kết hợp kiêu hãnh khoe khoang về tình trạng không trẻ nhỏ và phong cách đặc trưng riêng. Cô làm những gì mình muốn, khi cô muốn mà không cần phải xin lỗi bất cứ ai. Cô hấp dẫn, dư dả tài chính và khỏe mạnh, nếu không tính những cơn hoảng loạn không thường xuyên. Tuy vậy, câu hỏi chòn vòn bên rìa bộ não cô với sự đeo bám dai dẳng đầy khó chịu, tăng dần lên theo mỗi ngày.

Là nó phải không?

Maggie đứng dậy giật mạnh chiếc áo choàng lụa đỏ, sau đó nhét chân vào đôi dép lông đính đôi sừng quý phía trên. Cô say sưa đủ rồi, và không ai sẽ được biết hết. Có lẽ, tập thể dục sẽ giúp cô bình tâm lại.

Cô chộp lấy mảnh giấy từ cuốn sổ và lên danh sách tất cả những phẩm chất của một người đàn ông mà mình khao khát.

Đốt ngọn lửa nhỏ. Niệm câu thần chú.

Tiếng lầm rầm đầy hân hoan vang vọng trong tâm trí cô trước hành động điên rồ, nhưng cô đẩy chúng đi với một ngụm tequila và quan sát tờ giấy cháy.

Sau cùng thì cô chẳng còn gì để mất cả.

Mặt trời có vẻ như đang giận dữ.

Michael Conte đứng ngoài khu bất động sản bên bờ sông và quan sát vòng tròn hoàn hảo nhô lên nơi đỉnh núi. Màu lửa pha trộn giữa sắc

cam cháy rực và màu hồng nhung đỏ thắm, phát ra những tia sáng cuồng bạo, giết chết bóng tối còn sót lại. Anh nhìn vị vua bình minh dâng lên đầy kiêu hãnh ăn mừng chiến thắng tạm thời và trong khoảnh khắc, anh tự hỏi liệu mình còn có thể cảm nhận được thế này lần nữa hay không?

Sự sống.

Anh lắc đầu và chế giễu suy nghĩ của bản thân. Anh không có gì phải phàn nàn cả. Cuộc đời anh hoàn hảo. Dự án bên sông sắp sửa hoàn thành, và sự ra mắt của hàng bánh Mỹ đầu tiên của gia đình sẽ thu hút nơi đây như một cơn bão. Anh hy vọng thế.

Michael nhìn chằm chằm xuống nước và ghi nhận những đổi mới. Từng là một nơi xập xệ, bên trú chân của đầy những tên tội phạm, bắt động sản nhà Hudson Valley đã cho thấy sự lột xác không ngờ và anh cũng góp phần trong đó. Anh và hai nhà đầu tư khác đã đổ rất nhiều tiền vào giấc mơ đó và Michael tin chắc vào thành công của cả đội. Con đường lát đá giờ đây uốn quanh các bụi hoa hồng và những chiếc thuyền cuối cùng cũng trở lại - những chiếc thuyền buồm hùng vĩ và cả chuyến phà nổi tiếng đưa đón lũ trẻ.

Tiếp đến là tiệm bánh của anh, một khu spa và nhà hàng Nhật Bản lôi kéo một lượng lớn khách hàng. Chỉ còn vài tuần nữa là đến ngày khai trương sau một năm dài thi công cùng mồ hôi và máu.

Và La Dolce Famiglia cuối cùng cũng vươn mình tới New York.

Sự hài lòng lan tỏa trong anh, cùng sự trống rỗng lạ kì. Chuyện gì xảy ra với anh dạo gần đây vậy? Anh ngủ ít hơn, và người phụ nữ anh thỉnh thoảng tự cho phép mình thưởng thức chỉ khiến anh thấy mệt mỏi thêm mỗi sớm bình minh. Bề ngoài, anh có tất cả mọi thứ mà một người đàn ông mơ ước. Tiền bạc. Công việc yêu thích. Gia đình, bạn bè và sức khỏe tốt. Vô số người phụ nữ trong mơ để lựa chọn. Bản tính Ý trong tâm hồn anh hét lên đòi hỏi điều gì đó có ý nghĩa hơn chỉ là tình dục, nhưng anh không biết liệu nó có thực sự tồn tại hay không.

Ít nhất là không với anh. Như thể thứ gì đó sâu trong anh đã tan vỡ.

Ghê tởm tiếng rên rĩ trong tâm trí, anh quay lại và sai bước xuống vỉa hè. Điện thoại di động của anh kêu bíp, và anh rút nó ra khỏi túi ngoài chiếc áo khoác, liếc nhìn số.

Chết tiệt.

Anh dừng lại một chút. Sau đó hắt ra tiếng thở dài cam chịu, anh nhấc máy.

“Ừ, Venezia à? Lần này là chuyện gì nữa?”

“Michael, em đang gặp rắc rối.” Một tràng tiếng Ý tấn công tai anh.

Michael tập trung vào lời cô nói, tuyệt vọng giải nghĩa chúng giữa những cơn thổn thức. “Có phải em nói em sẽ kết hôn không?”

“Anh không nghe sao, Michael?” Cô nhanh chóng chuyển sang tiếng Anh. “Anh phải giúp em!”

“Từ từ thôi. Hít thở sâu nào, sau đó kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện.”

“Mẹ không cho phép em kết hôn!” cô bật ra. “Và tất cả là lỗi của anh. Anh biết Dominick và em đã bên nhau nhiều năm rồi. Em đã hy vọng và cầu nguyện rằng anh ấy sẽ hỏi cưới rồi cuối cùng anh ấy cũng cầu hôn. Ôi, Michael, anh ấy đã đưa em đến Piazza Vecchia^[3] rồi quỳ xuống và chiếc nhẫn thì tuyệt đẹp, vô cùng đẹp! Dĩ nhiên, em đã nói đồng ý, và rồi bọn em vội vã tới chỗ mẹ để kể cho toàn thể gia đình, và...”

“Chờ chút. Dominick chưa từng gọi cho anh để hỏi xin cưới em.” Con kích động đâm xuyên qua anh. “Tại sao anh chẳng biết gì cả?”

Em gái anh thở ra một hơi dài. “Anh đang đùa em đây à! Lỗi cư xử đó từ xưa từ xưa rồi, mà anh thậm chí còn chẳng có ở đây, và mọi người đều biết bọn em sẽ kết hôn, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Dù sao thì chẳng còn điều gì quan trọng nữa bởi vì em sẽ trở thành gái già và em sẽ mất Dominick mãi mãi. Anh ấy sẽ chẳng đòi nào đợi em đâu và tất cả là lỗi của anh!”

Đầu anh đang đập rộn trong khi Venezia rên rỉ. “Sao chuyện này lại là lỗi của anh nhỉ?”

“Mẹ bảo em là em không thể cưới cho đến khi anh kết hôn. Có nhớ truyền thống lối bạch mà cha tin không?”

Nỗi khiếp đảm trườn lên cột sống anh và cuộn lại trong bụng. Không thể nào. Truyền thống gia đình xưa cũ không có chỗ trong xã hội ngày nay. Chắc chắn, chuyện con trai cả phải kết hôn trước là hiển nhiên ở Bergamo và vì là một Bá tước, anh được xem là người đứng đầu, nhưng họ đã bỏ rất xa tháng ngày của một cuộc hôn nhân sắp đặt rồi. “Anh chắc đây là một sự hiểu lầm thôi,” anh nói trơn tru. “Anh sẽ sắp xếp lại chuyện này.”

“Mẹ nói với Dominick là em có thể đeo nhẫn, nhưng sẽ không có đám cưới cho đến khi anh kết hôn. Thế nên Dominick đã rất thất vọng và nói là anh ấy không biết mình có thể chờ bao lâu nữa để có thể bắt đầu cuộc sống với em, thế nên mẹ đã nổi giận và gọi anh ấy là đồ vô lễ, bọn em đã có một trận tranh cãi lớn và bây giờ cuộc đời em kết thúc rồi, hoàn toàn kết thúc rồi! Sao mẹ lại có thể đối xử như vậy với em chứ?”

Tiếng hôn hên xen lẫn tiếng nước nở không ngừng vọng qua tai nghe.

Michael nhắm mắt. Tiếng đập rộn đều đều bên thái dương đang gia tăng theo cấp số nhân.

Anh ngắt ngang tiếng la hét ai oán của Venezia với vẻ thiếu kiên nhẫn không giấu giếm. “Bình tĩnh đi,” anh ra lệnh, dùng đến quyền uy của mình trong gia đình. Cô lập tức im lặng. “Mọi người đều biết em và Dominick sinh ra là để cho nhau. Anh không muốn em lo lắng. Anh sẽ nói chuyện với mẹ hôm nay.”

Em gái anh nuốt xuống. “Nếu anh không thể thì sao? Nếu mẹ từ mặt em sau khi em kết hôn với Dominick mà chưa được mẹ cho phép thì sao? Em sẽ mất tất cả. Nhưng sao em có thể từ bỏ người đàn ông mình yêu được chứ?”

Tim anh ngừng đập, sau đó tăng tốc. Vì Chúa, đó là bề rạn mà anh từ chối nhảy vào. Một bộ phim gia đình căng thẳng sẽ buộc anh phải

bay về nhà. Với vấn đề tim mạch của mẹ anh, anh lo cho sức khỏe của bà. Hai cô em gái khác của anh, Julietta và Carina, có lẽ không đủ khả năng làm dịu đi nỗi phiền muộn của Venezia. Đầu tiên, anh cần phải kiểm soát được em gái mình đã. Anh siết chặt tay quanh điện thoại. “Em sẽ không làm bất cứ chuyện gì cho đến khi anh nói chuyện với mẹ. Rõ chưa, Venezia? Anh sẽ xử lý nó. Chỉ cần nói với Dominick chờ cho đến khi anh giải quyết êm xuôi chuyện này.”

“Được rồi.” Giọng cô run run. Michael biết mặc dù em gái anh hay làm quá mọi chuyện lên, cô thực sự yêu hôn phu của mình và muốn bắt đầu cuộc sống với cậu ta. Ở tuổi hai mươi sáu, con bé đã nhiều tuổi hơn hầu hết bạn bè đã lập gia đình của nó và con bé cuối cùng cũng chọn được người đàn ông mà anh chấp nhận.

Anh nhanh chóng kết thúc cuộc gọi và sải bước đến chỗ xe của mình. Anh muốn quay lại văn phòng và nghĩ cho thông suốt. Chuyện gì xảy ra nếu anh thực sự cần kết hôn để khắc phục rắc rối này? Lòng bàn tay anh trở nên ẩm ướt với suy nghĩ đó và anh chống lại bản năng muốn chui chửng lên bộ đồ hoàn hảo vừa vận của mình. Khi mà công việc đã ngốn hết cả thời gian rảnh rỗi, anh phải đưa việc tìm kiếm bạn đời cho mình xuống cuối danh sách. Tất nhiên, anh biết những phẩm chất mình cần ở một người vợ tương lai. Một người dễ tính, ngọt ngào và vui vẻ. Thông minh. Chung thủy. Ai đó muốn nuôi nấng những đứa trẻ, xây dựng một tổ ấm, nhưng đủ độc lập để có sự nghiệp cho riêng mình. Ai đó hoàn toàn phù hợp với gia đình anh.

Anh trượt xuống nội thất sang trọng của chiếc Alfa Romeo và ấn nút khởi động xe. Vấn đề chủ chốt lóe sáng báo động ngay trước mắt anh. Nếu anh không có thời gian để tìm được người vợ hoàn hảo cho mình thì sao? Liệu anh có thể tìm một phụ nữ để thỏa thuận nhằm thỏa mãn mẹ anh và cho phép Venezia kết hôn với tình yêu đời mình? Và nếu vậy, anh sẽ tìm thấy cô ta ở chỗ quý quái nào đây?

Điện thoại kêu bíp làm gián đoạn suy nghĩ của anh. Một cái nhìn xác nhận rằng Dominick từ chối chờ mọi thứ dịu xuống và sắp sửa đấu tranh quyết liệt để kết hôn bằng được với em gái anh.

Đầu anh nện thành thịch trong khi anh với tay lấy điện thoại. Sẽ là

một ngày dài cho xem.

CHƯƠNG 2

“Đây, bé em bé này.”

Maggie tự động bắt lấy đứa trẻ khi anh trai cô đẩy cái bọc nhỏ đang vắn vẹo vào vòng tay cô và nhanh chóng rời đi. Như mọi lần. Trước đây cô đã thấy anh ta chơi trò đùa đẩy em bé một cách lão luyện và cô từ chối bị qua mặt. Thường là vì cô cháu gái...

“Ôi trời!”

Thứ mùi nặng khiếp nơi vùng dưới tán công khừu giác cô. Cháu gái cô đang cười toe đầy tự hào khi một bể nước dãi chảy xuống cằm con bé và rớt xuống chiếc quần lụa của Maggie. Tã Lily nặng trĩu với những thứ có-Chúa-mới-biết là gì, và ba lọn tóc con bé được túm lại thẳng trên đầu như đám cỏ linh lăng lộn xộn khùng khiếp.

“Xin lỗi Lily, dì Maggie không thay tã đâu. Khi con lớn hơn dì sẽ dạy con cách lái xe máy, ghi điểm với một anh chàng nóng bỏng trong buổi dạ hội và mua cho con thẻ căn cước giả đầu tiên. Cho đến lúc ấy thì dì chịu thôi.”

Lily nhét nắm tay con bé vào cái miệng không răng của mình và gặm đầy vui sướng.

Maggie nín cười. Cô liếc nhanh xung quanh để tìm một người họ hàng và giao lại đứa trẻ, nhưng hầu hết khách khứa đều đang tập trung ở nhà bếp và phòng ăn gần tiệc buffet. Với một tiếng thở dài, cô đứng dậy khỏi chiếc ghế dài, đung đưa Lily bên hông và gần như đâm sầm vào người đàn ông khiến cô bực bội nhất.

Michael Conte.

Anh nắm chắc lấy tay cô trước cả khi cô lắc lư. Hơi nóng của sự đụng chạm sôi lên như dầu trong chảo nóng, nhưng cô vẫn giữ khuôn mặt vô cảm, quyết tâm rằng anh ta không bao giờ được biết mình có sức ảnh

hường lên cô đến thế nào. Anh ta suýt nữa đã bắt cóc BTN^[4] của cô, ám chỉ rằng mình đã được gia đình Alexa chấp nhận với vẻ duyên dáng dễ dàng khiến cô cáu tiết. Kể từ khi anh trai cô thiết kế các dự án gần bờ sông, Michael được mời đến tham dự bữa tiệc kết hợp giữa kinh doanh và giải trí trong các sự kiện gia đình. Cô tình cờ chạm mặt anh ta khắp nơi, làm sống dậy kỷ niệm về buổi hẹn hò giấu mặt thảm hại và cảm giác châm chích của sự sỉ nhục.

“Em ồn chứ, cara^[5]?”

Giai điệu trong giọng anh ta vuốt ve nơi bụng cô như một bàn tay mượt mà. Lily đáp lại với nụ cười hờ hợt và gần như thờ dãi. Và ai lại không chứ? Michael đơn giản là lộng lẫy.

Cô phân tích diện mạo của anh ta với một sự không khoan nhượng khiến cô là một trong số nhiếp ảnh gia được săn đón nhất trong ngành công nghiệp thời trang. Mái tóc dài đen nhánh được túm gọn và cột lại sau gáy. Khuôn mặt anh là sự kết hợp kì lạ của vẻ duyên dáng và mạnh mẽ, với vàng trán cao, xương gò má rõ nét và chiếc cằm vuông vức. Chiếc mũi cong hơi gãy xuống càng tăng thêm nét quyến rũ. Làn da có màu ô-liu ám, thứ màu riêng biệt nói lên dòng máu Ý của anh.

Nhưng điều khiến cô gục ngã là đôi mắt anh ta.

Đôi mắt sẫm màu và hút hồn hình quả hạnh, ẩn dưới hàng mi rậm. Luôn tràn đầy sự hài hước ác ý và một niềm đam mê nồng nhiệt lóe lên bên dưới vẻ ngoài bóng bẩy.

Nỗi cáu kỉnh trào lên. Sao anh ta lại làm phiền cô đến vậy chứ? Công việc đòi hỏi cô phải làm việc với những người đàn ông bán khỏa thân trông còn tuyệt hơn nhiều. Như chạm trở các pho tượng cẩm thạch, cô hiếm khi bị phân tâm bởi dòng điện tiếp xúc khi di chuyển tay chân trần vào đúng tư thế. Cô đã từng hẹn hò với vài người mẫu và luôn giữ khoảng cách, tận hưởng sự bầu bạn của họ, sau đó rời đi mà không một lần nhìn lại. Nhưng Michael đã gây ảnh hưởng lên cô bằng cách khuấy động nhu cầu nữ tính đầy bản năng mà cô chưa từng thấy trước đây.

Cô đẩy những suy nghĩ đáng ngại đó đi và xóc lại Lily trên hông.

Kiểm soát mình giữ tông giọng lạnh băng. “Xin chào, Bá tước. Điều gì mang anh đến đây thế?”

Môi dưới anh ta giật giật. “Tôi không bao giờ bỏ lỡ tiệc sinh nhật của Alexa.”

“Không, dĩ nhiên là không. Anh đừng như không bỏ lỡ nhiều sự kiện xoay quanh Alexa, phải không?”

Lông mày anh ta nhướn lên. “Em đang thắc mắc về động cơ của tôi sao, cara?”

Maggie ghét chất giọng khàn khàn của anh ta, thứ đang cuộn tròn như làn khói hơi nước nóng bao quanh các giác quan của cô. Nhưng cô ghét cơ thể anh ta nhiều hơn. Cơ bắp rắn chắc dẻo dai bên dưới chiếc áo khoác Armani. Anh mặc một chiếc áo sơ mi xanh hoàng gia cài khuy, quần jean và đôi boot đen Paciotti da cá sấu. Bên cạnh phong cách ăn mặc giết người, anh ta toát ra sức mạnh nam tính gần như đè bẹp cô, kết hợp với sự quyến rũ chết người. Anh ta vờ như mình không hề để tâm đến thế giới, nhưng Maggie đã thoáng thấy sự thông minh sắc sảo ẩn giấu bên dưới vẻ ngoài đó, nó lấp lánh sâu trong đôi mắt đen tuyền kia.

Dù sao thì, cô cũng che giấu những điều tương tự đấy thôi. Maggie ném cho anh nụ cười duyên dáng mà cô đã tự mình hoàn thiện. “Dĩ nhiên là không. Chỉ là lời bình luận về mối quan hệ cá nhân gần gũi của anh với chị dâu tôi thôi.”

Michael cười khùng khục và cù vào cằm Lily. Đứa bé bật cười lớn. Ngay cả cháu gái cô cũng là kẻ phản bội khi ở gần anh ta. “À, nhưng Alexa và tôi là bạn mà, không phải sao? Và nếu không có anh trai em, tiệm bánh của tôi sẽ không bao giờ khởi sắc được. Anh ấy đã thực hiện một việc tuyệt vời với thiết kế kiến trúc của mình.”

Cô làm bầm. “Tiện quá rồi, phải không?”

Như thể biết mình đang khuấy động cô, anh ta nghiêng người về phía trước. Cô bắt được hương cà phê xộc tới, mùi xà phòng sạch sẽ và chút nước hoa Christian Dior. Ánh mắt cô bắt lực tập trung hoàn toàn

vào bờ môi như tạc hứa hẹn tình dục và tội lỗi. “Em có gì muốn nói với tôi sao, Maggie?” Anh hỏi bằng tông giọng thấp kéo dài. “Tôi nhớ rằng trong cuộc hẹn ăn tối của chúng ta, em có hơi... thẳng thừng.”

Gã đàn ông chết tiệt. Cô chiến đấu chống lại sức nóng dâng lên trên má và nheo mắt cảnh cáo. “Và tôi nhớ anh có hơi...thành thật.”

Anh ta lùi lại cho cô khoảng không. “Phải, có lẽ cả hai ta đều mắc sai lầm tối đó.”

Cô từ chối trả lời. Thay vào đó, cô nâng Lily lên và đặt con bé vào vòng tay anh. Anh ta ôm lấy con bé đầy dịu dàng và dễ đến nỗi cô hối hận về quyết định của mình ngay lập tức. “Tôi đi tìm Alexa đây. Tã Lily bẩn rồi. Anh vui lòng thay cho con bé nhé, làm ơn?” Cô mỉm cười ngọt ngào. “Dù sao thì anh cũng là người nhà mà. Anh biết phòng trẻ ở đâu rồi đấy.”

Rồi xoay người trên gót giày nhọn, cô rời đi.

Maggie bước ngang qua nhà bếp trang trí phong cách Tuscan^[6], tập trung tìm một ly rượu. Tại sao không một ai khác nhận ra gã đàn ông đó đang tiếp cận bạn thân nhất của cô? Anh trai cô từng ghét anh ta, nhưng giờ Nick lại mời anh ta đến các sự kiện gia đình và cho anh ta cơ hội ở gần vợ mình. Trong vài lần cô đề cập chuyện đó với Alexa, cô ấy chỉ cười gạt đi, bảo rằng mình chẳng nhận thấy anh ta có tình ý gì.

Nhảm nhí.

Cô biết Alexa không bao giờ tưởng tượng ra được khả năng đó bởi vì cô ấy yêu Nick say đắm và tin vào những mặt tốt của mọi người. Maggie tin Alexa.

Cô chỉ không tin tưởng tay người Ý quyến rũ đã dùng mảnh khóe để xâm nhập vào gia đình họ.

Cô đã nghiên cứu anh ta trong suốt năm vừa qua, tích cực tìm ra điểm yếu chết tiệt nào đó phòng trường hợp cô cần để dọa dẫm anh ta

phải tránh xa Alexa và anh trai cô. Lần nào cô cũng trắng tay, ngoại trừ cái lần âm ỉ đó.

Phụ nữ.

Michael là một kẻ lẳng nhăng có tiếng. Cô cực là tất cả phụ nữ Ý đều thêm khát anh ta, và điều đó cũng chẳng hề thay đổi ở New York. Anh ta là một trong những anh chàng độc thân hội tụ đủ điều kiện nhất ở thung lũng Hudson. Chưa có ai đưa ra bình luận gay gắt nào về hành vi của anh ta, kể cả báo lá cải. Chưa thôi, thực tế vẫn còn đó.

Anh ta không bao giờ nghiêm túc trong chuyện yêu đương. Mối quan hệ lâu nhất của anh ta trong những năm qua kéo dài được hai tuần. Maggie cố kiềm lại tiếng cười khan.

Theo cách nào đó mà cô thấy như thể đang bắt gặp phiên bản nam tính của chính mình. Cô chỉ có thể nghĩ ra một lý do xác đáng cho câu hỏi tại sao anh ta không bao giờ cam kết.

Alexa.

Anh ta quá yêu Alexa để mà gắn bó bản thân với ai đó khác. Ông Chúa anh ta đã không hẹn cô thêm một lần nào nữa. Ký ức đó vẫn khiến cô xấu hổ. Cô chưa bao giờ bị một người đàn ông nào từ chối trước đó, đặc biệt là người mà cô khao khát ngay từ đầu.

Maggie rót cho mình một ly cabernet^[7], sau đó lang thang qua phòng ăn thanh lịch. Cô chú ý thấy sự biến mất của vài món đồ cổ và các vật có cạnh sắc, bằng chứng đầu tiên về việc có em bé trong ngôi biệt thự của anh trai cô.

Alexa nhào đến bên cô với một khay đầy thức ăn. “Sao cậu không ném thử? Mình đang cần hỗ trợ đây. Mình cố giảm cân sau sinh nhưng mấy món khai vị ngon quá.”

Maggie cười toe với cô bạn thân nhất. “Cậu trông tuyệt lắm. Chúa ơi, ngực cậu lớn thật đấy. Mình ghen tị quá.” Chiếc váy đen đến đầu gối làm nổi bật đường cong của cô với đường viền cổ áo khoét sâu.

Alexa lè lưỡi, “Lợi ích của việc cho con bú đây. Chúng ta nên hy vọng là mình sẽ không bị rỉ sữa và làm hỏng hình tượng quyến rũ này. Lily đâu rồi?”

Maggie cố gắng không nở nụ cười đầy thỏa mãn. “Ở chỗ Michael. Anh ta đang thay tã cho con bé.”

Alexa rên rỉ. “Sao cậu lại làm thế với anh ấy chứ? Cậu toàn làm khó anh ấy. Mình phải qua giúp đây.” Cô đặt đĩa đồ ăn xuống, nhưng Maggie nắm lấy tay cô.

“Ôi được rồi, mình sẽ qua kiểm tra. Mình chắc anh ta đã trao Lily cho mẹ cậu rồi. Anh ta không ngốc, Al, và anh ta là đàn ông đấy. Đàn ông thì không thay tã đâu.”

“Nick thì có.”

Maggie trợn mắt. “Hiếm lắm. Anh ấy ân Lily cho mình bởi vì anh ấy biết con bé đang cấu kính.”

Alexa lườm chòng từ phía bên kia căn phòng. “Sao mình phải thấy ngạc nhiên nhỉ? Một tối nọ, anh ấy nhờ mình trông con bé một phút, và khi mình đi tìm, anh ấy đã chuồn mất. Biến hẳn khỏi nhà. Chém chệ trên xe. Mình kiểu như anh đang đùa em sao?”

Maggie gật đầu. “Mình sẽ sớm sắp xếp một chuyến mua sắm với cậu và chúng ta sẽ bắt anh ấy trả giá. Theo đúng nghĩa đen.”

Alexa bật cười. “Đi cứu Michael đi. Và cố mà tử tế với anh ấy đấy, vì Chúa. Mình không biết hai người có chuyện gì nữa. Đã gần một năm kể từ khi cậu ra ngoài tới cuộc hẹn giấu mặt đó. Liệu còn chuyện gì khác xảy ra mà cậu không nói cho mình không?”

Maggie nhún vai. “Không. Mình đã nói với cậu rồi, mình nghĩ anh ta bí mật yêu cậu. Nhưng chẳng ai tin mình cả.”

“Lại chuyện đó à?” Alexa lắc đầu. “Maggs, bọn mình chỉ là bạn thôi. Anh ấy như người nhà vậy. Tin mình đi, ngay cả khi có Nick hay không - cũng chẳng có gì xảy ra giữa Michael và mình hết. Chưa bao giờ có gì.”

“Được rồi.” Maggie nhìn bạn mình, người mà cô yêu quý như chị em ruột. Alexa chưa bao giờ nhận ra bản thân thực sự đẹp đến thế nào, cả hình thức lẫn tâm hồn. Nick cuối cùng cũng giành được trái tim cô ấy và Maggie không bao giờ muốn hai người quên họ có ý nghĩa với nhau đến nhường nào. Cả hai đã đấu tranh qua một hành trình gian khổ nhưng cô chưa bao giờ thấy cặp vợ chồng nào hạnh phúc hơn thế. Anh trai cô cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc mãi mãi. Anh chưa bao giờ để những rối ren của chuyện gia đình ảnh hưởng tới tương lai của mình và cô thấy tự hào biết bao khi anh có được bước nhảy vọt như vậy.

Ít nhất một người trong gia đình cũng tìm thấy sự bình yên. Maggie ôm cô bạn. “Thường thức đồ ăn đi, sinh nhật cậu mà và đừng lo lắng nữa. Mình đi giải cứu anh ta đây.” Cô nhún nhả, hy vọng trông thấy Michael đang nốc rượu Scotch mà không có em bé. Cô leo lên cầu thang uốn lượn và khễ khàng bước đến cuối hành lang. Vang lên tiếng cười trầm âm, và rồi tiếng hát nhỏ nhỏ trôi nổi trong không trung. Cô thò đầu qua và bắt gặp cảnh tượng trước mắt mình.

Michael đang bế Lily trong tay khi anh đu đưa con bé. Anh đang ngâm nga một bài hát ru bằng tiếng Ý và Maggie nhận ra đó là bài “Ngôi sao nhỏ lấp lánh^[8].” Lily ngược lên nhìn lên anh với sự tôn thờ tuyệt đối, âm ừ theo giai điệu. Căn phòng trẻ dường như tô điểm thêm sự huyền bí cho khung cảnh, với mặt trăng lớn và những ngôi sao được vẽ trên trần nhà, cùng vệt sơn vàng sáng tạo nên những tia nắng mặt trời trên tường.

Tim cô ngừng đập. Khao khát mãnh liệt khiến toàn thân cô run lên và Maggie nhắm mắt lại trong trận chiến chống lại cơn bão cảm xúc. Anh ta đã cởi áo khoác ngoài, vắt ngay ngắn trên thành ghế. Lily đang mặc chiếc đầm hoa mới in hình những nụ hồng vàng, chiếc quần xinh xắn và đôi giày đồng màu đơn giản. Nước dãi cũng được lau sạch. Hương thơm vani lơ lửng trong không trung.

Cô nuốt nước bọt và siết chặt bàn tay. Anh nhìn lên.

Ánh mắt họ gặp nhau và khóa chặt. Trong khoảnh khắc, khao khát dục vọng nguyên sơ chạy xuyên qua họ. Và rồi chúng biến mất, Maggie tự hỏi liệu có phải cô vừa tưởng tượng ra ánh nhìn đầy ham muốn trên

guang mặt anh ta. “Anh đang làm gì đây?” cô hỏi, giọng sắc lẹm.

Anh nghiêng đầu trước lời buộc tội của cô. “Đang hát.” Cô thở dài với vẻ thiếu kiên nhẫn và ra hiệu về phía chiếc bàn thay tã. “Ý tôi là tã lót kia. Anh đã thay tã cho con bé à? Sao con bé lại mặc thế kia?”

Anh trông có vẻ thích thú. “Dĩ nhiên là tôi thay đồ cho con bé, như em đã yêu cầu, cara. Váy con bé bị bẩn, vậy nên tôi thay cái mới. Sao trông em ngạc nhiên vậy?”

“Tôi tưởng anh được nuôi dạy theo quan niệm cũ. Anh biết đấy, đàn ông là trụ cột và không nấu ăn, lau dọn, hay thay tã.”

Michael ngửa đầu và bật cười lớn. Lily chớp mắt, sau đó bị cô phản ứng. “Em chưa gặp mẹ tôi đây thôi. Tôi lớn lên với ba cô em gái. Khi có một cái tã cần thay thì đó là trách nhiệm của tôi, và không phải trò đùa-đây-em-bé đâu. Tôi đã cố thử một lần và phải trả giá đắt đấy.”

“Ồ”. Cô đứng dựa vào chiếc tủ màu trắng. “Gia đình anh sinh sống tại Ý phải không?”

“Phải. La Dolce Famiglia vốn bắt nguồn từ Bergamo, nơi chúng tôi đang sinh sống. Sau đó, chúng tôi mở rộng sang Milan và khá thành công. Tôi quyết định tiếp nối truyền thống trên đất Mỹ, còn em gái tôi thì điều hành trụ sở ở nhà.”

“Còn cha anh thì sao?”

Cảm xúc tràn trề lướt qua trên những đường nét như chạm khắc của anh. “Cha tôi qua đời vài năm trước rồi.”

“Tôi rất tiếc,” cô nói khẽ. “Nghe có vẻ như gia đình anh rất gần gũi.”

“Si[9]. Tôi nhớ ông ấy mỗi ngày.” Anh nhìn cô với vẻ tò mò. “Thế còn em thì sao? Tôi đoán là em chưa bao giờ phải thay tã đúng không?”

Cô mỉm cười và lơ đi sự trống rỗng. “Tôi đều được làm hộ hết. Nick lớn tuổi hơn, vậy nên tôi không có em để mà phải lo lắng. Chưa từng phải nhắc dù chỉ một ngón tay làm gì bởi vì chúng tôi sống trong một

ngôi biệt thự với một người giúp việc, một đầu bếp và một vú em. Tôi được nuông chiều đến sinh hư.”

Một sự im lặng ngán ngùi phủ xuống. Cô cự mình không thoải mái trong khi anh còn không buồn che giấu ánh mắt sắc nhọn khi quan sát gương mặt cô, tìm kiếm thứ gì đó cô không thể hiểu. Cuối cùng, anh lên tiếng. “Không, cara. Tôi nghĩ em đã trải qua khó khăn nhiều hơn hầu hết chúng tôi.”

Cô từ chối trả lời, ghét cái cách anh ta cố gắng nhìn thấu cô và suy đoán mọi thứ. Như thể anh ta nghi ngờ có điều gì hơn thế ẩn giấu bên dưới bề mặt. “Anh muốn nghĩ sao thì tùy,” cô bất ngờ lên tiếng. “Nhưng đừng có gọi tôi là em yêu nữa.”

Anh đáp lại với cái nháy mắt xấu xa. Sao anh ta có thể ảnh hưởng đến cô mạnh mẽ như vậy chứ?

“Được thôi, la mia tigrotta^[10].” Tông giọng du dương trầm bổng của anh ta như quán chặt cô trong lớp nhung mềm mại.

Maggie thâm nguyên rủa. “Buồn cười nhỉ.”

Anh nhướn mày. “Nó không có nghĩa gì buồn cười đâu. Em làm tôi nhớ tới một cô cạp nhỏ ngay giây phút đầu chúng ta gặp nhau.”

Cô từ chối tham gia vào cuộc tranh cãi lố bịch này. Maggie vẫy tay làm lơ cách gọi thân mật của anh và bước về phía cửa. “Tốt nhất là chúng ta ra khỏi đây thôi. Alexa đang tìm Lily đấy.”

Anh bước theo với Lily nằm gọn trong vòng tay mình và đâm thẳng vào người mẹ Alexa.

“Maggie, cháu yêu, cô đang tìm cháu này!” Maria McKenzie hôn lên hai má và nhìn ngắm cô với sự ấm áp luôn khiến tim cô nảy lên. “Cô cháu gái xinh đẹp của bà đây rồi. Đến đây nào, cháu yêu.” Bà ôm lấy Lily và tặng Michael thêm nhiều nụ hôn nữa. “Ta nghe nói con bé cần thay tã nhưng có vẻ như hai cháu đã phối hợp tốt đấy.”

Tại sao cả gia đình cứ giữ mãi quan điểm sai lầm rằng họ sẽ là một

đôi hoàn hảo nhỉ? Maggie nén tiếng thở dài trong khi Michael bật cười. “À, cô McKenzie, cô biết Maggie chăm sóc cháu gái cô ấy chu đáo đến thế nào mà. Cháu chỉ việc ngồi đó và quan sát thôi.”

Mặc cảm tội lỗi vây lấy cô. Cô mỉm cười nhưng bắn cho anh ánh nhìn bực bội. Tại sao anh ta luôn phải tỏ ra mình là người tốt vậy?

“Ta định tổ chức một bữa ăn tối nhỏ cho tất cả mọi người vào thứ sáu tới. Đặc biệt là hai cháu cũng phải tham gia cùng ta,” Maria tuyên bố.

Những bữa ăn gia đình thường chỉ có Maggie, Alexa và Nick. Cô gần như khụy xuống vì nhẹ nhõm khi nhớ ra lịch trình của mình. “Cháu xin lỗi, bác McKenzie, cháu phải bay đến Milan tuần này rồi. Cháu sẽ đi trong vòng hai ngày tới cho một buổi chụp hình.”

“Vậy thì ta sẽ sắp xếp lại lịch khi cháu quay về. Giờ thì, để ta mang cô cháu gái bé nhỏ này quay lại bữa tiệc, gặp lại hai cháu sau nhé.”

Mẹ Alexa đi khuất xuống phía cuối hành lang và Maggie bắt chột nhận ra vẻ mặt kỳ lạ của Michael. “Em sẽ bay đến Milan sao? Trong bao lâu?”

Cô nhún vai. “Có lẽ một tuần. Tôi sẽ dành thêm ít thời gian để gặp gỡ vài người mới, mua sắm đôi chút.”

“Hừm.” Không hiểu sao, âm thanh vô thưởng vô phạt đó nghe thật đáng ngại. Anh nhìn cô như thể đang nghiên cứu cô lần đầu tiên dưới một góc nhìn khác, thăm dò gương mặt, sau đó di chuyển xuống người cô, như thể tìm kiếm thứ gì đó hơn thế.

“Anh chàng bánh chọe, sao anh lại nhìn tôi như thế?” Cô di chuyển chân. Không đời nào cô làm thế. Nếu trên thế giới còn độc nhất một người đàn ông, kể cả khi trái đất toàn xác sống và họ là những người duy nhất còn sót lại để sinh sản, cô cũng không bao giờ ngủ với Michael Conte.

“Tôi có một lời đề nghị cho em,” anh ta thì thầm.

Cô đẩy ký ức về cuộc gặp đầu tiên của họ đi và nhếch mép. “Xin lỗi

cung nhé. Con tàu đã rời cảng và ra khơi rồi.”

Cô từ chối nhìn lại khi quay bước đi.

Michael nhăm nháp ly cô-nhắc và quan sát bữa tiệc gần tàn. Bánh ngọt phủ sô-cô-la chip ngon tuyệt được phục vụ cùng những tách cà phê đậm đà. Một bầu không khí thoải mái lan tỏa khắp căn phòng trong khi gia đình và bạn bè bắt đầu nói lời tạm biệt.

Sự căng thẳng vặn xoắn ruột gan anh kết hợp với sự thiêu đốt của rượu. Lần này anh gặp rắc rối rồi. Rắc rối lớn. Sau cú điện thoại với Venezia và Dominick, anh quyết định đương đầu với mẹ mình bằng một phương án tác chiến khả thi.

Michael biết mình không thể cứ bám dính lấy truyền thống gia đình được. Anh cũng nhận ra là mẹ anh tin tưởng mạnh mẽ vào các nguyên tắc và hiếm khi phá vỡ chúng. Vậy nên anh đã lên một kế hoạch thay thế thật phi thường. Anh sẽ xoa dịu bà bằng câu chuyện về một cô bạn gái mà anh dự tính sẽ gắn bó lâu dài, với một đám cưới chắc chắn trong tương lai, thậm chí cả một lời hứa sẽ dẫn cô về thăm nhà. Rồi anh sẽ bình tĩnh mà yêu cầu cho Venezia kết hôn trước bởi con bé đã hẹn hò Dominick lâu rồi, anh sẽ viện đến những lời chúc phúc của cha từ trên thiên đường. Có lẽ anh sẽ kể với bà là anh nghe thấy chúng trong một giấc mơ, một cách để khiến mỗi nghi ngờ của bà dịu xuống.

Cho đến khi Julietta, cô em gái còn lại của anh thổi bay câu chuyện của anh thành đồng gạch vụn với một tuyên bố giản đơn.

Tâm trí anh trôi dạt về cuộc trò chuyện ngắn ngủi của họ. “Michael, em không biết anh đã nghe được gì, nhưng có câu: cơn đặng đông vừa trông vừa chạy^[11].” Chưa bao giờ đa sầu đa cảm hay bị cảm xúc chi phối, Julietta luôn hành động với kế hoạch rất rõ ràng, cô là người hoàn hảo để điều hành La Dolce Famiglia. “Mẹ đã hứa với cha khi ông nằm trên giường bệnh là bà sẽ tiếp tục truyền thống gia đình. Thật không may, trong đó có cả việc anh sẽ phải kết hôn trước tiên, bất kể điều đó nghe có vô lý đến thế nào.”

“Anh chắc là mình có thể khiến mẹ đổi ý,” Michael nói, lờ đi mối nghi ngờ đang lẫn quất trong đầu mình.

“Còn lâu. Em nghĩ Venezia sắp bỏ trốn đến nơi rồi. Nếu chị ấy làm vậy, thảm họa còn là cách nói giảm rồi đấy. Chúng ta sẽ đối đầu với gia đình Dominick và mẹ dọa sẽ từ mặt chị ấy. Carina đến giờ vẫn đang phải trải qua khoảng thời gian khó khăn, và con bé cứ khóc không ngừng khi nghĩ đến cảnh gia đình tan vỡ. Mẹ đã gọi cho bác sĩ và nói rằng bà đang lên cơn đau tim, nhưng ông ấy chẩn đoán là mẹ chỉ mắc chứng khó tiêu thôi và nên nghỉ ngơi trên giường. Dios^[12], làm ơn nói với em là anh đang hẹn hò nghiêm túc với ai đó và có thể giải quyết chuyện này đi? Xã hội trọng nam chết tiệt. Em không thể tin được là cha cứ phải khăng khăng bám vào cái thứ tào lao này.”

Sự thật đâm xuyên qua anh. Anh sẽ không bao giờ thoát được lời hứa lúc lâm chung. Cha anh đã lôi anh vào bẫy, và mẹ anh là người đóng cửa lòng phía sau lưng. Anh cần một người vợ và anh cần phải nhanh lên nếu muốn xử lý gọn đống lộn xộn này. Ít nhất là một người vợ tạm thời.

Nhưng anh có lựa chọn nào đây? Tâm trí anh chạy đua với các phương án cho đến khi giải pháp duy nhất nằm ngay trước mắt anh. Thuyết phục mẹ bằng một cuộc hôn nhân hợp pháp, để Venezia kết hôn một cách nhanh chóng và vài tháng sau anh sẽ thông báo tin buồn là cuộc hôn nhân không thuận lợi. Anh sẽ giải quyết hậu quả sau. Nhưng ngay bây giờ, anh cần phải thu xếp xong chuyện này đã. Xét cho cùng thì thu xếp ổn thỏa mọi chuyện trong gia đình cũng là việc của anh còn gì.

“Anh sẽ kết hôn cuối tuần này”, anh nói.

Tiếng em gái anh hít một hơi dài vang qua điện thoại. “Nói với Venezia đừng có làm gì dại dột. Anh sẽ gọi cho mẹ và báo tin sau.”

“Anh nghiêm túc đấy à? Anh thực sự sẽ kết hôn hay đây chỉ là tin giả thôi?”

Michael nhắm mắt. Để mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, tất cả mọi người

cần phải tin nó là sự thật. Bắt đầu với Julietta. “Anh gặp gỡ một người và đang chờ để thông báo chính thức. Cô ấy không thích làm ầm ĩ mọi việc và cũng không muốn một đám cưới hoành tráng. Vậy nên bọn anh sẽ kết hôn đơn giản thôi rồi báo tin cho mọi người.”

“Anh đang nói thật sao, Michael? Nghe này, chuyện này có thể rắc rối. Nhưng không có lý do gì mà anh vội vã kết hôn chỉ để Venezia bình tĩnh lại cả. Anh không cần phải giải quyết tất cả mọi chuyện đâu.”

“Ừ, có đấy,” anh lặng lẽ nói. Gánh nặng trách nhiệm đè trên vai rút cạn hơi thở của anh. Anh chấp nhận sự nặng nề đó mà không thắc mắc gì và tiến về phía trước. “Anh sẽ nói chi tiết với em sau khi bàn bạc với hôn thê của anh.”

“Mẹ sẽ đòi gặp chị ấy bằng được. Mẹ sẽ không tin đâu.” Những lời em gái anh nói khóa cánh cửa lòng bằng một tiếng cách.

“Anh biết. Đến cuối hè anh sẽ sắp xếp ghé qua nhà.”

“Gì cơ? Chị ấy là ai? Tên chị ấy là gì?” “Anh phải đi đây. Anh sẽ gọi em sau.” Anh dập máy.

Tình huống trở nên nan giải với quá ít thời gian và những lựa chọn bị hạn chế. Anh quyết định sẽ tìm dịch vụ tháp tùng cao cấp thường được thuê trong các sự kiện lớn. Thêm chút may mắn, anh sẽ tìm được ai đó sẵn sàng đóng giả vợ mình. Dĩ nhiên, việc trì hoãn cuộc gặp với mẹ anh cần có kế hoạch cẩn thận, kèm theo sự kiện khai trương khu bờ sông, có lẽ đến cuối tuần anh sẽ được chẩn đoán viêm loét dạ dày cũng nên.

Trừ khi...

Ánh mắt anh xuyên qua đám đông và bị khóa lại bởi đôi mắt mèo màu xanh lục. Một ngọn lửa ham muốn thắp lên sâu trong bụng anh khi nó phản ứng lại với sự thách thức. Cô nhún một bên mày hoàn hảo và hất đầu đầy khiêu khích, quay lưng lại với anh. Anh cố nín cười. Người phụ nữ này là một bụi gai quyen rũ và đầy châm biếm. Nếu có một bông hồng bên dưới, thì nàng ta hẳn phải quán quân mình cả bụi gai nhọn để cảnh báo bất kỳ gã hoàng tử bạch mã nào nên quay

ngựa lại.

Maggie Ryan là sự lựa chọn thật hoàn hảo.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh tay không bắt cộp^[13] - đó là một cách diễn đạt kiểu Mỹ đúng không nhỉ? - và kết thúc toàn bộ màn kịch ngay lập tức? Liệu có được bao nhiêu người phụ nữ anh biết sẽ tới Milan trong tuần này kia chứ? Anh tin tưởng cô. Ít nhất là, tin chút ít. Nếu cô đồng ý, anh có thể sắp xếp một cuộc gặp nhanh chóng, lấy cớ là cần phải về sớm, và để Venezia kết hôn ngay trong hè này. Sự ghét bỏ của Maggie dành cho anh là một lợi thế - cô sẽ không có bất kỳ suy nghĩ lãng mạn hay tư duy mơ mộng nào khi cô gặp gia đình anh và giả vờ là một phần trong đó. Tất nhiên, mẹ anh sẽ hoảng hồn trước sự chọn lựa của anh, có lẽ bà mong đợi một cô vợ truyền thống và bót đe dọa hơn. Tuy nhiên, anh sẽ khiến mọi chuyện suôn sẻ.

Nếu cô đồng ý.

Anh đã hẹn hò với rất nhiều phụ nữ đẹp, nhưng ở Maggie toát lên vẻ bí ẩn luôn khiến đàn ông bị thu hút. Mái tóc thẳng mượt màu quế lung linh dưới ánh sáng, xõa xuống trên má và phủ trên vai cô với kiểu cắt thời trang. Tóc mái cô hơi cong lại phía mắt, gợi anh nhớ tới màu xanh mơ hồ bất tận nơi cánh đồng vùng Tuscan, mời gọi người đàn ông lạc lối trong sương mù. Khuôn mặt cô sắc sảo và rõ nét: quai hàm khỏe mạnh nghiêng nghiêng, xương gò má cao, cái mũi thanh lịch. Lốp vải áo phía trước giãn ra tiết lộ bờ vai rắn rỏi cùng khuôn ngực cao và đầy đặn. Làn lụa trên chiếc quần ánh lên với mỗi bước đi cho thấy bờ hông hoàn hảo cùng đôi chân dài. Mùi hương của cô là sự pha trộn phảng phất của gỗ đàn hương và hồ phách, thoảng qua khứu giác.

Cô không phải nụ hoa bền lễn. Lối cư xử của cô thật đanh đá và mạnh mẽ. Cô bước đi, thở và nói, thế là bất cứ gã đàn ông nào gần đó cũng phải ngoái lại. Michael nhìn theo khi cô ngả đầu ra và bật cười. gương mặt cô ánh lên vẻ vui tươi cởi mở anh hiếm khi thấy - chỉ khi ở gần Alexa hay anh trai cô. Thậm chí trong cuộc hẹn đầu tiên của họ, vẫn có một bức tường nặng nề ngăn cô khỏi những cảm xúc thật sự, thông qua sự hóm hỉnh hiển hiện, vẻ quyến rũ âm ỉ và ánh nhìn xa cách của cô.

Cô làm chính xác những gì mình muốn mà không hề hối tiếc. Michael ngưỡng mộ và đánh giá cao những người phụ nữ như vậy, họ thật hiếm thấy. Nhưng có điều gì đó về Maggie cứ lôi kéo anh tới gần hơn và gỡ bỏ lớp mặt nạ kia. Nỗi đau và nhu cầu dai dẳng lóe lên từ sâu trong đôi mắt xanh lục ấy, thách thức người đàn ông dám hạ gục con rồng và câu hôn cô.

Suy nghĩ đó khiến anh giật mình. Anh chế giễu hình ảnh lồ bịch đó. Chúa ơi, đó chính là tất cả những gì anh cần - tưởng tượng ra một quý cô đang lâm nguy. Anh chưa bao giờ là một hoàng tử và cũng chẳng muốn cái việc đó. Đặc biệt là với một người phụ nữ hẳn sẽ đánh cắp con ngựa từ anh và tự giải cứu chính mình.

Tuy vậy, anh cần đến cô trong một khoảng thời gian. Chỉ cần anh thuyết phục cô đồng ý.

“Hừm, em tự hỏi điều gì khiến anh có biểu hiện như thế nhỉ. Hay đúng hơn là ai vậy?”

Anh nhìn lên và bắt gặp đôi mắt màu xanh biếc biết cười. Tim anh ấm lại trước nụ cười của Alexa và anh đứng lên để tặng cô một cái ôm nhanh. “Buon giorno, signora bella^[14]. Em có thích bữa tiệc của mình không?”

Lọn tóc đuôi gà trượt ra và rơi trên má cô. Hạnh phúc lan tỏa quanh cô dường như là hữu hình. “Thích lắm. Em đã nói với Nick là em không muốn tổ chức tiệc, nhưng anh biết anh ấy thế nào rồi đấy.”

“Đó chính là lý do vì sao cậu ta là tay cừ khôi trong công việc của mình.”

Cô đảo mắt. “Vâng, giỏi trong kinh doanh nhưng ở nhà thì cứ như cái nhọt ở mông ấy.” Cô mỉm cười tinh nghịch. “Đôi lúc thôi.”

Michael bật cười. “Cái đó người Mỹ nói thế nào nhỉ? QNTT - quá nhiều thông tin?” Má cô ửng đỏ và anh giật lấy một lọn tóc của cô. “Xin lỗi, anh không thể dừng được. Anh có quà cho em đây.”

Cô cau mày. “Michael, cái bánh là đủ rồi. Anh gần như giết em đấy.

Nó ngon quá.”

“Chuyện nhỏ thôi. Em rất có ý nghĩa với anh. Và anh thích nhìn thấy em vui vẻ.” Anh rút ra một hộp nhỏ trong túi áo khoác. “Mở ra đi.”

Cô thở dài và vờ lờ anh. Con tò mò chiến thắng và cô mở món quà. Một mặt dây chuyền đơn giản đính thêm viên ngọc lục bảo sáng bóng nằm trên lớp vải bông mịn. Cô hít vào thật sâu và anh vô cùng hài lòng trước vẻ mặt của cô.

“Nó là loại đá quý tương ứng ngày sinh của Lily,” anh nói. “Nick bảo anh là cậu ấy đã mua cho em một sợi dây chuyền vàng mới, vậy nên món này sẽ là vật đi kèm hoàn hảo. Em có thích không?”

Alexa cắn môi và rồi chớp mắt. “Em thích lắm,” giọng cô khàn khàn. Cô chồm tới hôn lên má anh và anh siết chặt tay cô trong tay mình. “Nó thật hoàn hảo. Cảm ơn anh.”

“Prego, cara[15].”

Một làn sóng ngưỡng mộ và yêu thương mạnh mẽ tràn qua anh. Khoảnh khắc gặp cô trong bữa tối kinh doanh, anh đã biết cô là một người phụ nữ đặc biệt. May mắn thay, kể từ khi anh biết về cuộc hôn nhân của cô, chẳng có chút tình ý nào nảy sinh giữa họ hết. Nick là nửa kia trong tim cô. Nhưng Michael tin rằng anh và Alexa là bạn tâm giao - họ sinh ra để làm bạn chứ không phải người tình. Ban đầu, Nick thấy bức bối trước quan hệ của họ, nhưng dần dà anh trở thành một người bạn tốt và đối tác kinh doanh. Khi Lily chào đời, Michael vô cùng thích thú trước danh xưng ông bác danh dự, điều đó xoa dịu những nỗi nhớ nhà thì thoảng bộc phát trong anh.

Tuy nhiên, Maggie lại tỏ ra phật ý.

Cô đột ngột xuất hiện ngay cạnh họ, như thể đánh hơi ra bất kỳ lúc nào Alexa ở gần anh. Cô lờ anh sắc lẹm. “Quà à, Al?” cô hỏi. “Chu đáo làm sao.”

Tông giọng cô lạnh như băng và anh rùng mình ngay lập tức. Mong mỗi bảo vệ và lòng trung thành của cô với Alexa lời cuốn anh. Sao một

người với quá nhiều yêu thương đến vậy lại cứ mãi độc thân như thế? Trừ khi cô có một người tình bí mật phía sau? Cô chưa bao giờ dẫn theo bất kỳ bạn đồng hành nào cả. Michael nghiên cứu vẻ ngoài của cô nhưng không thể bắt được chút yếu đuối hay toại nguyện nào, chỉ thấp thoáng thấy nguồn năng lượng thường trực tỏa ra từ cô.

Suy nghĩ của anh vụt trở lại buổi hẹn đầu tiên của họ gần một năm trước. Alexa đã năn nỉ anh gặp gỡ Maggie, viện dẫn vài bản năng phụ nữ kì lạ rằng cô tin họ sẽ rất đẹp đôi. Nhưng khoảnh khắc ánh mắt họ khóa chặt, Michael biết phản ứng giới tính thuần túy sẽ không bao giờ là vấn đề giữa họ. Cô dường như giật mình bởi mối liên kết nhưng gạt phăng nó đi dễ dàng như một chuyên gia. Đến khi ấy, anh mới nhận ra cô là một bó những cảm xúc đầy trái ngược - một cô cộp cái bị bắt giữ mà không được gặm gù. Lối trò chuyện hào hứng, sắc sảo chỉ khiến ham muốn của anh với cô dâng cao, nhưng anh biết cô sẽ không bao giờ là kiểu tình một đêm. Cũng tồi tệ như việc cô muốn giả vờ rằng đó là tất cả những gì họ có thể có.

Anh đã từng có khoảng thời gian ngắn nhúc nhối muốn thách thức những giới hạn của cô và đòi hỏi nhiều hơn nữa. Nhưng mối quan hệ gần gũi của anh với Alexa và nguy cơ về một cuộc tình tan vỡ đầy lộn xộn đã giữ anh không tiến thêm một cuộc hẹn khác. Anh tìm một người phụ nữ sẽ gắn bó, chứ không phải xa cách, với gia đình mình. Maggie đối nghịch với tất cả mọi điều anh muốn có ở một người bạn đời. Nhàm chán, không hề. Nhưng là một khối đầy mâu thuẫn, nhiều cảm xúc và kích động, phải. Nếu họ cắn xé nhau, Alexa và Nick sẽ trở thành nạn nhân và bởi anh xem họ như gia đình, anh sẽ không bao giờ đẩy bất kỳ ai anh quan tâm vào rủi ro. Không chỉ vì nhu cầu ích kỷ của riêng mình.

Anh đã thực hành để luôn cư xử một cách khéo léo nhất trong suốt cuộc đời mình.

Tuy nhiên, anh vẫn làm hỏng việc. Về gần như ngại ngùng nơi cô khi đề nghị một buổi hẹn nữa đã đẩy lên nỗi sợ hãi mà anh chưa từng có với bất kỳ người phụ nữ nào.

Khuôn mặt tổn thương của cô trước lời từ chối khiến anh hoảng hốt. Nhưng sẽ không bao giờ có thêm cơ hội thứ hai với Maggie Ryan. Cô

không bao giờ cho phép bản thân ở vị trí đó thêm lần nào nữa và cô thích thú với việc nhắc anh nhớ về nó.

Alexa nhắc vật bé nhỏ duyên dáng đó lên. "Đẹp thật, đúng không hở Maggie?"

"Rất duyên dáng."

Michael cố nín cười trước ánh mắt cảnh cáo của Alexa. Như một đứa trẻ hờn dỗi, Maggie lùi lại. "Mình về đây, cung," cô nói. "Mình sắp tới Milan mà vẫn còn cả núi việc phải làm."

Alexa rên rỉ. "Chúa ơi, mình muốn đến Milan để sắm một tủ quần áo mới quá." Cô nhìn xuống bộ cánh thời trang của mình và nhăn mặt.

"Lily đáng giá với chút cân nặng tăng thêm mà," Maggie nói chắc chắn. "Mình sẽ mang về cho cậu một đôi giày cao gót quyến rũ đến mức khiến Nick phát điên." Ánh mắt cô lơ đãng về phía Michael như thể đang nhấn mạnh quan điểm của mình. "Cũng chẳng phải cần thêm thứ gì để lái hai người thành ra thế đâu."

"Lái cái gì vậy?" Nick xuất hiện và vòng tay quanh hông vợ.

"Không có gì đâu," Alexa nói đầy chắc chắn.

"Chuyện ấy," Maggie nói. "Em sẽ đến Milan và mang về cho Alexa một đôi giày cực kỳ quyến rũ."

Nick trông có vẻ tò mò. "Thêm vài chiếc áo ngủ lụa nữa thì thế nào nhỉ?"

"Nick!"

Anh lơ đãng tiếng rít xấu hổ của vợ và cười toe toét. "Gì nào? Con bé sẽ đến kinh đô thời trang của thế giới và em không muốn ít đồ ngủ sao? Quỷ thật, anh thì muốn đấy. Em trông thật... tuyệt vời."

Maggie bật cười. "Xong nhé. Cậu ấy sẽ trông cực nóng bỏng trong màu đỏ."

“Tôi ghét cả hai người.”

Nick đặt một nụ hôn lên cổ vợ. Michael quay đầu đi và bắt gặp ánh nhìn trên gương mặt Maggie.

Khao khát.

Xúc cảm kìm nén trong cổ họng khi anh nhận ra sự tiếc nuối trên gương mặt lúc cô nhìn đắm đắm vào anh trai mình, sau đó cánh cửa đóng sầm lại và khoảnh khắc đó biến mất.

Anh đứng thẳng dậy và quyết định lên tiếng “Maggie? Trước khi em rời đi, có thể cho tôi ít phút được không?”

Cô nhún vai. “Chắc rồi. Chuyện gì vậy?” “Chuyện riêng, làm ơn.”

Nick và Alexa nhìn nhau. Maggie đảo mắt với họ. “Tha cho em đi, hai người. Có phải anh ta sắp sửa hỏi cưới em hay thứ gì đại loại thế đâu.”

Michael nhăn mặt. Nick lắc đầu trước câu nói đùa nhưng cô chỉ lè lưỡi và dẫn đường xuống sảnh, tiến về căn phòng phía sau.

Michael cố tỏ ra bình thường trong khi dựa vào chân gỗ của chiếc giường bốn cọc. Anh di chuyển trong nỗ lực tìm kiếm sự thoải mái, bực bội vì cô không chọn một phòng làm việc cho cuộc trò chuyện này. Michael chiến đấu với cơn rùng mình và tập trung trở lại.

“Tôi có một đề nghị cho em.”

Cô ngửa đầu ra sau và cười phá lên. Âm thanh tựa như một phù thủy đang niệm chú. “À, được rồi, anh tìm đúng người rồi đấy.” Cô liếm môi với sự khiêu khích đầy chủ ý. Ánh nước mờ mờ ẩm ướt bóng lên trong ánh sáng. “Nói xem.”

Anh cố kiềm một câu rửa thắm và quyết định vào thẳng vấn đề. “Tôi cần một cô vợ hò.” Cô chớp mắt. “Hả?”

“Si.” Anh ghét khi thấy bản thân đỏ mặt lên và lờ nó đi. “Tôi gặp chút khó khăn với gia đình và tôi cần phải kết hôn. Tôi cần ai đó tới Ý

cùng mình trong vòng một tuần, giả vờ là vợ tôi, dành thời gian với gia đình, sau đó rời đi.”

“Sao tự nhiên tôi lại thấy mình như rơi vào phim Dòng Đồi thế nhỉ?”

“Dòng Đồi là gì?”

Cô phẩy tay trước câu hỏi của anh. “Đừng bận tâm, chuyện con gái ấy mà. Ừm, để tôi suy nghĩ về chuyện này một lúc đã nhé. Anh cần tôi phải giả vờ là đã kết hôn với anh, gần gũi với famiglia^[16] của anh, ở lại trong nhà anh và sau đó rời đi như không có chuyện gì xảy ra?”

“Phải.” “Không, cảm ơn.” Cô bật người duyên dáng khỏi giường và rời đi. Michael xông ra chặn trước cô và đá cánh cửa đóng lại. Cô nhún mày. “Xin lỗi nhé, thời đại thông trị qua rồi.” “Maggie, làm ơn nghe tôi nói đã.”

“Khi thật, không. Tôi nghe đủ rồi. Thứ nhất, tôi được mời đến Milan để làm việc, không phải làm một cô dâu chuyển phát qua thư. Thứ hai, chúng ta không thực sự quan tâm đến nhau và gia đình anh sẽ phát hiện ra ngay thôi. Thứ ba, thậm chí chúng ta còn chẳng phải bạn bè thân thiết, tôi cũng không nợ nần gì anh. Đảm bảo là anh có vài cô nàng trẻ trung đang chờ để được tỏa sáng trong vai trò này ấy chứ?”

Michael cố kìm lại tiếng rên rỉ. Có thật anh đã nghĩ chuyện này sẽ dễ dàng sao? “Thực tế thì đó chính là lý do tại sao em là người hoàn hảo cho việc này. Tôi cần một cô gái không có bất kỳ ảo tưởng điên rồ nào. Dù sao thì tôi cũng không hẹn hò với bất cứ ai lúc này cả.”

“Nếu tôi có thì sao?”

“Em đang gặp gỡ người khác?”

Cô lùi lại. Sự căm dỗ dối trá lấp lánh trước mắt cô, sau đó biến mất. “Không. Nhưng tôi vẫn không làm chuyện này đâu.”

“Tôi sẽ trả công cho em.”

Cô nhếch mép cười. “Tôi không cần tiền của anh, Bá tước. Tôi tự

mình kiếm đủ rồi, cảm ơn.”

“Phải có gì đó để chúng ta mặc cả chứ. Thứ gì đó em muốn ấy.”

“Xin lỗi nhé, tôi là một cô gái khá hạnh phúc rồi. Nhưng cảm ơn vì lời đề nghị.” Cô vượt qua anh và với tay lấy nắm cửa.

Cô là ứng viên duy nhất và anh không nghĩ ở Mỹ có cửa hàng để mua cô dâu giả. Lựa chọn cuối cùng lóe lên trong đầu anh. Dĩ nhiên là nó sẽ không thành công và Nick cũng sẽ chẳng chấp nhận. Nhưng nếu Maggie nghĩ nó khả thi, cô có thể rơi ngay vào bẫy của anh. Anh gạt lương tâm sang bên và đánh ra con át chủ bài. “Được rồi, tôi đoán là mình sẽ phải đi nhờ Alexa vậy.”

Maggie dừng lại. Tóc cô tung bay, rồi trượt lại vào nếp khi cô ngược lên, trừng mắt nhìn anh như một võ sĩ quyền anh. “Anh vừa nói gì cơ?”

Anh thở dài đầy tiếc nuối rất kịch. “Tôi không muốn đòi hỏi cô ấy phải rời Lily quá sớm, nhưng tôi chắc cô ấy sẽ giúp mình.”

Cơn giận dữ thuần túy như đang tỏa ra từ khắp lỗ chân lông. Cô nghiêng chặt quai hàm và rít qua kẽ răng. “Đừng hòng nghĩ đến chuyện đó, Bá tước. Đề cậu ấy và anh Nick yên. Tự đi mà giải quyết vấn đề chết tiệt của anh đi.”

“Tôi đang cố làm thế đây.”

Cô kiễng người trên đầu ngón chân và tiến sát mặt anh. Hơi thở dồn dập của cô phả trên môi anh, một sự kết hợp của cà phê, rượu cô-nhắc và cả sự kích động. “Thề có Chúa, nếu anh định phun ra ý tưởng điên rồ với họ tôi sẽ...”

“Gì nào? Một khi giải thích tình hình, Nick sẽ hiểu thôi. Alexa luôn muốn đến Ý du lịch và việc cũng chỉ mất vài ngày thôi. Đây là tình huống gia đình khẩn cấp.”

“Anh cóc phải gia đình!” Những lời cô nói lướt qua tai anh đầy bất ngờ và anh bắt gặp sự oán hận trong giọng cô. “Ngừng can thiệp vào cuộc sống của họ và tự sống cuộc đời của mình đi.”

Anh tặc lưỡi. “Giận dữ thế, la mia tigrotta. Em ghen à?” Cô đưa bàn tay ra và siết chặt cánh tay anh. Móng tay cô bầu chặt vào cơ bắp anh và chỉ khiến căng thẳng vặn xoắn giữa họ ngày càng tăng. “Không, tôi giận dữ vì anh cứ lẻo đẻo chạy theo Alexa như con chó con bị lạc, và bây giờ anh trai tôi thậm chí còn không nhận thấy điều đó nữa. Tôi ước có cách nào đó để tống khứ anh. Tôi ước mình có thể...”

Miệng cô khép lại. Cô chậm rãi gỡ móng khỏi cánh tay anh và lùi lại một bước. Cơ thể anh tiếc nuối khi mất đi luồng nhiệt đầy nữ tính. Michael bối rối quan sát trong khi ánh lấp lánh trong mắt cô bùng lên. Anh không nghĩ những lời cô sắp thốt ra là điều gì tốt đẹp. Cô trông có chút đáng sợ.

“Nếu tôi đồng ý với kế hoạch điên rồ này, anh sẽ đáp ứng bất cứ điều gì tôi muốn chứ?”

Chuyển biến bất ngờ của cô làm dạ dày anh nhộn nhạo. “Phải.”

Môi cô cong lên thành một nụ cười, đỏ mọng và đầy đặn. Anh nhìn chăm chăm khuôn miệng gợi cảm trong vô vọng. Dios, cơ thể anh đang run lên trước áp lực đau đớn và khiến anh phân tâm khỏi cuộc trò chuyện duy lý. Anh nghĩ về các nữ tu ở nhà thờ Công giáo nơi anh lớn lên và máu anh chảy lại.

“Được thôi, tôi đồng ý.”

Anh chẳng hề thấy mừng. Chỉ nhìn chăm chăm cô đầy ngờ vực. “Em muốn gì?”

Thắng lợi giờ hiển hiện trên gương mặt cô thay cho những lời muốn nói. “Tôi cần anh tránh xa khỏi Alexa.” Michael nao núng. Bằng cách nào đó, sự khôn khéo của anh đã nhầm trượt đích. Anh tự nguyện rửa mình đã sơ hở để bị cô đâm lén. Suy nghĩ bảo thủ của cô về chuyện anh thầm yêu Alexa thường khiến anh thấy buồn cười, nhưng giờ thì anh phải đối mặt với vấn đề nghiêm trọng hơn. Anh quyết định giả vờ hiểu lầm. “Tất nhiên rồi,” anh đồng ý. “Tôi sẽ giữ khoảng cách nếu em muốn.”

Mắt cô nheo lại. “Tôi không nghĩ là anh hiểu đúng thỏa thuận, Bá

tước. Khi cậu ấy mời anh qua dùng bữa tối hôm chủ nhật, anh sẽ phải bận. Không đến thăm Lily nữa. Không tham dự các bữa tiệc gia đình nữa. Anh vẫn có thể hợp tác với Nick trong chuyện kinh doanh, nhưng từ bây giờ, anh sẽ không còn là bạn thân của Alexa nữa. Capisce^[17]?”

Phải rồi. Anh hiểu. Sự khó chịu của anh ngày một tăng trước cái cách cô nhân mạnh họ của anh. Tước hiệu sang trọng biến thành lời chế nhạo khi được thốt ra từ đôi môi cô và nhu cầu buộc cô phải sử dụng tên riêng của anh bất chợt tràn tới mạnh mẽ. Anh rút lui về phía sau bộ mặt lạnh lùng và cầu nguyện cô sẽ không nhận thấy. “Sao cứ phải hằm hè thế, cara? Em lo sợ những gì sẽ xảy đến giữa Alexa và tôi nào?”

Cầm cô héch lên. “Tôi đã thấy những điều tốt đẹp dễ bị hủy hoại đến thế nào,” cô nói với một thái độ đầy thù địch. “Alexa và Nick đang hạnh phúc. Cậu ấy không cần một kẻ khệt khệt xung quanh làm chân dự bị đâu. Họ có thể tin những ý định tốt đẹp của anh, nhưng tôi thì không.” Maggie dừng lời. Cuối cùng, cô thì thầm đầy gay gắt. “Tôi đã thấy cách anh nhìn cậu ấy.”

Michael cố hóp lấy không khí trước những lời thẳng thừng châm chích như vết ong đốt. Cô đánh giá anh quá rẻ mạt. Cô tưởng rằng anh sẽ cố gắng phá vỡ một cuộc hôn nhân và phản bội lại niềm tin sâu sắc của mọi người. Tuy nhiên, dù cho giận dữ và đau đớn trước suy nghĩ sai lầm của cô, anh vẫn thấy sự can đảm này thật đáng ngưỡng mộ. Một khi cô đã hết lòng vì người khác, cô sẽ bảo vệ họ cho đến hết đời. Có lẽ, đó là lý do tại sao cô luôn tránh những mối quan hệ lâu dài.

Cơ thể cô đang run lên với sự căng thẳng và những cảm xúc mạnh mẽ. “Tôi phát ốm vì mọi người luôn nói tôi bị điên rồi. Chỉ một lần này, thừa nhận với tôi là anh yêu cậu ấy. Nói với tôi sự thật, hứa với tôi là anh sẽ tránh thật xa và tôi sẽ giả vờ là cô dâu của anh.”

Anh im lặng đầy suy tư quan sát cô. Tranh cãi sẽ chẳng mang lại kết quả gì. Alexa nhắc anh nhớ tới các cô em gái anh để lại ở Ý và cô xoa dịu nhu cầu được vỗ về trong khoảnh khắc thế giới trở nên thật cô đơn. Cô sở hữu tính cách bốc đồng của Venezia, tinh thần trách nhiệm của Julietta và sự ngọt ngào của Carian. Hẳn là sự ám áp trên mặt anh mỗi khi anh nhìn cô đã bị người bạn thân nhất của cô hiểu sai.

Có lẽ thế này là tốt nhất.

Cơ thể bốc lửa và đầu óc sắc bén của Maggie thu hút anh. Anh không cần bất cứ viễn cảnh nào về việc họ sẽ qua đêm cùng nhau và rồi mọi thứ trở nên thật... gượng gạo. Không ổn khi mà xung quanh là gia đình và anh đang vờ là mình đã kết hôn. Nếu cô vẫn tin rằng anh còn yêu người bạn thân nhất của cô, sẽ có thêm một hàng rào phòng thủ giữa họ. Tất nhiên, sự hy sinh lớn hơn tưởng tượng của anh nhiều. Anh sẽ mất đi một người bạn thân dường như là cả thế giới với anh và có thể anh còn làm tổn thương Alexa nữa.

Sự chọn lựa nằm ngay trước mắt. Anh nghĩ về việc không còn được bé Lily hay nghe con bé gọi anh bằng bác. Và rồi anh nghĩ về Venezia cùng nỗi đau buồn kích động, mong muốn cháy bỏng được bắt đầu cuộc sống riêng của con bé. Trách nhiệm của anh là phải chăm sóc cho gia đình bằng mọi giá. Anh rút được bài học đó khi còn trẻ và anh không bao giờ có ý định bỏ quên nó. Không, thực sự anh không có sự chọn lựa nào khác.

Michael buộc mình phải thốt ra những lời dối trá mà Maggie cần nghe. “Tôi yêu Alexa như một người bạn. Nhưng tôi sẽ đồng ý với những điều kiện nếu em làm chuyện này cho tôi.”

Cô rúm người lại, nhưng ánh mắt vẫn không dao động trong khi cô gật đầu chấp nhận. Đôi mắt cô ánh lên nỗi đau khi lị trước khi biến mất. Bản năng mách bảo anh rằng cô từng bị phản bội niềm tin theo cách mà không một người đàn ông nào có thể hàn gắn được. Người yêu cũ? Cựu hôn phu? Bị mê hoặc, anh mong mỏi được đào sâu hơn, nhưng cô đã tự chủ lại. “Tốt. Hãy thề là anh sẽ tránh xa cậu ấy khi chúng ta trở về. Không có ngoại lệ.”

“Làm sao để tôi biến mất một cách nhanh gọn mà không làm tổn thương đến cảm xúc của cô ấy đây?”

Cô nhún vai. “Chúng ta sẽ ở Ý cả tuần, và sau đó anh sẽ bận rộn. Giả vờ là anh hẹn hò với một người mới và đang quay cuồng bên cô ta. Sau một thời gian, Alexa sẽ không hỏi han gì nữa.”

Anh không đồng tình, nhưng đoán là Maggie sẽ lo liệu vấn đề đó.

Nỗi đau đâm xuyên anh trước khi anh bật ra lời nói. “Tôi chấp nhận điều kiện của em.” Rồi anh bước một bước về phía trước. “Bây giờ, tôi sẽ đưa ra điều kiện của tôi.”

Anh thích thú quan sát đôi mắt cô mở to khi anh tiến đến trước cô. Cả hai đều dè chừng đối phương. Dù vậy, cô từ chối rúm người lại và cố thủ. “Chờ đã. Sao tôi biết được anh sẽ không thất hứa?”

Anh giơ tay ra và nắm lấy cằm cô. Câu hỏi của cô tấn công thẳng vào con người anh và sự khắc nghiệt len lỏi trong giọng nói của anh. “Bởi vì tôi không bao giờ phá vỡ lời hứa của mình. Capisce?”

Cô gật đầu. “Rồi.”

Anh buông cằm cô ra, nhưng vờ như vô tình lướt nhẹ ngón tay xuống má cô. Làn da mềm mại, mượt mà cảm dỗ anh tiếp tục vuốt ve. Anh hắng giọng và quay trở lại với chủ đề chính. “Quy tắc đơn giản thôi. Tối nay, tôi sẽ gọi cho mẹ để báo tin, nhưng bà sẽ nghi ngờ trừ khi tôi có sự chuẩn bị. Tôi sẽ cần phải đồng ý kết hôn ở Ý.”

“Gì cơ? Trời ơi, không. Tôi sẽ không kết hôn với anh thật đâu!”

Anh vẫy tay trước sự phản kháng pha choáng váng của cô. “Dĩ nhiên, chúng ta sẽ không thực sự kết hôn. Nhưng chúng ta cần phải giả vờ. Mẹ tôi khá tinh ý và sẽ vẫn nghi ngờ nếu chúng ta có vẻ như không sẵn sàng để đọc lời thề hôn ước trước mặt bà cùng một linh mục. Tôi sẽ nói với mẹ là chúng ta đã kết hôn hợp pháp ở Mỹ rồi, nhưng sẽ ký giấy hôn thú ở Ý để bà có thể tổ chức đám cưới thứ hai.”

“Chuyện gì xảy ra khi linh mục đồng ý kết hôn cho chúng ta chứ?”

Môi Michael cong lên trước cơn hoảng loạn bất chợt của cô. “Phải mất một thời gian dài để một linh mục đồng ý kết hôn cho một cặp đôi khi mà ông ấy không biết gì về cô dâu, đặc biệt là nếu cô ấy không theo Công giáo. Chuyện đó sẽ không xảy ra trong chuyến thăm viếng ngắn ngủi của chúng ta đâu. Tôi sẽ nói với mẹ là chúng ta sẽ ở lại hai tuần, nhưng sau đó cả hai sẽ rời đi vì lý do khẩn cấp nào đó.”

Cô thoải mái hẳn, sự tự tin quay trở lại, và cả sự mỉa mai. “Anh chưa

cho tôi biết tại sao đột nhiên anh lại cần một cô vợ. Không thể tìm thấy nàng Juliet đích thực cho mình sao, chàng Romeo?”

Michael tóm tắt ngắn gọn cho cô về hoàn cảnh gia đình và mong muốn kết hôn của em gái. Anh chuẩn bị tinh thần cho lời chế giễu trước kiểu truyền thống lỗi thời đến vậy, nhưng cô gật đầu như thể cô hoàn toàn hiểu - và nó khiến anh ngạc nhiên.

“Tôi thấy ngưỡng mộ mẹ anh,” cuối cùng cô lên tiếng. “Thật khó để giữ vững niềm tin của mình trong khi người khác chế nhạo. Ít nhất là gia đình anh vẫn còn tin vào một điều gì đó. Truyền thống. Lời hứa được giữ gìn. Tinh thần trách nhiệm.” Bị mê hoặc trước những lời cô nói, Michael quan sát cảm xúc lấp lánh trên gương mặt cô trước khi cô buộc bản thân bước ra khỏi sự hoài niệm. “Tôi chỉ hy vọng kế hoạch của anh diễn ra đúng như anh mong muốn.”

“Ý em là sao?”

Đôi vai thanh lịch của cô nâng lên. “Gia đình anh có thể không thích tôi. Tôi chụp hình quảng cáo đồ lót để kiếm sống đấy. Và tôi cũng không giả vờ nhún nhường anh đâu, vậy nên đừng có kì vọng quá đà.”

Anh cười toe toét. “Không phải tôi đã nói với em là người vợ lúc nào cũng cần vâng lời sao? Một phần của điều kiện bao gồm việc em phải phục tùng tôi. Em sẽ nấu bữa tối, phục vụ nhu cầu và làm theo những mong muốn của tôi. Đừng lo - chỉ một tuần thôi mà.”

Nỗi kinh hoàng tột độ của cô khiến lời lừa phỉnh của anh tiêu tan. Anh cười khùng khục và cô siết chặt nắm tay lại. Anh cảm thấy như mình suýt nữa ăn một đám.

Môi cô cong lên. “Buồn cười nhỉ. Xem ra anh cũng có khiếu hài hước đấy, Bá tước. Nó giúp một tuần trôi qua nhanh thôi.”

“Mừng là em đồng ý. Tôi sẽ sắp xếp để chúng ta đi trong tối mai. Tôi sẽ tóm tắt tiểu sử gia đình trong chuyến đi và em có thể cho tôi biết vài điều quan trọng về bản thân.”

Cô gật đầu và thanh nhã bước ra cửa. Về thiếu thoải mái rành rành

của cô khi họ ở gần nhau xoa dịu anh. Ít nhất không phải chỉ mình anh là người phải chịu đựng sức hút giữa họ. Cô dường như luôn chủ ý để không bị anh quyến rũ, điều đó khiến cho việc lờ đi sự lôi cuốn giữa họ trong tuần tới trở nên dễ dàng hơn.

Maggie Ryan có thể là một người phụ nữ nóng nảy, nhưng bảy ngày thì anh xử lý được.

Không problema^[18] gì.

Chú thích:

[1] Một loại cocktail viên muối quanh miệng ly làm nên vị mặn đậm đà đặc trưng.

[2] The Sex and the City: bộ phim truyền hình hài của Mỹ xoay quanh cuộc sống của bốn người phụ nữ.

[3] Khách sạn 4 sao tại Bergamo, Ý.

[4] Bạn thân nhất.

[5] Em yêu.

[6] Phong cách trang trí cổ điển kiểu Ý.

[7] Một loại rượu được làm từ nho Cabernet Sauvignon, một trong những loại nho đỏ dùng để ủ rượu nổi tiếng nhất thế giới.

[8] Twinkle, Twinkle Little Star: một bài hát ru nổi tiếng.

[9] Đúng vậy.

[10] la mia tigrotta: Cô cọp cái của tôi.

[11] The shit is about to hit the fan: Ám chỉ một tình huống vượt quá khỏi tầm kiểm soát và ai đó sẽ gặp nhiều phiền toái.

[12] Chúa ơi.

[13] Bit the bullet: Cắn vào viên đạn, cụm từ này ám chỉ một hành động can đảm khi đối diện với khó khăn hay đau đớn.

[14] Chào em, cô gái đáng yêu.

[15] Là vinh dự của anh, em yêu.

[16] Gia đình.

[17] Hiểu chưa?

[18] Vấn đề

Maggie liếc nhìn ông chồng hờ của mình và cô không hoảng loạn.

Hơi thở dồn dập và trống ngực đập liên hồi cảnh báo cô đang gặp rắc rối. Cô nuốt xuống, giấu mặt sau cuốn Vogue^[19] của Ý và cầu nguyện rằng mình giữ được bình tĩnh. Cô ghét ý nghĩ để bất kỳ ai, đặc biệt là Michael, biết về điểm yếu bản thân. Toàn bộ kế hoạch điên rồ này tông thẳng vào cô ngay sau khi chiếc máy bay riêng của anh lao vào không trung. Ngón tay cô ngửa ran với chiếc nhẫn bạch kim đính viên kim cương hai cara đang lấp lánh như một băng phản chiếu những tia sáng mặt trời. Màn kịch nghe có vẻ trôi chảy lúc còn ở nhà Alexa. Tuy nhiên, chỉ một ngày sau, với một chiếc nhẫn, một ông chồng hờ, và một gia phả cần học thuộc lòng, cô nhận ra mình hoàn toàn ngu ngốc.

Cô đã đồng ý cái quái gì vậy?

Và có chuyện gì giữa nhà Ryan và việc kết hôn giả thế này chứ? Cô đã cười như điên khi Nick nói với cô rằng anh cần phải kết hôn để được thừa kế công ty của ông chú - Tập đoàn Dreamscape. Ông Chúa, quyết định mai mối anh ấy với Alexa hóa ra là đúng đắn, đặc biệt khi họ phải lòng nhau và mối lương duyên trở thành sự thật.

Dĩ nhiên, lý do duy nhất Alexa đồng ý kết hôn giả với anh trai cô là để giúp gia đình cô ấy. Maggie không có lý do cao cả như cần phải cứu một công việc kinh doanh hay ngôi nhà thơ ấu. Nhưng người vẫn có cơ hội để bảo vệ gia đình, giọng nói trong cô thì thầm. Alexa và Nick thực sự dành cho nhau. Michael vẫn cứ là mối đe dọa thường trực: nụ cười gợi cảm, giọng nói du dương và đôi mắt gợi tình cứ quán lấy bạn thân nhất của cô. Cuối cùng thì sự nghi ngờ của cô đã được xác nhận.

Anh ta đã thừa nhận mình yêu bạn thân nhất của cô. Khi những lời đó thoát ra, nỗi đau cắt vào tim cô. Nó thật vô lý và cô nhanh chóng chôn vùi thứ cảm xúc đáng xấu hổ đó. Tất nhiên, anh ta vẫn nhân danh tình bạn, nhưng đó chỉ là cách anh bao biện mà thôi. Một Bá tước kiêu hãnh như anh ta sẽ chẳng đời nào bằng lòng với việc chờ đợi bên lề

trong khoảng thời gian dài - trừ khi anh ta tin rằng có một cơ hội với người phụ nữ mình yêu. Maggie sẽ không thể sống nổi với bản thân nếu cô không sử dụng toàn bộ số vũ khí cô có để giữ Michael tránh xa gia đình mình.

Nhưng cái giá phải trả là gì? Gặp gỡ mẹ và các em gái anh ta. Ngủ trong phòng anh ta. Giả vờ làm ai đó chứ không phải chính cô?

Ngón tay cô siết chặt quanh các trang giấy bóng loáng, và cô hít sâu bằng mũi, rồi thở ra qua miệng. Cô ép mình phải đi tập yoga và các bài tập giảm căng thẳng. Cô từ chối dùng đến thuốc hay để nỗi lo lắng kiểm soát. Cô đếm ngược từ một trăm, buộc bản thân phải nuốt chửng cơn cuồng loạn đang thống trị. Hình ảnh tương tượng làm nhịp tim cô chậm lại, cô hít thở.

Chín tám. Chín bảy. Chín sáu. Chín lăm.

“Đang nghiên cứu cho buổi chụp hình của em à?”

Cô chờ thêm vài nhịp cho đến khi có thể kiểm soát lại bản thân, sau đó nhìn lên. Anh đang dựa lưng vào ghế, cõ chân gác trên đầu gối, một nụ cười thoải mái nở trên gương mặt. Buồn cười là cô luôn bị thu hút bởi mái tóc dài của một người đàn ông, tận hưởng hình ảnh một anh chàng cướp biển thời hiện đại. Khung người mạnh mẽ của anh được bọc trong chiếc áo khoác thể thao đen, quần jean và đôi boot đen thấp cổ. Đôi mắt anh ánh lên vẻ hài hước trong khi chỉ tay về phía cuốn tạp chí thời trang của cô.

Cơn bức bối trào qua khiến cô nghiêng đầu và sử dụng chất giọng miền Nam kéo dài. “Xin lỗi anh yêu, ảnh chụp là tất cả những gì em xử lý được. Quá nhiều chữ trên một trang tạp chí khiến em quá tải.”

Cô luôn ghét cái kiểu chụp mũ rằng cô không thể đọc thứ gì nhiều chữ hơn một cuốn tạp chí thời trang. Tất nhiên, cô chẳng làm gì để đính chính lại cả. Cô đã khoe khoang rằng mình không học lên tới đại học mà lao vào thế giới của nhiếp ảnh. Cô thích một mối quan hệ có kiểm soát giúp cô giữ được các bí mật. Đặc biệt là thói nghiện giải ô chữ và đam mê văn học thời Nội chiến. Nếu các anh chàng cô từng hẹn hò biết

rằng cô thu đĩa lại Kênh Lịch sử chứ không phải Project Runway^[20].

Anh với tới quầy bar mini và rót cho mình một ly Scotch với đá. “Chẳng có gì sai với Vogue cả. Nó là kinh thánh của em gái tôi đấy.”

“Tôi cũng đọc. Mấy bài viết trong Playgirl^[21] khá vui.” Anh bật cười, âm thanh đó trượt chậm rãi trên làn da cô như lớp kem caramen. “Sao em không kể cho tôi đôi chút về công việc của em đi? Thế nào mà cuối cùng em lại trở thành nhiếp ảnh gia vậy?”

Câu trả lời thành thật lướt qua tâm trí nhưng cô từ chối thốt thành lời. Bởi vì thế giới tốt hơn khi được nhìn qua lăng kính? Bởi vì nhiếp ảnh cho cô sự kiểm soát để quan sát những người khác - gần như một sự tò mò hợp pháp? Cô nhám nháp ly Chianti^[22] của mình. “Vào một Giáng sinh, tôi được tặng chiếc máy ảnh Nikon với đầy đủ phụ kiện và bị gửi đi học nhiếp ảnh trong một tuần. Vú em được nghỉ lễ và không có ai trông chừng tôi cả, vậy nên tôi đi. Toàn là những giảng viên hàng đầu và họ đã dạy tôi rất nhiều điều. Thế là tôi theo nghiệp.”

Ánh mắt thăm dò của anh thiêu đốt hàng rào phòng thủ và đòi hỏi được biết sự thật. May mắn thay, những cảm xúc hỗn độn bị nhấn chìm trong sự lạnh lẽo kéo dài nhiều năm không dễ bộc lộ ra ngoài. “Nghe có vẻ như em được hỗ trợ tài chính nhưng lại không được quan tâm về mặt tình cảm. Ngành công nghiệp thời trang khá cạnh tranh, đặc biệt là ở Milan. Em hẳn phải cực kỳ tài năng và chuyên nghiệp mới nhận được lời mời như vậy.”

Cô nhún vai. “Tôi có con mắt thời trang mà.” Cô liếc mắt tinh nghịch. “Đặc biệt là với những anh chàng cơ bắp bán khóa thân.”

Maggie mong đợi trông thấy một nụ cười nhưng anh vẫn giữ im lặng và quan sát cô. “Có bao giờ em thử sức ở mảng khác không?”

Cô duỗi chân và ngồi lại thoải mái trên ghế. “Chắc chắn rồi. Tôi đã chụp cho các hãng thời trang Gap và Victoria’s Secret trong suốt một đợt khó khăn đấy.”

“Em không thích nói nhiều về bản thân phải không, cara?”

Bầu không khí thân mật khiến thần kinh cô rung lên rồi bởi và cô muốn có mọi thứ. Những thứ không tốt. Như kiểu lưỡi anh sâu trong miệng cô và đôi tay anh vuốt ve cô. Ôi, người đàn ông này thật tuyệt. Tất cả sự quyến rũ, vẻ hài hước và gợi tình được gói lại thành một món quà chết người dành cho phụ nữ. “Ngược lại là khác. Cứ hỏi tôi bất kỳ điều gì anh muốn. Quần đùi hay quần sịp? Mets hay Yankees^[23]? Disco hay hip-hop? Cứ hỏi thẳng tôi bất cứ điều gì.”

“Kể cho tôi về cha mẹ em đi.”

Cô không hề do dự. “Cha tôi đang ở với người vợ thứ tư. Ông ấy yêu tiền, ghét làm việc và chỉ gặp tôi để ghi điểm kiểu vợ vắn với người vợ mới của ông ấy mà thôi. Có vẻ là bà ta thích việc gia đình gần gũi nhau và ông ấy đang cố làm đẹp lòng bà ta. Bây giờ thôi. Ông ấy đẹp trai, quyến rũ và hoàn toàn rỗng tuếch. Mẹ tôi thì ảo tưởng rằng mình là một người nổi tiếng. Bà khinh thường thực tế là mình đang ngày một già đi và có hai người con đã trưởng thành. Hiện giờ bà ấy đang cặp với một diễn viên và đang xin xỏ để được sắm một vai quần chúng rẻ tiền.”

“Còn các mối quan hệ của em?” Sự tò mò tỏa ra từ anh mạnh mẽ đến mức khiến cô thấy bứt rứt. “Họ thì sao, la mia tigrotta? Em có sợ phải cam kết vì ảnh hưởng từ cha mẹ mình không?”

Cô nín thở khi gặp phải sự thẳng thắn của anh nhưng giả bộ không quan tâm. “Tôi có nhiều mối quan hệ lành mạnh dựa trên nguyên tắc của bản thân.” Cô nói dối mà không có chút cảm giác tội lỗi nào. “Tôi có tin rằng việc tìm kiếm tình yêu đích thực trong cuộc đời này là điều không tưởng không? Trời ơi, đúng vậy. Nó được chứng minh hết lần này tới lần khác. Sao phải bận tâm nào? Sao phải bỏ nhào vào nỗi đau và sự tan vỡ trừ khi anh tìm thấy người mà vì họ mình sẵn sàng chết? Và theo quan điểm cá nhân, tôi không nghĩ người đó có tồn tại. Nhưng tôi đang có khoảng thời gian tuyệt vời chết tiệt để đi tìm ý trung nhân cho mình đây.”

Tiếng vo vo của động cơ máy bay là âm thanh duy nhất giữa họ. “Tôi rất tiếc.”

Giọng nói nhẹ nhàng của anh khiến môi cô mím lại. “Sao nào?” cô

thách thức. “Tôi không bị đánh đập, bỏ đói hay bị lạm dụng. Tôi lớn lên trong một biệt thự có bảo mẫu, đầu bếp và bất cứ thứ đồ chơi nào tôi đòi hỏi. Tôi làm những gì tôi muốn, khi tôi muốn và chẳng phải giải trình với bất cứ ai. Vì cái quái gì mà anh lại tiếc cho tôi chứ? Tôi có nhiều hơn cả những thứ mình muốn nữa.” Anh gật đầu, nhưng cô cảm thấy như anh không hề tin cô. “Tôi lại thấy tiếc cho anh hơn đây.”

Michael giật mình. “Tôi sao?”

“Chắc rồi. Cuối cùng thì tôi đã biết bí mật của anh.”

Lời chế giễu nhắm đúng hồng tâm. Anh cứng người và thận trọng nhấp một ngụm Scotch của mình. “À, nhưng tôi cũng cảm thấy vậy đấy. Tôi là thứ mà người Mỹ bọn em gọi là một cuốn sách để mở mà.” Hình ảnh dàn nhạc đám cưới lóe lên khi anh khua tay trong không trung.

Cô mừng thầm đầy khoan khoái khi chủ đề trò chuyện không còn tập trung vào mình. “Anh có một gia đình thân thiết luôn ủng hộ anh. Tiền bạc và thành công tự mình gây dựng. Và anh không thể tìm nổi một người phụ nữ giả vờ yêu anh trong vòng một tuần tẻ hại. Thảo nào mẹ anh khẳng khẳng muốn duy trì truyền thống. Liệu anh đã bao giờ có một mối quan hệ nghiêm túc trong quá khứ chưa?”

Sự giận dữ lóe lên trong đôi mắt đen như than của anh. “Tôi có hẹn hò,” anh trả lời lạnh lùng. “Chỉ vì tôi chưa tìm thấy Người Đó không có nghĩa là tôi không nghiêm túc.”

“Trả đòn tốt đấy. Thế anh đang tìm kiếm gì vậy, Bá tước? Kiểu phụ nữ nào sẽ khiến anh nóng bừng và đứng ngòai không yên?”

Anh lâm bầm thứ gì đó bên trong hơi thở và cô ngồi đó thưởng thức màn trình diễn. “Tôi cũng muốn ổn định và cho mẹ những gì bà muốn,” cuối cùng anh lên tiếng. “Nhưng không phải bằng cách hi sinh bản thân. Em thấy đấy, cara, tôi tin vào tình yêu mà em nói rằng nó là không thể. Tôi chỉ tin là nó khó tìm và tôi từ chối thỏa hiệp.”

“Thế tất cả những người phụ nữ mà anh mang lên giường, anh quyến rũ họ vì thấy thách thức, để tiêu khiển hay anh hy vọng cô ta chính là Người Đó?”

Đôi mắt anh lấp lánh trong khi cô ném ra lời thách thức. Một lần nữa, anh lại khiến cô ấn tượng bởi khả năng trung ra vẻ quyền rũ gấp đôi khi một người đàn ông từ chối bị kéo vào trò chơi. “Tôi có hy vọng chứ. Tôi đưa họ lên giường, tập trung vào khoái cảm của họ và hy vọng vào buổi sáng, tôi sẽ muốn nhiều hơn nữa.”

Hơi thở của cô nghẹn lại. Cảnh vật xung quanh cô nghiêng ngả khi những lời anh nói vang vọng trong cô. Cuộc kiếm tìm vô vọng một người có thể giết chết lũ quỷ trong đêm đen và vẫn ở bên cô dưới ánh sáng khắc nghiệt của sớm bình minh. Tim cô căng lên, nhưng lần này không phải hoảng loạn làm dòng máu mạnh nữa chảy mạnh nữa.

Mà là Michael Conte.

Những ngón tay cô siết chặt quanh chân ly thủy tinh mỏng manh. Những cảm xúc như đang lan tỏa từ anh và mời gọi cô tới gần để tóm lấy cô trong tấm mạng nhện của mình. Anh chăm chú quan sát cô rồi đột nhiên nhận ra. “Em cũng trải qua điều đó rồi, phải không?”

Câu hỏi gay gắt khiến cô nao núng.

“Em có đưa họ lên giường để thoát khỏi sự cô đơn, hy vọng nó sẽ kết thúc tốt đẹp hơn thế không? Em có tỉnh giấc vào mỗi sáng với cảm giác nôn nao trong dạ dày, biết rằng em đang lừa dối chính mình lần nữa không? Em có tự hỏi liệu mình có phải sinh ra là để cô đơn không? Bắn khoăn xem có điều gì đó sâu thẳm bên trong kìm giữ mình lại không?”

Chúa ơi, có.

Nước mắt đột nhiên chực trào. Nỗi kinh hoàng trước những cảm xúc lộn xộn khiến cô phải chiến đấu giành lại sự kiểm soát bản thân. Cô sẽ không bao giờ thừa nhận mình mềm yếu và ham muốn người đàn ông này. Anh ta sẽ dùng nó để chống lại cô, để bò xuống bên dưới làn da cô và thăm dò những bí mật của cô. Cô biết điều gì đã khiến mình như vậy, biết rằng sự trống rỗng bên trong bắt đầu từ năm mười sáu tuổi khi một chàng trai cô tin tưởng đã lấy đi mọi hy vọng cùng những điều tốt đẹp, tươi sáng và nghiền nát nó dưới gót giày anh ta. Nhưng cô đã tự vực dậy mạnh mẽ và chọn cách trả thù của riêng mình. Cô không bao giờ còn để bất cứ ai lấy mất sự tự chủ trong tình dục hay khả năng kiểm soát của cô

nữa.

Nếu Michael lột trần cô, cô sẽ chẳng còn lại gì.

Vậy nên cô mỉm cười và nâng cao ly của mình. “Xin lỗi nhé, Bá tước. Tôi đưa họ lên giường bởi vì họ trông thật tuyệt. Nhưng cảm ơn vì đã chia sẻ.”

Lời xúc phạm mang lại kết quả đúng như cô mong đợi. Không khí cởi mở đóng sập lại như một đám mây giông che mất mặt trời và chặn lại mọi tia sáng. Bụng dạ cô nhộn nhạo khi tia thất vọng cùng ánh nhìn hối tiếc lóe lên trong đôi mắt anh. Trong khoảnh khắc, cô đã cảm nhận được sự kết nối với một người đàn ông hơn bao giờ hết. Hơn cả ở trên giường.

“Tôi hiểu rồi. Chúng ta phải chơi theo luật, đúng không?”

Cô không trả lời. Cô nhặt cuốn tạp chí lên và lờ anh đi một cách có chủ đích. Michael hiểu ý cô và họ dành vài giờ tiếp theo trong im lặng. Cuối cùng, hệ thống liên lạc sáng lên và giọng phi công thông báo qua loa.

“Thưa ngài, chúng ta sẽ đáp xuống Orio al Serio^[24] trong vòng mười lăm phút nữa. Vui lòng thắt dây an toàn.”

Michael bấm nút. “Cảm ơn, Richard.”

Họ thắt dây an toàn. Maggie uống nốt ly vang của cô và lờ đi sự trống rỗng khắc khoải trong ruột gan mình.

Michael liếc nhìn người phụ nữ điềm đằm bên cạnh khi anh lao đi trên con đường uốn lượn quanh những ngọn đồi hướng về nhà. Đầu cô gục xuống, mái tóc vàng ánh đỏ rồi tung bay trong gió nhưng dường như cô chẳng hề bận tâm. Đôi môi mím chặt cho thấy cô đang tập trung suy nghĩ, có thể là về việc nhập vai để gặp gia đình anh. Trong suốt hai mươi bốn giờ qua, anh đã hiểu được nhiều điều về Maggie Ryan.

Thật không may, những nhận thức thoáng qua đó chỉ khiến anh thêm muốn cô hơn.

Màu xanh tươi của cây cối và đất nâu hiện ra chào đón luôn khiến tâm hồn anh được xoa dịu. Gia đình anh đã sở hữu mảnh đất này từ thế hệ này qua thế hệ khác, tất cả giờ đều đã được chuyển giao cho anh. Nhưng anh luôn biết ngay từ lần đầu tiên tới New York rằng anh khao khát đặt dấu ấn của mình ở đó. Cha đã đưa anh tới thăm chú anh và sự nhộn nhịp của Manhattan đã thu hút anh bởi cảm giác thách thức. Thật không may, đám đông và cả sự hỗn loạn không hề hợp với nhu cầu riêng tư và bình yên anh mong muốn. Khi quyết định mở rộng La Dolce Famiglia tại Hoa Kỳ, anh đã tìm kiếm giữa sự nhộn nhịp của Manhattan một nơi có bầu không khí thoải mái. Lúc thăm thú vùng ngoại ô, một viên ngọc ẩn mình dần lộ ra bên dưới những dãy núi hùng vĩ của thung lũng Hudson và anh biết cuối cùng anh cũng tìm thấy nơi mình có thể gọi là nhà.

Dù anh hạnh phúc ở New York, nơi chôn rau cắt rốn vẫn luôn cho anh một nguồn sức mạnh. Một lời nhắc nhở về việc anh là ai và anh đến từ đâu. Trên mảnh đất của chính mình, không có những sự dối trá hay lừa lọc. Trong thế giới quay cuồng của công nghệ, tiền tài và sự cạnh tranh trong kinh doanh, anh cần phải nhắc nhở chính mình rằng điều gì mới là quan trọng.

Bức tường bao quanh Bergamo gợi nhớ về kho báu được bao quanh bởi một pháo đài. Nằm ngay dưới chân dãy Anpơ và được phân thành hai thành phố, hai Thế giới Mới và Cũ hòa quyện lại thành một sự hoàn hảo tuyệt đối. Anh thích chiếc xe hơi thể thao của mình lướt đi từ Città Bassa^[25] tới Città Alta^[26] và sức sống nhộn nhịp của thành phố xa dần cho đến khi chỉ còn sự yên lặng, tĩnh mịch. Một cảm giác bình yên và thỏa mãn trào tới khi anh hướng về nhà.

Anh bắt được mùi thơm của gỗ đàn hương trong không khí và dịch người trên ghế lái. Tất cả mọi thứ về Maggie đều mang vẻ quyến rũ đối lập. Tay thợ săn trong anh mong mỏi được tìm xem điều gì đã khiến cô như vậy.

Ánh nhìn sừng sốt của cô khi anh thú nhận bí mật của mình giờ

đang đục xuyên ngực anh. Anh chưa bao giờ hé mở về cuộc tìm kiếm trong vô vọng người phụ nữ sẽ hoàn thiện anh. Sau tất cả thì phần lớn đàn ông sẽ bật cười, còn phụ nữ có thể coi đó như một thách thức để lao vào phá vỡ hàng phòng thủ trong trái tim anh. Cô đã khiến anh cực kỳ giận dữ với những lời buột miệng của mình. Nhưng về mặt thừa nhận rõ ràng của cô đã tiết lộ khao khát sâu thẳm trong chính tâm hồn.

Anh lái xe lên tới đỉnh đồi, hướng về phía ngôi biệt thự màu gạch nung trải dài và tắt động cơ. “Chúng ta có một phút trước khi họ ào ra ngoài.”

“Đẹp quá. Nhưng không giống căn biệt thự của một tỷ phú như tôi mong đợi.”

Anh liếc nhìn ngôi nhà của gia đình qua khóe mắt và thở dài. “Mẹ từ chối rời khỏi đây. Tôi định sẽ xây dựng một tòa lâu đài hoành tráng nhưng mẹ đã cười vào mặt tôi. Nói là bà từ chối rời khỏi mảnh đất của gia đình, ngôi nhà nơi cha tôi từng sống.”

“Tôi thấy thích bà rời đây.”

“Bà thậm chí còn từ chối sự giúp đỡ. Không cần người giúp việc hay đầu bếp gì cả. Tôi đã thuê một người phụ nữ lên tới để lau dọn kỹ càng mọi thứ trong khi mẹ đi nhà thờ.” Anh lắc đầu. “À, được rồi. Em sẵn sàng chưa?”

Gương mặt cô bình thản và điềm tĩnh. Tuy nhiên, đôi mắt xanh ngọc bích vẫn chớp chớp một ánh lửa ngằn ngai. Anh bắt lấy tay cô và đan những ngón tay họ vào nhau. Hơi thở hân hển của cô ca hát trong tai anh. Chúa ơi, cô đáp lại trước sự đụng chạm của anh dễ dàng làm sao. Móng tay sơn hồng rực bám sâu vào lòng bàn tay anh, còn ngón tay cái của anh đang ấn vào điểm mạch nhạy cảm nơi cổ tay cô để xác nhận câu trả lời. Phải. Anh đã đẩy lên phản ứng trong cô. Dù vậy cô từ chối để bị khóa chặt và hát đầu với vẻ ngang tàng.

“Tiến lên nào,” cô đáp.

Cô trèo ra khỏi xe ngay khi cánh cửa bật mở và các em gái anh ào xuống con đường lát đá.

Tiếng hét đồng thanh, họ ném mình vào vòng tay anh. Sự mừng rỡ bùng nổ trong anh khi anh ôm lại họ, những tiếng líu lo phấn khích là âm thanh quen thuộc với đôi tai anh. Anh hôn lên trán từng người và ngắm nghía.

“Các em đều đẹp hơn anh nhớ đấy.” Ánh nhìn bao quát tới mái tóc dày, vẻ chững chạc và những cặp mắt đen nhánh trước mặt anh. Những đường cong hào phóng của Venezia từng khiến anh phải trầm vẩn biết bao anh chàng cô đang hẹn hò về ý định của cậu ta, còn tính cách độc lập của Julietta đã làm anh mất ngủ nhiều đêm. Hai chị em đều cứng đầu và bướng bỉnh, nhưng luôn ngoan ngoãn, nghe theo những tối hậu thư của anh trước khi theo quy tắc gia đình. Carina ở tuổi hai mươi ba là sự bùng nổ cuối cùng. Anh nhận ra ngay lập tức đáng vẻ cấm cúi khó xử khi con bé cố gắng che giấu chiều cao và những đường cong bên dưới bộ đồ rộng thùng thình. Sự hối tiếc lướt qua anh vì đã không thể để mắt đến con bé ở độ tuổi này.

Con bé cười khúc khích trước câu nói của anh nhưng hai cô chị thì chỉ đảo mắt.

“Đây là cách anh tán tỉnh cô dâu của mình đấy à?” Venezia hỏi. “Những lời có cánh cùng nụ cười ngọt ngào là nỗ lực để xoa dịu bọn em sao? Dù anh không ghé thăm nhà cả tháng liền và rồi bất ngờ đưa về một cô vợ cho mẹ mà không thấy hẹn hò chút nào.”

Carina liếc qua lại giữa hai cô chị gái và Maggie, nhảy nhót môi với vẻ bất an đột ngột.

“Đề ý thái độ của em, Venezia,” anh yêu cầu. “Có lẽ vợ anh còn hiểu hơn em rằng anh sẽ làm điều tốt nhất cho gia đình.”

Maggie bước ra khỏi xe, hông cô lắc lư trong nhịp điệu đầy nữ tính. Mái tóc bóng mượt đung đưa quanh vai và cô dừng lại bên cạnh anh, trong vẻ đầy ửng hờ. “Chị là Maggie, vợ mới cưới của anh trai các em. Và không, anh ấy không tán tỉnh chị bằng những lời khen ngợi. Anh ấy tán tỉnh theo cách cổ xưa thôi.” Cô ngừng lời để câu nói gây được ấn tượng và cong môi trong vẻ tán tỉnh giả vờ. “Bằng chuyện ấy.”

Tiếng chim chiêm chiếp là âm thanh duy nhất phá vỡ bầu không khí

im lặng. Michael nhắm hờ mắt trong nỗi kinh hoàng tột độ. Anh sẽ giết cô. Các em gái anh nhìn chăm chăm cô với cái miệng há hốc. Carian thở hồn hển.

Sao anh có thể nghĩ rằng mình kiểm soát được cô nhỉ? Venezia cố nín cười. Julietta nhìn cô với chút gì đó ngưỡng mộ và giờ cả Carina trông như vừa gặp nữ anh hùng mới của mình.

Đã thành thạo trong việc hạn chế thiệt hại, tâm trí anh tìm kiếm một câu đáp trả thích đáng để dẹp chủ đề này đi.

“Chẳng có gì sai trái khi sử dụng tình dục để nô dịch một người đàn ông cả.” Giọng nói quen thuộc vang lên từ ngưỡng cửa, một hình dáng nhỏ nhắn bước xuống đường. “Cái cháu làm sau đó mới đáng kể. Ít nhất là cháu đã kết hôn với nó và khiến nó trở nên trung thực.”

“Mẹ?”

Mọi người đều quay ngoắt lại để quan sát người phụ nữ nhỏ nhắn chống cây gậy gỗ chạm khắc. Với mỗi bước đi, chiếc gậy lại đập xuống đầy quả quyết khiến những cơn run rẩy chạy dọc sống lưng anh. Mái tóc bạc dài của bà được búi gọn gàng, làn da ô-liu đã hằn đầy những nếp nhăn dưới ánh mặt trời và cả nét cười đã nhuốm màu thời gian. Bà đã sinh ra bốn người con cao lớn vượt bà và tự hào rằng chúng đều mang gen của cha mình, nhưng giọng nói uy quyền như những vết roi khiến bất kỳ ai ngáng đường bà hay khiến bà thất vọng đều phải e sợ. Bà mặc chiếc quần thoải mái, đi xăng-đan cùng chiếc áo trắng đơn giản và áo len khoác ngoài.

Bà dừng lại trước mặt họ. Môi bà cong lên nhưng khuôn mặt bà chẳng có chút hài hước nào khi quan sát Maggie với đôi mắt sắc sảo. Khoảnh khắc thật dài trôi qua khi họ chờ đợi phản ứng của bà.

Cuối cùng, Maggie là người phá vỡ sự im lặng. “Signora^[27] Conte, cháu rất vinh dự khi cuối cùng cũng được gặp bác.” Giọng cô đậm sự tôn trọng khi đáp lại ánh nhìn của mẹ anh. “Con trai bác quả là có thiếu sót vì đã không báo với bác về hôn ước của chúng cháu sớm hơn. Thay mặt anh ấy, cháu xin lỗi bác.”

Mẹ anh gật đầu. “Ta chấp nhận lời xin lỗi của cháu. Chào mừng cháu đến với gia đình.” Mẹ anh hôn lên má Maggie, sau đó cau mày. “Cháu gầy quá. Mấy cô gái trẻ luôn quá gầy. Chúng ta sẽ khắc phục điều đó ngay lập tức.” Bà xoay đầu. “Các cô gái? Các con không chào đón chị dâu mới của mình sao?”

Sự căng thẳng tan biến khi các em gái anh ôm hôn Maggie. Anh thở phào nhẹ nhõm và ôm mẹ mình. Khuôn người nhỏ nhắn của bà tương phản với ánh mắt sắt đá. “Chào mẹ.”

“Michael. Mẹ rất giận con nhưng con sẽ phải trả giá sau.” Anh cười khúc khích và lướt một ngón tay lên gò má nhăn nheo của bà. “Mi dispiace^[28]. Con hứa sẽ đền bù cho mẹ.”

“Si. Vào nhà và nghỉ ngơi thôi nào.”

Anh đắm mình trong khung cảnh và mùi hương quen thuộc của ngôi nhà. Anh quan sát kỹ lưỡng mái nhà dốc bằng đất nung, ban công bằng sắt rèn và các cột đá được dựng hai bên cửa chính. Màu vàng và đỏ đan xen giữa đám hoa dại đầy màu sắc. Ngôi nhà ba tầng nằm trên đỉnh đồi như một nữ hoàng ngự trên ngai vàng của mình, đầy tự hào với hơn 20.000 m² đồng cỏ. Con đường lát đá dẫn lên sân thượng và hồ bơi riêng được bao quanh bởi khu vườn xanh tốt và lối đi bộ. Dãy Anpơ ẩn hiện phía xa xa, đỉnh núi trắng xóa của nó có thể nhìn được từ trên ban công.

Trong khi các em gái anh phát cuồng với chiếc nhẫn trên tay Maggie, anh bước qua cửa chính và bị tấn công bởi hương tỏi, chanh và húng quế. Lốp gạch men sáng bóng sạch sẽ làm nổi bật những tủ gỗ thông và chiếc bàn nặng. Mặt bàn lớn được bày đầy các loại thảo mộc tươi, cà chua, cùng một dãy xoong nồi. Đây là địa hạt của mẹ anh và là thiên đường trên mặt đất khi lần đầu họ được tiếp cận những chiếc bánh ngọt ngào đầy quyến rũ và các món ăn ngon lành. Bà đã truyền lại tài năng của mình cho các con, nhưng không cô con gái nào đạt được kỹ năng chuyên nghiệp như của bà, họ hầu như dựa dẫm vào các đầu bếp nổi tiếng để duy trì vương quốc bánh mì. Thật buồn cười khi tất cả con cái dường như đều hưởng gen kinh doanh của cha mình, nhưng mẹ chưa bao giờ buộc họ phải trở thành ai đó ngoài chính mình.

Ký ức về những giấc mơ riêng mình chòn vòn trong tâm trí nhưng anh từ chối nán lại đó để mà hối tiếc. Không phải sau này. Không phải bây giờ.

Không bao giờ.

Anh liếc nhìn Maggie. Cô đang trò chuyện với các em gái anh và dường như vô cùng thoải mái sau lời phát biểu gây sốc của mình. Rõ ràng cô cho rằng anh sẽ ngoan ngoãn chấp nhận những hành động quái đản của cô trong sự biết ơn vô hạn vì cô đã đồng ý với toàn bộ màn kịch này.

“Maggie, anh cần nói chuyện với em một chút.”

Như thể cảm nhận được sự khó chịu của anh, cô lườm anh và nhăn trán. Anh cố nín cười.

“Mang theo hành lý lên phòng đi,” mẹ anh yêu cầu. “Mẹ đã chuẩn bị phòng sẵn sàng cho các con rồi. Sau khi sắp xếp xong xuôi, chúng ta sẽ gặp nhau ngoài vườn để uống cà phê và ăn nhẹ.”

“Si.”

Anh lấy đồng hành lý trong ô tô, bước vào nhà và ra hiệu cho Maggie đi theo. Cô rời khỏi chỗ các em gái anh và họ lên cầu thang về phía phòng mình. Anh thả đồng hành lý xuống, đá cánh cửa đóng lại bằng gót chân và quay người đối diện cô.

“Một lời mở màn rất thú vị cho tuần tới của chúng ta, la mia tigrotta. Nhưng tôi nghĩ đã đến lúc em nhận ra ai mới là người thiết lập quy tắc ở đây.” Anh bước một bước tới gần hơn và nhìn xuống cô. “Bây giờ.”

Người đàn ông cao hơn một mét tám phía trước cô đang kích động. Dù anh không chạm vào cô, cơ thể cô vẫn cảm thấy như bị ghì chặt. Về quyền rũ tự nhiên của anh biến mất và một bầu không khí đầy nguy hiểm đang nổ lách tách. Cô thực sự làm anh cáu giận. Thật không may,

thay vì sợ hãi, sự phấn khích giờ đang râm ran dọc theo các đầu dây thần kinh của cô.

Thường thì cô luôn tránh thật xa bất kỳ người đàn ông nào có thái độ gia trưởng hoặc khuynh hướng thích kiểm soát, nhưng Michael không hề khiến cô e sợ. Ít nhất, không phải theo cách tồi tệ. Mỗi cô hé mở một lời mời gọi vô thức. Đôi mắt màu mã não nhìn chăm chăm khuôn miệng cô và tới lại. Cô tha thiết muốn biết anh có vị ra sao. Khao khát trải nghiệm cảm giác lưỡi anh trong miệng mình, không cho cô sự lựa chọn.

Một nhịp trôi qua. Thêm một nhịp nữa.

Những từ ngữ tuôn ra trước khi cô kịp ngăn lại. “Chuyện gì vậy, Bà tước? Mèo ăn mất lưỡi anh rồi à?”

Anh quay đi và bắn một tràng những lời nguyên rửa vào không khí. Cơ thể cô thả lỏng trước sự rút lui của anh, nhưng mỗi đe dọa từ anh vẫn gây nên một cơn rung mình dọc theo cột sống. Cô lơ đi sự thất vọng dâng cao trước cơ hội vừa bỏ lỡ.

“Cẩn thận đấy, cara. Đùa giỡn với tôi có thể vui nhưng cuối cùng tôi sẽ mệt mỏi và trối tay em lại.”

Maggie khịt mũi. “Anh nói cứ như mấy cuốn tiểu thuyết khiêu dâm tôi thích ấy. Nhưng tôi không phải người dễ phục tùng đâu, cưng. Và anh không phải kẻ thống trị của tôi. Tôi đã lật bài ngửa trước. Tôi gây ấn tượng với gia đình anh ngay từ đầu để không cần phải diễn một vai khiến bản thân mình kém thoải mái. Cuối cùng thì họ sẽ nhận ra tôi hoàn toàn không phải kiểu người vâng lời hay cô vợ Ý truyền thống.” Cô cười toe toét. “Mẹ anh sẽ phát điên.”

“Bà bị ốm vậy nên làm ơn cẩn thận.” “Ôi không, Michael. Bà bị ốm thế nào?”

Anh thở dài và đưa tay vuốt mặt. “Bên cạnh việc bị viêm khớp gối, tim bà cũng có vấn đề. Bà phải để ý những hành động dẫn tới căng thẳng. Vậy nên tôi muốn bà hài lòng trong chuyến thăm viếng này.” Lòng mày anh hạ xuống. “Và tôi hy vọng em cũng sẽ làm vậy.”

“Tôi có thể chơi đẹp trong một tuần.”

“Tôi sẽ tin khi tôi thấy,” anh lẩm bẩm. “Đừng cố hạ đo ván tôi khi tôi hôn em.” Anh trông như đang ngẫm nghĩ và Maggie gần như phải nuốt xuống cảm giác bất an. “Thực ra thì có lẽ tôi nên hôn em ngay tại đây. Ngay bây giờ. Tất nhiên là để thực hành thôi.”

Cô rít lên như con rắn giận dữ. “Tôi có thể cô không nhảy dựng lên khi một người đàn ông chạm vào mình.”

“Tôi không tin.” Anh bước tới và xâm lấn không gian cá nhân của cô. Hơi nóng từ làn da anh như đang hút cô lại. “Một sai lầm thôi là màn kịch này kết thúc. Tôi không thể để chuyện đó xảy ra. Đặc biệt khi một nụ hôn đơn giản có thể tạo nên sự khác biệt.”

“Tôi thực sự là người giỏi giả vờ đây.” Cô ném cho anh một nụ cười chế giễu. Mùi xạ hương ngon lành và mùi đàn ông như đang vây tay ra hiệu mời gọi cô ném thử. Tim cô trượt xuống khi nghĩ đến việc anh gọi cô là đồ giả dối và cô thêm khó chịu. “Không ai biết là tôi chẳng hề có hứng thú hôn hít anh. Không cần phải hành hạ bản thân bằng việc tập luyện đâu.”

Anh quan sát cô trong im lặng và cô bắt đầu thư giãn. “Cứ thử kiểm tra giả thuyết đó đi, được không?”

Anh nắm lấy vai cô và kéo cô về phía trước. Cô ngã ập vào cơ thể rắn chắc như tạc và cánh tay cô đưa ra áp vào ngực anh. Những ngón tay cô siết chặt lớp vải áo phong mềm mại.

Chân anh kẹp chặt chân cô và khiến cô mất thăng bằng. Môi anh dừng lại cách môi cô chỉ vài phân.

“Bỏ tay anh ra khỏi người tôi.” Mồ hôi lấm tấm trên trán cô. Ôi Chúa ơi, nếu cô tan chảy vào anh như một con ngốc thì sao? Chuyện gì xảy ra nếu cô rên rỉ khi đôi môi đầy đặn kia trượt trên môi cô? Cô không thể phản kháng. Cô không thể phản kháng. Cô không thể...

“Em đang quá lo lắng điều gì vậy?” Sự thích thú nhảy múa trong đôi mắt anh. “Em đã hôn cả triệu lần rồi, nhớ không?”

“Tôi không thích bị đối xử thô bạo,” cô bắn trả.

Môi anh cong lên. Anh hạ giọng xuống thành tiếng rì rầm khàn khàn đầy hứa hẹn. “Có lẽ em đã không tìm được đúng người đàn ông có thể chăm sóc mình.”

“Thả tôi ra. Có phải phụ nữ thực sự gục ngã trước cái kiêu đó không? Bởi vì nếu vậy thì họ hẳn phải là những cô ả ngu ngốc. Bỏ tay anh...”

Môi anh bao phủ môi cô.

Khuôn miệng mềm mại, ấm áp của anh ngăn những lời giận dữ và khiến cô quên sạch bất kỳ suy nghĩ nào khác ngoại trừ nụ hôn của người đàn ông này.

Các giác quan của cô dừng hoạt động. Cô thích hôn và có chút ít kinh nghiệm nhưng với Michael mọi thứ dường như thật khác biệt. Nhiệt lượng từ cơ thể anh nhắc cô nhớ về chàng người sói trong loạt phim Chàng vạng mà cô thầm yêu thích. Lưỡi anh thăm dò viên môi cô, sau đó đào sâu vào trong mà không cần xin phép. Cô có thể chống lại nếu anh trở nên tham lam, thay vào đó cách lưỡi anh cuộn lại như đang mời mọc và đòi hỏi cô nhập cuộc. Râu anh cọ xát vào đường cong quai hàm nhạy cảm của cô.

Cô rên rỉ. Anh bắt lấy thời cơ và nhấn sâu hơn nữa, Maggie mở miệng cô ra và đầu hàng.

Anh lèo lái trong từng cuộc đột kích. Cô cố ngoi lên giành quyền kiểm soát nụ hôn nhưng tâm trí cô sụp đổ và cơ thể cô ca hát. Anh thì thăm tên cô và đôi chân cô run rẩy khi cô níu chặt lấy anh và hôn đáp lại.

Đã bao lâu trôi qua? Vài phút? Một giờ? Cuối cùng anh cũng kéo người ra, chậm rãi, như thể anh đang hối tiếc vì mỗi tiếp xúc bị phá vỡ. Cô thấy ghét chính mình ngay lúc ấy. Thay vì tát anh hay bình luận lời nào đó thật sâu cay, cô chỉ nhìn chăm chăm một cách bất lực. Lưỡi cô đưa ra liếm làn môi dưới đang sưng lên.

Anh rên lên. Hơi thở hỗn hển phập phồng. “Em nói đúng,” anh khẽ

nói. “Em giả vờ giỏi đấy.”

Cô giật người lại và cầu cho má mình không đỏ bừng. Cô buộc bản thân phải đáp lời. “Đã bảo mà.”

Anh quay người sắp xếp đồng hành lý ở góc phòng và mở cánh cửa tủ quần áo. “Có rất nhiều không gian cho cả hai ta. Đây sẽ là phòng của chúng ta trong tuần này.”

Hiện thực đổ ập xuống cô. Từng chi tiết của căn phòng ám cúng mà vẫn nam tính, từ tấm thảm màu xanh hoàng gia, đồ nội thất bằng gỗ anh đào và không hề có bất kỳ sự lộn xộn nào. Một tấm chăn màu đỏ sẫm phủ trên chiếc giường đặt giữa phòng. Maggie nhìn chăm chăm chiếc giường, nhỏ hơn so với mong đợi, và phát hiện ra không có ghế sofa hay tấm thảm êm ái nào. Nhận thức rằng họ sẽ phải nằm chung giường khiến thần kinh cô rung lên. Chúa ơi, cô vừa mới tan chảy với một nụ hôn. Nếu cô trở mình trong khi ngủ thì sao? Nếu ngón tay cô vô tình chạm phải một trong những cơ bắp săn chắc đẹp đẽ kia và cô biến mình thành con ngốc thì sao?

Cô cảm thấy cáu kỉnh trước tình huống nực cười và làm điều cô khá nhất. Ra đòn tấn công trước. “Giường đẹp đấy.”

Anh hắng giọng. “Thế này ổn không? Nếu không tôi luôn có thể trải một tấm chăn trên sàn nhà.”

Cô đảo mắt. “Tôi lớn rồi, Bá tước, chỉ cần ở yên bên phía giường của anh. Tôi sẽ nằm bên trái.”

“Như em muốn.”

“Anh không ngáy đấy chứ?”

Ánh hài hước lấp lánh trong đôi mắt anh. “Tôi chưa từng bị ai phàn nàn cả.”

“Được rồi, tôi sẽ báo cho anh nếu họ nói dối.”

Anh ra hiệu về phía phòng tắm và cửa kính dẫn ra ban công. “Sao

em không tắm rửa đôi chút sau đó xuống nhà khi đã sẵn sàng? Tôi sẽ giới thiệu cho em địa sản và phần còn lại tòa nhà sau. Khi nào diễn ra buổi chụp hình của em ở Milan?” “Ngày mai. Tôi sẽ ở đó gần hết ngày.”

“Được rồi. Tôi sẽ gặp em ở đó vào buổi chiều để chúng ta có thể nộp Atto Notorio^[29] và Nulla Osta^[30] ở lãnh sự quán. Tôi đã sắp xếp nhân chứng rồi. Đừng quên mang theo tất cả giấy tờ em có - tôi đã phải móc nối với một số người để mẹ không nghi ngờ rằng chúng ta muốn trì hoãn.”

Maggie nuốt xuống. “Tôi tưởng anh đã nói không thể kiếm được linh mục nào làm lễ kết hôn cho chúng ta cơ mà?”

“Khá khó khăn để tìm được một linh mục thực hiện buổi lễ vào phút chót và mẹ sẽ chỉ chấp nhận kiểu đám cưới này thôi. Không cách nào khiến họ phê duyệt trong vòng một tuần đâu.”

“Được rồi.”

Họ nhìn nhau vài giây trong im lặng. Anh di chuyển trọng tâm. Chiếc áo phong đen khoe ra bờ ngực và đôi vai rộng. Hay cánh tay dài gân guốc bao phủ bởi lớp lông tối màu.

Lần cuối cùng cô bị một người đàn ông thu hút đến thế là khi nào? Có lẽ đây chỉ là bản năng theo đuổi. Phụ nữ luôn khao khát những người đàn ông nằm ngoài tầm với. Đặc biệt là nếu anh ta yêu cuồng nhiệt người phụ nữ khác.

Phải không?

“Maggie? Em không sao chứ?”

Cô rũ bỏ suy nghĩ và đổ lỗi cho chuyến bay dài. “Chắc rồi. Tôi sẽ đi tắm. Gặp lại anh dưới nhà.”

Anh gật đầu và đóng cửa lại.

Maggie rên lên và nhanh chóng lục lọi vali để tìm quần áo. Tất cả những gì cô phải làm là trải qua bảy ngày mà không tự biến mình thành

con lừa, rồi cô sẽ thoát khỏi Michael Conte mãi mãi. Cô sẽ không còn phải lo lắng về việc phải chạm mặt anh ở nhà Alexa nữa. Cô sẽ hoàn toàn có lại gia đình của chính mình.

Nỗi cay đắng đang chế giễu sự hài lòng của cô và hét lên rằng cô là đồ dối trá. Cô đã quen với sự có mặt của anh hơn một năm trời. Còn hơn thế. Mỗi khi cô nhìn sâu vào đôi mắt tối màu xấu xa kia, ký ức về nỗi hổ thẹn của bản thân lóe lên trong tâm trí cô và khiến cô bồn chồn.

Phòng tắm nhỏ nhưng có một bồn tắm bằng đá cẩm thạch lớn cùng vòi hoa sen. Cô quyết định tắm nhanh và sẽ ngâm mình trong bồn sau. Cô bước tới dưới vòi tắm để làn nước nóng đổ xuống và xoa dịu các múi cơ căng cứng của cô. Đã quen với việc bị đồng nghiệp ép đến các buổi hẹn hò giấu mặt, Maggie chẳng hề suy nghĩ nhiều khi Alexa thề là đã tìm thấy người đàn ông hoàn hảo cho cô. Cô nhớ lại lúc bước vào nhà hàng Ý ấm cúng đắt tiền đó và chờ đợi một mẫu đàn ông. Có một chút tự mãn. Một chút bóng bẩy. Một chút hấp dẫn.

Cô đã sai.

Ngoại trừ phần hấp dẫn.

Maggie kỳ cọ làn da và cố gắng xua ký ức đó đi. Nhưng những hình ảnh cứ chòn vờn trước mắt cô. Sự kết nối ngay lập tức khi tay họ chạm nhau, như tia sét bị nén chặt đang muốn bật tung khỏi sự kìm giữ. Cô đã gần như giật tay lại. Gần như thôi. Cô đã dựng lên bức tường để giữ khoảng cách nhưng cuộc trò chuyện của anh như kéo cô lại và bao bọc cô bằng một cái ôm ấm áp. Phải, anh thật tự tin, quyến rũ và vui tính. Nhưng cô cảm giác sự thành thật sâu trong anh đang trò chuyện với cô.

Khi món tráng miệng được đưa tới, lần đầu tiên trong cả cuộc đời mình, cô không muốn buổi tối kết thúc. Và cô cảm thấy rằng anh cũng vậy.

Cô đã rút ra châm ngôn sống của bản thân từ kinh nghiệm. Rằng kiểm soát được cuộc hẹn sẽ kiểm soát được kết quả. Vì lý do kỳ lạ nào đó, cô lại cởi mở và hé lộ cho anh thấy chút tâm hồn bên trong. Mỗi liên kết xoắn chặt giữa họ và cơ thể cô như được bao quanh bởi ánh hào quang. Có lẽ cuối cùng cô cũng sẵn sàng cho thứ gì đó ý nghĩa hơn. Có

lẽ Alexa cuối cùng cũng đúng. Có lẽ cô sẽ khám phá ra cầu vòng hoặc một thác nước phía cuối con đường bí mật, hay thứ gì đó có thể khiến cô ngạc nhiên và lấp đầy sự trống rỗng tuyệt vọng trong cô.

“Buổi tối rất vui,” cô nói nhẹ nhàng. “Có lẽ, chúng ta có thể hẹn gặp thêm lần nữa.” Khi lời mời được thốt ra phía sau miếng tiramisu ngon tuyệt, cô gần như cắn lưỡi mình trong nỗi kinh hoàng nhưng đã quá muộn.

Anh quan sát cô trong im lặng. “Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu, Maggie.”

Tên cô vang lên dịu dàng nhưng lời anh nói chí mạng như một vết cắn. Cô chưa từng tính đến lời từ chối.

“Tôi xin lỗi, cara. Em là một phụ nữ xinh đẹp và tôi thực sự bị em thu hút. Nhưng tôi nghĩ chuyện này có thể kết thúc trong một mớ lộn xộn.”

Ánh hào quang mờ dần và lụi đi. Phải, cô hiểu nó là một tình huống khó tháo gỡ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô sẵn sàng nắm lấy cơ hội. Cô hẳn đã đánh giá sai tình hình. Hay mối liên kết giữa họ. Cô gần như nở một nụ cười miễn cưỡng, nhưng thoáng sợ hãi kỳ lạ trong đôi mắt anh khiến cô ngừng lại. Anh đang mỉm cười, nhưng cô nhận ra sự thiếu thoải mái của anh bởi cách anh cựa quậy trên ghế ngồi và siết chặt lấy ly rượu của mình. Gần như có thứ gì đó đang giữ không để anh đưa cô về nhà. Gần như là...

Nhận thức tràn qua cô. Các mảnh ghép của câu đố trượt vào đúng vị trí. Nỗi đau của anh vào sâu thẳm trong cô và cô khó có thể thốt thành lời. “Là Alexa phải không?” Cô thì thầm. “Anh có tình cảm với cô ấy.”

“Không! Alexa là bạn của tôi, không hơn.”

Lời phủ nhận đậm mùi dối trá khi anh nhìn lảng đi. Làn da cô ửng hồng và nỗi hổ thẹn khiến cô muốn bịt miệng rồi chạy khỏi phòng. Thảo nào anh không muốn hẹn hò với cô.

Tâm trí cô lướt qua cuộc trò chuyện và nhận ra toàn bộ những lời nhận xét bên lề của anh đều về Alexa. Rằng cô ấy tuyệt vời thế nào. Chu đáo ra sao. Thông minh thế nào. Thậm chí anh ta còn hỏi họ đã gặp nhau thế nào. Rõ ràng anh ta bị hấp dẫn bởi câu chuyện về cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ trên xe buýt trường, rồi họ lao vào âu đả, sau đó trở thành những người bạn tốt nhất. Anh ta chưa bao giờ có hứng thú với cô. Cuộc hẹn này chỉ xoay quanh việc thu thập thông tin về người phụ nữ khác.

Anh ta đang phải lòng Alexa.

Cô nuốt lại nỗi xấu hổ của mình và thề sẽ ra về với sự tự trọng. “Tôi hiểu rồi,” cô nói. Những lời cô thốt ra phủ một lớp băng dày xa cách. Ngón tay cô không hề run rẩy khi cô đẩy trả cái đĩa rồi thẳng lưng trượt khỏi ghế của mình.

“Maggie, chúng ta cần nói về chuyện này. Làm ơn đừng ra về với ấn tượng sai lầm.”

Tiếng cười của cô bật ra với chút tan vỡ. “Đừng có ngớ ngẩn thế, Bá tước. Tôi là một phụ nữ trưởng thành - tôi có thể xử lý chút lời từ chối đó. Miễn là anh nhận ra rằng tôi sẽ để mắt đến anh. Đặc biệt là khi ở quanh Alexa.”

Anh bật thở gấp nhưng Maggie đã nhìn thấu anh. “Tôi đã nói với em...”

“Nhảm nhí.” Cô với lấy túi xách tay của mình và quàng lên vai. Mắt cô nheo lại. “Hẹn gặp lại, Bá tước.”

Anh gọi tên cô một lần nữa nhưng cô lờ đi và rời khỏi nhà hàng.

Maggie tắt nước và túm lấy một chiếc khăn. Thật buồn cười bởi ngay cả bây giờ lời từ chối của anh vẫn khiến cô thấy tổn thương. Anh đã kéo cô trở lại cơn ác mộng lặp đi lặp lại trong suốt thời niên thiếu của mình.

Không bao giờ đủ tốt.

Giận dữ với những suy nghĩ và kỷ niệm tồi tệ, cô mặc vào chiếc quần

jean, chiếc áo ba lỗ màu xanh lục và đi đôi xăng-đan da. Không gọi lại quá khứ nữa. Cô kiểm soát các mối quan hệ và sự lựa chọn của chính mình. Và cô chắc chắn là sẽ không bao giờ có thêm một giây yếu đuối nào nữa.

Đặc biệt là với Michael Conte.

Cô chải mái tóc ẩm ướt và đánh một lớp son bóng. Sau đó, cô đẩy những suy nghĩ phiền phức kia vào sâu trong tâm trí, bước xuống cầu thang để gặp gỡ gia đình mới của mình.

Maggie bước ra vườn sau và thấy mọi người đang tụ tập quanh chiếc bàn sắt cách điệu đồng bộ với những chiếc ghế đồng bộ. Góc nhỏ được bao quanh bởi bức tường hoa lá sinh động - sự pha trộn giữa vàng, đỏ và tím như đang gào lên đòi được chú ý. Mùi hương ngọt ngào hòa theo làn gió ẩm áp chôn vùi trước mũi cô. Một đài phun nước tinh xảo với một thiên thần được chạm khắc đang đổ nước xuống cái ao nhỏ thả đầy rêu nổi. Ánh mặt trời phủ trên con đường lát gạch nung thô. Ngay lập tức, Maggie thư giãn trong không gian yên bình. Những ngón tay cô ngửa ngáy muốn chụp lấy chiếc máy ảnh trong nỗ lực nắm bắt bầu không khí tĩnh lặng gần như huyền bí này, ngay cả khi nó bị xâm chiếm bởi gia đình người Ý đang trò chuyện ồn ào bên chiếc bàn.

“Margherita, đến tham gia với chúng ta nào.” Cô gần như lưỡng lự khi được gọi bằng tên đầy đủ, nhưng mẹ Michael đọc nó lên như một câu thần chú, vậy nên cô bỏ qua. Quy tắc số một: không bao giờ chỉ trích nữ chủ nhân của gia đình mà bạn kết hôn.

“Grazie^[31].”

Michael rót cho cô một ly vang đỏ, sau đó đan ngón tay anh vào tay cô và mỉm cười. Tim cô lỡ nhịp nhưng cô mỉm cười ẩm áp đáp lại. Các em gái anh đều trông háo hức muốn nghe tất cả những chi tiết li kì. Maggie cuối cùng quyết định. Cô càng nhanh chóng kể câu chuyện, họ càng nhanh chuyển chủ đề sang đám cưới của Venezia.

Cô nhấp một ngụm rượu. “Các em muốn biết bọn chị gặp nhau thế nào phải không?”

Michael nhún mày ngạc nhiên. Giọng nữ rì rầm vang lên đồng tình. Maggie cố không cười. Chuyện này sẽ dễ thôi.

“Bạn thân của chị, Alexa đã sắp xếp cho bọn chị một cuộc hẹn hò giấu mặt. Các em thấy đấy, bạn thân của chị có một cuộc hôn nhân viên mãn với anh trai chị. Khi cô ấy gặp Michael trong một bữa tối làm ăn, cô ấy nghĩ bọn chị sinh ra để dành cho nhau.” Maggie ném cho anh một nụ cười ngọt ngào giả tạo và bắt gặp tia nhìn cáo trong mắt anh. “Ngay khi bọn chị gặp nhau, anh ấy đã nói chị chính là Người Đó. Thường thì chị không bao giờ tin đàn ông ngay trong cuộc hẹn đầu tiên. Nhưng anh ấy đã tán tỉnh chị và cuối cùng cũng có được chị.”

Carina thở dài và tựa cằm lên tay. “Lãng mạn thật đấy. Cứ như duyên phận vậy.”

“Ừ, giống như duyên phận.” Maggie siết chặt ngón tay Michael. “Bọn chị dự định sẽ lên kế hoạch cho đám cưới nhưng khi nghe tin Venezia cũng đính hôn, bọn chị quyết định sẽ bỏ trốn. Chị hy vọng mọi người không quá khó chịu vì bọn chị đã bỏ lỡ đám cưới truyền thống, chị không thích là trung tâm của sự chú ý, vậy nên bọn chị nghĩ thế này là tốt nhất.”

Michael đưa tay cô lên miệng và đặt một nụ hôn lên đó khiến da cô râm ran. “Si, Maggie là một người thích sự riêng tư.”

Ánh mắt sắc bén của mẹ Michael hoàn toàn tương phản với vóc dáng mỏng manh của bà. Bụng dạ cô nhộn nhạo khó chịu. Bất cứ ai nuôi dạy bốn đứa con và lãnh đạo việc kinh doanh gia đình đều có bản năng vô cùng nhạy bén, Maggie nhắc nhở mình cần cẩn thận khi họ ở riêng với nhau. Biết chẳng có nhiều điều trong cuộc sống để mà trông chờ, cô dặn mình phải để ý đến lời ăn tiếng nói và không bao giờ được nói hớ. Vậy nên, được ăn cả, ngã về không.

“Chị đang làm gì vậy, Maggie?” Julieta hỏi. Ngón tay dài của cô quán quanh ly rượu hoàn toàn tương phản với ánh nhìn nghiêm túc. Maggie nhớ ra cô ấy là người đứng đầu những thương vụ kinh doanh của La Dolce Famiglia. Bóng bẩy và tinh tế, Julietta chắc chắn là người thực tế, duy lý trí.

“Chị là nhiếp ảnh gia. Chị có buổi chụp hình ngày mai ở Milan, vậy nên chị sẽ ra ngoài gần như cả ngày.” “Tuyệt thật đấy. Chị chụp gì vậy?” Julietta hỏi.

“Nam giới. Mặc đồ lót.” Sự im lặng phủ xuống bàn và Maggie nhún vai. “Tất nhiên đó là những mẫu thiết kế đồ lót. Ngày mai chị chụp cho Roberto Cavalli.”

Venezia cười lớn. “Em thích nó! Chị có thể giảm giá cho em được không? Dominick sẽ cực kỳ thích một cặp quần Cavallis.”

Carina cười khúc khích. Phu nhân Conte bật ra tiếng thở dài đau khổ. “Venezia, chúng ta không cần biết Dominick mặc gì bên dưới trang phục của cậu ấy đâu.” Bà trừng mắt. “Và con cũng không nên biết, cho đến khi con kết hôn. Capisce?”

“Maggie là một nhiếp ảnh gia tài năng.” Michael nói. “Con chắc chắn cô ấy sẽ mở mang kinh nghiệm của mình, đặc biệt là khi có rất nhiều thứ để trải nghiệm ở Ý.”

Maggie cau mày. Tuyên bố gần như lời cáo lỗi của anh với gia đình thật khó chịu nhưng cô nuốt xuống cơn giận bộc phát đó bằng một ngụm Chianti. Chỉ vì cô không chụp ảnh chó mèo dễ thương hay các em bé sơ sinh không có nghĩa là sự chọn lựa của cô kém giá trị. Giá mà anh biết ruột gan cô đau đớn đến thế nào. Bực bội với những suy nghĩ của bản thân, cô tập trung trở lại cuộc trò chuyện.

Venezia lú lo trò chuyện trong khi khua tay với từng miêu tả kịch tính. Maggie khẳng định cô ấy chính là kiểu nữ hoàng đa sầu đa cảm trong những bộ phim truyền hình gia đình suốt suốt. Tuy nhiên, đôi mắt mang màu sô cô la của cô sáng lên ánh lửa và lòng nhiệt tình, cơ thể mềm mại giấu trong chiếc quần jean đắt tiền, áo yếm in hoa và đôi giày Jimmy Choo^[32] cho thấy cô là người tôn thờ thời trang. Michael có vẻ không tán thành lựa chọn của Venezia khi cô không làm việc cho cửa hàng bánh của gia đình, nhưng công việc trợ lý cho một nhà tạo mẫu nổi tiếng dường như đã thỏa mãn được sự sáng tạo đầy tinh tế của cô. Maggie không thể hình dung nổi việc cô phun kem cho những chiếc bánh ngọt, mua quảng cáo hay làm việc với sổ sách kế toán.

“Bọn em muốn tổ chức lễ cưới ngay trên mảnh đất này,” Venezia nói tiếp. Gương mặt cô dịu lại. “Tất nhiên, bọn em sẽ đặt bánh cưới của cửa hàng nhà mình. Tháng chín là đẹp nhất.”

Julietta thở dốc. “Ba tháng nữa!”

Cô chị trợn mắt. “Chị không muốn chờ thêm một phút nào nữa để bắt đầu cuộc sống với Dominick. Giờ thì Michael đã lập gia đình, bọn chị có thể tiếp tục lên kế hoạch cho mình.

Cả hai đã quyết định ngày mười lăm rồi. Thế có ổn với lịch trình của chị không, Maggie? Và tất nhiên chị sẽ là một trong những phù dâu của em.”

Maggie nuốt khan vì cảm giác tội lỗi. Cô nuốt nó xuống bằng một ngụm rượu. “Tất nhiên rồi, chị sẽ xếp trống lịch trình của mình.”

Venezia reo lên vui sướng và vỗ tay. “Tuyệt vời. Ô, sao chúng ta không đi mua vài bộ váy trong tuần này nhỉ?”

Julietta trợn mắt. “Em ghét cay ghét đắng việc mua váy.” “Cố đi. Em là phù dâu danh dự của chị đây và nếu em làm hỏng việc bằng cách cứ than vãn thế, chị sẽ không bao giờ nói chuyện với em thêm một lần nào nữa.” “Em đang mong thế đây.”

Maggie xoay xoay chiếc nhẫn kim cương quanh ngón tay mình như thể nó đột nhiên thiêu đốt cô. Cô chiến đấu với cơn hoảng loạn trước tình thế hiện tại. “Ừm, chắc chị sẽ bận rộn với công việc và chị biết là Michael muốn cho chị tham quan vài điểm khi bọn chị còn ở đây.” Cô mỉm cười nhưng cảm nhận được nó giống một cái nhăn mặt hơn. “Em và các em gái cứ đi mua sắm tuần này đi. Nếu tìm thấy gì đó, chị sẽ cho em số đo của chị và em có thể đặt váy. Chị chắc chắn sẽ thấy nó khi Michael và chị quay lại thăm gia đình.”

“Chắc chắn là không.” Mắt Venezia bùng sáng với quyết tâm không lay chuyển. “Chị bây giờ cũng là chị gái em rồi, chị phải đi. Bên cạnh đó, em từ chối để chị mặc thứ gì không đẹp. Nó sẽ hủy hoại danh tiếng nhà thiết kế của em mất.”

Julietta cười khẩy.

“Maggie và anh đang trong tuần trăng mật và bọn anh cần thời gian riêng tư. Lang thang mua sắm váy áo không phải ý tưởng lãng mạn của anh.” Anh mỉm cười với cô thật dịu dàng và Maggie chiến đấu chống lại cảm giác nhộn nhạo trong dạ dày cô.

Carina bắn cho Maggie tia mắt cầu khẩn, “Ôi, làm ơn tham gia với chúng em đi,” cô nói. “Chúng ta giờ là gia đình. Và bọn em đã bỏ lỡ tất cả sự phấn khích trong đám cưới của chị rồi. Chỉ một buổi chiều thôi mà.”

Cô cảm thấy như bị dồn vào chân tường. Sao cô có thể đặt một chiếc váy phù dâu và giả vờ sẽ có mặt trong đám cưới chứ? Michael mở miệng và Maggie thoáng thấy gương mặt mẹ anh.

Sự ngờ vực.

Một cái cau mày khế làm trán bà nhăn lại. Sự không thoải mái của cô thật rõ rệt và bà có thể nhận ra chuyện gì đó không ổn. Chính thế. Nhưng Maggie đã hứa rồi, vậy nên cô sẽ phải giả vờ thôi.

Cô đặt tay mình lên môi Michael để bảo anh im lặng. Đường cong mềm mại của miệng anh khiến cô nhức nhối muốn cảm nhận nó áp lên miệng mình lần nữa, nhấn sâu hơn và đòi hỏi mọi thứ. “Không, Michael, các em gái anh nói đúng.” Cô cố tỏ ra vui vẻ. “Em rất muốn dành ra một buổi chiều mua sắm váy áo. Sẽ vui lắm đấy.”

Mẹ anh ngả lưng ra sau, gật đầu và khoanh tay trước ngực với vẻ hài lòng. Tiếng trò chuyện lưng chừng bên tai Maggie. Cô đang tính toán xem còn bao nhiêu tiếng nữa trước khi cô được phép chìm vào giấc ngủ. Một bữa tối yên tĩnh, một lời cáo lỗi đi nghỉ sớm vì kiệt sức và một ngày sẽ kết thúc. Ngày mai cô sẽ làm việc cả ngày ở buổi chụp hình, đi nộp các giấy tờ ở lãnh sự quán, và - Julietta đã nói gì vậy?

“Tiệc sao?” Maggie hỏi. Từ đó lóe lên như đèn hiệu cảnh báo trong não cô. Michael trông cũng vô cùng kinh ngạc.

Phu nhân Conte đứng lên và chống cây gậy của mình xuống lớp gạch

thô. “Si. Tiệc tối nay, Michael. Con không nghĩ là mẹ sẽ bỏ lỡ bữa tiệc vinh danh con trai mẹ và cô dâu mới chứ? Chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị cho bữa tối thôi.”

“Max sẽ tới chứ ạ?” Carina hỏi với vẻ phấn khích.

“Si, tất nhiên cậu ấy sẽ tới. Và cả các anh chị em họ của con nữa.”

Michael nhăn mặt, sau đó bắn cho cô một cái gật đầu trấn an. Trời đất ơi, cô sẽ chết mất, ông chồng hờ của cô đã ném cho cô một cái áo phao với một lỗ thủng to tướng. Váy phù dâu và giờ là một bữa tiệc cưới. “Mẹ à, chúng con thực sự không lên kế hoạch cho một bữa tiệc tối nay. Chúng con đã có một chuyến bay dài và sáng mai Maggie còn phải làm việc nữa.”

Bà cắt ngang lời phản đối của anh bằng một cái phẩy tay. “Vớ vẩn. Chỉ là vài người muốn tới chúc mừng thôi. Không có gì đâu. Sao con không đi lấy ít rượu vang dưới hầm rượu nhà mình và đặt ít bánh từ cửa hàng đi? Nhớ lấy bánh tiramisu và cannolis^[33], đen và trắng. Julietta sẽ đi với con.”

Maggie nuốt nước bọt. “À, có lẽ cháu nên...”

Phu nhân Conte quàng tay qua cánh tay Maggie. Người phụ nữ này dường như chẳng hề yếu đuối chút nào. Sức mạnh tuyệt đối từ những cơ bắp đang siết chặt cô như một cái bẫy. “Niente^[34]. Cháu ở lại với ta, Margherita, và giúp ta chuẩn bị bữa tối.”

Michael lắc đầu. “Mẹ, Maggie không nấu ăn được đâu. Ở Mỹ, hầu hết phụ nữ đều đi làm và nhiều người không biết cả việc sơ chế thức ăn nữa.”

Câu đó thu hút sự chú ý của Maggie. Đầu cô xoay phát lại và cô trừng mắt. “Đi chết đi, Bá tước, tôi biết nấu ăn.” Cô cười giả lả. “Em chỉ giả vờ không biết để anh đưa em ra ngoài ăn thường xuyên hơn thôi.”

Phu nhân Conte cười khế đầy tự hào và dẫn cô vào trong, bỏ lại anh chàng bá tước còn đang sững sờ.

Với mỗi bước tiến gần nhà bếp khổng lồ sáng bóng là một giọt mồ hôi túa ra. Maggie càng kích động và một suy nghĩ nhảy múa trong trí não cô.

Nếu sống sót qua được chuyện này, cô sẽ giết anh.

Maggie cưỡng lại thôi thúc muốn la hét kinh hoàng trong khi bỏ chạy khỏi ngôi nhà. Cô ghét bếp. Khi còn nhỏ, tất cả đầu bếp đều trở nên khó chịu khi cô xâm phạm không gian linh thiêng của họ, đến nỗi chỉ thoáng thấy cảnh các thiết bị sáng bóng cũng khiến cô phải e sợ. Tuy nhiên, cô vẫn ngẩng cao đầu với một thái độ tích cực. Cô là một phụ nữ có năng lực và thừa sức nấu nướng theo công thức. Có lẽ, bữa tối sẽ là các món đơn giản thôi và cô có thể cho Michael thấy tài năng ẩm thực không thể tin nổi của mình và khiến anh ngậm miệng lại.

Mẹ Michael đã bày sẵn một loạt bát và cốc đựng xếp chồng lên nhau trên chiếc bàn dài rộng. Các hộp đựng bột đang xếp hàng gọn ghẽ. Chắc chắn không phải căn bếp Iron Chef^[35] với những người nhào nhào chạy quanh để chuẩn bị bữa ăn.

Maggie thường nấu ăn để khỏi chết đói - không phải vì niềm vui bếp núc. Kể từ khi kiếm được rất nhiều tiền, cô dành phần lớn số tiền đó để gọi đồ ăn sẵn. Cô cau mày và cố giả vờ nhiệt tình với nhiệm vụ phía trước. Chúa ơi, cô muốn uống thêm rượu. Nếu đủ say, cô sẽ thoải mái hơn với màn tra tấn sắp tới.

“Chúng ta sẽ làm gì đây ạ?” Cô hỏi với vẻ hào hứng giả tạo.

“Mỳ ổng. Chúng ta sẽ nấu một bữa tối nhanh trước khi mọi người trong gia đình đến, sau đó sẽ phục vụ bánh ngọt và cà phê. Cháu biết nấu mỳ ổng thế nào phải không, Margherita?”

Sự nhẹ nhõm khiến các cơ bắp đang căng cứng của cô thả lỏng. Ồn Chúa. Phu nhân Conte đã chọn món ăn mà cô xuất sắc. Cô thường nấu mỳ ổng vào bữa tối muộn và biết làm sao để món ăn chín vừa hòa quyện một cách hoàn hảo. Maggie gạt đầu. “Tất nhiên ạ.”

Sự hài lòng thấp thoáng trên gương mặt người phụ nữ lớn tuổi. “Tốt. Chúng ta cần vài mẻ bột. Ta sẽ chuẩn bị nguyên liệu.”

Mặt bàn bày một lượng bột, những quả trứng khổng lồ cùng dầu, cây cán bột và một loạt các dụng cụ khác. Cô liếc nhìn quanh tìm hộp mì ống và một chiếc nồi để đun nước trong khi Phu nhân Conte đưa cô một chiếc tạp dề. Maggie nhăn mũi trước sự lựa chọn trang phục chỉ để đồ thứ gì đó vào nước, nhưng khi thật. Khi ở Ý...

“Ta chắc là ở Mỹ, cháu nấu mì ống có hơi khác. Vậy nên cháu có thể quan sát ta làm trước, sau đó tự chuẩn bị phần của mình.”

Sự bối rối dâng lên trong đầu cô và Maggie từ chối khiến bản thân rơi vào hoảng loạn. Chiếc hộp màu xanh đâu rồi? Bà ấy đang nói gì vậy? Trong nỗi kinh hoàng ngày một tăng, cô quan sát bàn tay nhăn nheo di chuyển thoăn thoắt đập trứng, tách lòng đỏ và trộn tất cả trong một chiếc bát. Bột được rải lên một tấm bảng lớn và Phu nhân Conte chậm rãi đổ nguyên liệu ướm vào giữa, bắt đầu từ từ trộn tất cả lại với nhau. Như có phép màu, lớp bột nhão đột nhiên xuất hiện. Bà nhào, kéo giãn, và viên tròn bột trong nhiều phút bất tận. Hoàn toàn bị mê hoặc bởi nghi thức đầy thôi miên ấy, Maggie không thể tin được thứ này cuối cùng sẽ trông giống bất cứ món gì có thể ăn được. Không ngừng tay, Phu nhân Conte liếc nhìn về phía cô. “Cháu có thể bắt đầu ngay khi sẵn sàng.”

Ôi. Chết tiệt.

Thực tế tông thẳng vào cô khi cô nhìn chăm chăm vào những thứ chất đống trước mặt. Mì ống tự làm! Cô thật sự phải tự nhào bột sao? Không có chiếc hộp thiên đường mở sẵn hay một lọ nước sốt chỉ cần đun nóng. Ngã về không nhiều hơn được cả và Maggie cảm thấy sự vững vàng của bản thân đang bị bào mòn. Cô hít thở thật sâu. Cô có thể làm được chuyện này. Không đời nào cô suy sụp chỉ vì một cục bột và bà mẹ người Ý đang chờ để vô lấy cô. Cô sẽ chứng tỏ cho họ thấy.

Maggie kéo chiếc bát lại gần. Đong bột thì dễ thôi, nhưng những quả trứng khiến cô phát hãi. Hừm, gõ một vết nứt ở giữa, tách vỏ ra và phần bên trong sẽ trượt ra dễ dàng. Với sự tự tin giả tạo, cô đập rầm quả

trúng vào cạnh bát.

Chất lỏng nhờn nhớt rơi vào tay cô và vỏ trứng bắn tung tóe. Một cái liếc nhanh về phía Phu nhân Conte để chắc chắn bà không quay lại nhìn. Bà vẫn tin tưởng Maggie có thể làm tốt phần của mình và đang ngân nga một bài hát của Ý trong khi tiếp tục nhào bột.

Maggie cố hất càng nhiều vỏ trứng ra càng tốt và để kệ phần còn lại. Thêm chút nữa và cô sẽ có một hỗn hợp ươn ướt trông có vẻ chấp nhận được. Chắc vậy. Khi thật, cô cần di chuyển thật nhanh trước khi mẹ anh quay lại nhìn. Cô rải một lượng bột ra sau đó đổ những thứ trong bát vào giữa.

Hỗn hợp lỏng chảy qua cạnh bàn thành mớ hỗn độn trông như nước mũi. Cô không thở gấp, cô lau trán bằng khuỷu tay và hứng lấy đồng lộn xộn bằng chiếc tạp dề. Cái đĩa chết tiệt chẳng khuấy được gì cả, vậy nên Maggie hít sâu một hơi và thọc cả hai tay vào đó.

Ôi, khôn kiếp.

Bột giắt vào kẽ móng tay. Cô bóp rồi lại bóp và cầu nguyện một phép màu biến chúng trông giống bột nhào. Bột bay tứ tung quanh cô trong một đám mây bụi. Cô càng hoảng loạn hơn và tay nhào bột càng nhanh. Cần thêm bột không hay thêm trứng? Mọi thứ trở nên mờ đi cho đến khi một đôi tay rắn chắc giữ cô lại. Maggie nhắm nghiền mắt trong nỗi thất bại. Sau đó từ từ mở ra.

Phu nhân Conte nhìn chằm chằm mớ lộn xộn được gọi là mỳ ống đó. Vỏ trứng trắng trắng nằm rải rác trong mớ hồ lớn dính dính trên mặt bàn và đang nhỏ giọt xuống sàn nhà. Đám mây bụi tan dần quanh họ. Chiếc tạp dề dính đầy chất nhão nhoét và thứ được gọi là bột nhồi đang bao phủ hết cánh tay trần lên đến tận khuỷu tay cô.

Maggie biết mọi chuyện đã kết thúc. Michael sẽ không bao giờ kết hôn với một phụ nữ không thể tự làm nổi món mì ống. Phu nhân Conte sẽ không bao giờ chấp nhận một mối lương duyên như vậy hay thậm chí là tin vào chuyện đó. Với mảnh tự trọng nhỏ xíu còn sót lại, Maggie héch cằm lên và nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ.

“Cháu đã nói dối.” Phu nhân Conte nhún mày hoài nghi và Maggie vội nói tiếp. “Cháu chẳng biết phải nấu ăn ra sao cả. Cháu thường dùng mỳ ống đóng hộp và đổ nó vào nước sôi. Cháu cho sốt vào lò và quay nóng lên. Cháu gọi đồ ăn ngoài gần như mọi đêm.”

Đó. Thế là xong. Cô chuẩn bị tinh thần cho sự giễu cợt và những lời buộc tội. Thay vào đó, mẹ Michael đang cười toe toét.

“Ta biết.”

Maggie giật mình. “Gì ạ?”

“Ta muốn xem cháu sẽ đi xa tới đâu. Ta khá ấn tượng đấy, Margherita. Cháu không bao giờ để lộ nỗi sợ hãi của mình. Một khi cháu đã cam kết, cháu vượt qua nó, ngay cả khi cháu nghĩ sẽ thất bại. Đó chính xác là những gì mà con trai ta cần.”

Với một động tác nhanh gọn, Phu nhân Conte vút đồng hồ đang nhỏ giọt vào thùng rác, phủi đám bụi bột mì đi và quay sang cô. “Chúng ta bắt đầu lại nào. Quan sát nhé.”

Maggie quan sát khi bà chỉ cho cô từng bước với độ chính xác cần trọng. Khi nỗi sợ bị phát hiện không còn, cô thư thái chú tâm vào bài giảng, bàn tay ngập trong bột khi cô nhào với lực khiến cô nhanh chóng thấm mệt. Cánh tay tê rần trong phòng tập thể dục chẳng là gì so với khi nấu ăn. Và các cơ bắp ở cánh tay và cổ tay phu nhân Conte dường như không bao giờ mỏi khi bà nhào nặn hỗn hợp hoàn hảo. Maggie bắt kịp giọng nói du dương đang ngân nga của mẹ Michael và cảm giác yên bình nảy nở trong cô. Cô chưa bao giờ nấu nướng với một phụ nữ nào trước đây, chưa bao giờ ở trong một không gian ấm áp như thế này. Khi cây cán bắt đầu lăn và bột được kéo giãn đầy tinh tế, Phu nhân Conte đưa một phần cho cô.

“Độ mịn của bột là yếu tố vô cùng quan trọng làm nên một bữa ăn đơn giản mà ngon miệng. Chúng ta phải lăn cho đến khi bột có độ mỏng chính xác mà không bị nứt. Cực kỳ chính xác.”

Maggie cắn môi. “Phu nhân Conte, có lẽ bác nên làm cái này đi ạ?”

“Không. Cháu sẽ phục vụ chồng mình bữa tối nay, Margherita, bằng chính tay cháu. Và điều này không phải vì cháu thấp kém hơn nó hay nó tin là cháu chẳng thể làm gì. Đó là vì cháu còn hơn thế nữa. Hơn rất nhiều. Capisce?”

Lời tuyên bố tuyệt vời của bà bao bọc cô với sự chân thành. Cô vói tay lên lau trán khiến vệt bột nhão dính lên. Và mỉm cười. “Vâng ạ.”

Họ làm việc mà không nói lời nào, ngân nga những bài hát tiếng Ý, lắng nghe chuyển động nhẹ nhàng của cây cần và tiếng chim hót líu lo phía xa. Maggie lần đi lần lại nhiều lần cho đến khi một mảng lớn hoàn hảo phủ trên tay cô. Chưa được đều nhưng đủ mỏng mà không bị nứt.

Phu nhân Conte đỡ lấy và đặt nó lên giá cho khô, kiểm tra một cách cẩn thận. Tiếng lẩm bẩm của bà vang vọng khắp căn bếp. “Perfecto^[36].”

Maggie cười toe toét và tự hỏi tại sao cô lại cảm thấy như thể mình vừa leo đến đỉnh Everest^[37] vào giữa mùa đông.

Vài giờ sau, cô ngồi bên chiếc bàn lớn với bát mì ống nóng hổi cùng nước sốt cà chua tươi. Mùi húng quế ngọt ngào cùng hương tỏi đậm đà lơ lửng trong không khí. Ba chai rượu được đặt ở góc bàn. Các đĩa mì len giữa những khay đồ ăn trông như nhân vật phụ trong một cuốn sách. Cô liếc qua Michael đầy lo lắng. Liệu anh ta có cười không? Liệu anh ta có trêu chọc về chuyện cô không thể nấu ăn và nỗ lực thảm hại của cô trên bàn ăn đầy chuyên gia không?

Giọng cười đùa cùng tiếng trò chuyện huyên náo bao quanh khiến cô bối rối. Cô đã quá quen với bữa tối tại bàn ăn sáng của mình trong khi xem tivi hay ăn trong các nhà hàng với những tiếng chuyện trò nhỏ giọng. Cô lớn lên với việc ăn một mình hoặc cùng anh trai trong im lặng. Nhưng Michael thì khác.

Anh trêu chọc các em gái và trông thoải mái trong gia đình mình. Maggie nhận ra anh thoải mái trong mọi tình huống bởi vì anh biết

chính xác mình là ai. Cô kính trọng điều đó ở một người đàn ông và thấy nó thật hiếm có. Anh tận hưởng cuộc sống, thích sự hài hước và cô tự hỏi sẽ thế nào nếu được ăn cùng anh mỗi tối. Nhâm nhi rượu vang, trò chuyện về một ngày của họ, cùng nấu, cùng ăn. Một cuộc sống vợ chồng thực sự.

Michael cầm đĩa lên, xoay tròn mì và đưa nó lên miệng. Cô nín thở.

Anh rên lên. “A, mẹ, ngon thật đấy.”

Phu nhân Conte cười và trượt vào ghế của bà. “Con có thể cảm ơn vợ mình, Michael. Từng sợi mì trên đĩa của con đều được chính tay con bé làm đấy.”

Anh giật mình ngạc nhiên. Một cái cau mày nhẹ trên trán khi anh nhìn xuống món ăn, sau đó nhìn lên cô. Một sự kết nối kỳ lạ của cảm xúc ánh lên trong mắt. Nhiệt lượng tăng lên. Sự bùng nổ của niềm tự hào. Và thấp thoáng đâu đó là lòng biết ơn.

Anh nghiêng đầu và một nụ cười nở ra trên gương mặt. Sự nhẹ nhõm tràn qua cô và cô mỉm cười đáp lại. Sự huyền ảo bên bàn ăn mờ dần đi trước lời anh nói. “Grazie, cara^[38]. Anh rất vinh dự khi được ăn món em chuẩn bị cho anh. Vô cùng delicioso^[39].”

Cô gật đầu, chấp nhận lời cảm ơn. Venezia nói về trang phục phù dâu và đám cưới. Carina nói về nghệ thuật. Julietta nói về các chiến dịch quảng cáo mới họ chuẩn bị khởi động cho tiệm bánh. Michael vẫn đang ăn, rõ ràng đang tự hào về món ăn của cô vợ hờ.

Và trong khoảnh khắc ngắn ngủi, cô thấy mình chưa bao giờ hạnh phúc đến thế.

Chú thích:

^[19] Tạp chí thời trang nổi tiếng ra đời ở Mỹ vào năm 1892.

^[20] Chương trình truyền hình thực tế của Mỹ tập trung vào những

nhà thiết kế thời trang. Trong chương trình, các thí sinh cạnh tranh với nhau để thiết kế những bộ trang phục đẹp nhất trong khi bị giới hạn về thời gian, vật liệu và chủ đề.

[21] Tạp chí của Mỹ dành cho phụ nữ ra đời lần đầu năm 1973.

[22] Một loại vang đỏ của vùng Tuscan, Ý.

[23] New York Mets và New York Yankees là hai đội bóng chày vẫn ngăm ganh đua nhau trong các trận đấu.

[24] Sân bay quốc tế nằm gần Bergamo, Italia.

[25] Thành phố dưới thấp, một trong hai thành phố của Bergamo, được xây dựng dưới chân đồi vào thế kỷ XIX, có lối kiến trúc hiện đại hơn.

[26] Thành phố trên cao, một trong hai thành phố của Bergamo, được xây dựng trên ngọn đồi vào thế kỷ XVI, gồm nhiều công trình cổ.

[27] Phu nhân, quý cô.

[28] Con xin lỗi.

[29] Đơn đăng ký.

[30] Giấy xác nhận.

[31] Cảm ơn.

[32] Jimmy Choo là một nhà thiết kế thời trang có trụ sở tại London, Vương Quốc Anh. Công ty Jimmy Choo Ltd do ông sáng lập nổi tiếng trên thế giới với các sản phẩm giày và túi xách phụ nữ được thiết kế thủ công.

[33] Hai loại bánh ngọt nổi tiếng của Ý.

[34] Không.

[35] Iron Chef là chương trình về nấu ăn xuất xứ từ Nhật Bản lần đầu

được công chiếu năm 1993. Mỗi chương trình sẽ có hai đầu bếp chuyên nghiệp thi đấu theo chủ đề để giành phần thắng. Yếu tố hấp dẫn ở cuộc thi là bí mật về nguyên liệu, áp lực về thời gian và sự sáng tạo trong các món ăn.

[36] Hoàn hảo.

[37] Everest là đỉnh núi cao nhất thế giới so với mực nước biển tính đến thời điểm hiện tại.

[38] Cảm ơn, em yêu.

[39] Ngon.

CHƯƠNG 5

Họ gặp rắc rối rồi. Michael đứng bên cửa và chào đón hàng dài những người họ hàng anh đã không gặp trong nhiều tháng trời. Anh đã ngờ là bữa tiệc tối thân mật chẳng có gì to tát rồi sẽ kết thúc trong thảm họa. À, với anh thì chẳng sao nhưng với Maggie khôn khổ thì có. Famiglia anh đang vây xung quanh cô với kiểu ồn ào đầy thân mật chỉ dành riêng cho người nhà. Các anh chị em họ của anh mang theo vợ, chồng, bạn gái, bạn trai cùng bambinos^[40]. Những người láng giềng và vài phụ nữ từng theo đuổi anh trong nhiều năm cũng đến vì tò mò muốn nhìn mặt kẻ chiến thắng. Với anh, đây là buổi tối đặc trưng tại nhà mẹ mình.

Với Maggie, nó hẳn phải là địa ngục.

Anh lắc đầu và cố không bật cười. Cô đang bị kẹt trong góc với vài cô em họ của anh, mái tóc màu quế như một ngọn hải đăng sáng lên trong căn phòng với hầu hết những người có mái tóc đen và làn da ô-liu. Chiếc đầm cô mặc ngắn và gợi cảm, chân váy ngắn trên gối phô bày đôi chân dài miên man. Cách phối màu giữa đỏ và vàng sáng trên làn vải tinh tế khiến cô thật nổi bật trong vòng người đang xúm xít vây quanh. Chiều cao của cô luôn gây ấn tượng, nhưng cô chỉ với bằng phần lớn các em họ anh trên đôi guốc đỏ bầy phên của mình. Có điều gì đó về đôi giày của cô quyến rũ anh khác hẳn với bất kỳ đôi giày phụ nữ nào khác. Gần như đôi giày của cô đang mời gọi đến đây và thử xem cô có xấu xa thật không.

Anh rót đầy ly rượu của mình và trò chuyện cùng những người quen cũ trong khi vẫn dõi mắt theo cô. Anh cứ nghĩ cô sẽ thể hiện sự xa cách đầy lịch sự với gia đình anh, nhưng mỗi khi ánh mắt anh bắt gặp hình bóng cô, cô đều đang cười hoặc chăm chú lắng nghe nhiều câu chuyện cùng lúc bên tai mình. Bị thu hút, Michael nhích dần về phía cô.

Chắc chắn anh biết cô có phong thái giao tiếp chuyên nghiệp và thoải mái trong quan hệ công việc. Anh chỉ không mong đợi cô cởi mở như vậy trong trò lừa gạt này. Tuổi thơ của cô lớn lên trong một gia

đình lạnh lẽo và từ sâu trong cô toát lên sự xa cách. Cô khoác nó lên như một chiếc áo choàng, thứ mà anh đã nhận ra ngay khoảnh khắc cô bước vào nhà hàng vào buổi hẹn giấu mặt của họ. Nhưng tối nay có thứ gì đó thật khác.

Anh quan sát cô trong khi ông chú Tony của anh đang bàn chuyện về cửa hàng - vấn đề với nhà cung cấp và tiền thuê nhà tăng cùng khả năng sở hữu bất động sản. Anh gật đầu, chỉ lắng nghe phân nửa, nửa còn lại ngóng sang cô vợ hờ của mình.

“Sao chị làm được vậy?” Em họ Brianna của anh đang thì thầm với Maggie. Con bé nhắc anh nhớ đến cách người ta nhỏ giọng xuống một cách bản năng khi nói ra từ “ung thư”. Câu hỏi nghe như một phát súng đình tai. “Michael đã luôn tránh né chuyện hôn nhân. Chị biết đấy, anh ấy có danh tiếng trong chuyện đó.”

Môi Maggie giật giật. “Thật sao? Loại danh tiếng nào vậy?” Brianna nhìn quanh và cúi gập lại. Michael giấu mình đằng sau tấm lưng rộng của chú Tony. “Anh ấy yêu thích việc theo đuổi. Có vẻ như anh ấy thích quyến rũ một người phụ nữ - càng nhiều thử thách anh ấy càng háng hái trong việc giành được tình cảm của cô ta. Sau đó, ngay sau khi cô ta đã vào tròng, rầm.”

Maggie giật người lại. “Rầm? Rầm là sao?”

Tiếng thì thầm vang lên lần nữa. “Anh ấy rời bỏ cô ta. Đau khổ, bị quyến rũ và bị bỏ rơi.”

Cơn giận dữ quét qua anh trước cái ấn tượng kiểu đó của cô em họ. Dios, anh đã bao giờ được nghỉ ngơi chưa vậy? Anh không bao giờ dụ dỗ một người phụ nữ, vậy mà danh tiếng đó đeo đuổi anh tới tận đất Mỹ. Nick đã từng dò hỏi anh rất nhiều lần về những lời đồn thổi trước quyền năng của anh với phụ nữ và một thời gian, anh ấy lo sợ rằng Alexa sẽ dễ dàng bị quyến rũ trước anh đến thế nào. Michael bước thêm một bước tới gần và lắng nghe câu trả lời của cô.

Maggie tắc lưỡi. “Khủng khiếp làm sao! Có lẽ đó là lý do tại sao anh ấy kết hôn với chị. Lạ thật đấy!”

Mắt Brianna mở to. “Cái gì lạ cơ? Kể cho em đi. Chúng ta giờ là gia đình rồi - bí mật của chị an toàn với em.”

Maggie hít sâu một hơi và liếc quanh như thể lo lắng có ai đó nghe lỏm. Tiếng thì thầm của cô cũng nhỏ như của em họ anh. “Tất nhiên là chị từ chối ngủ với anh ấy cho đến khi anh ấy kết hôn với chị.”

Michael ghen luôn miếng bánh mì bơ tỏi. Khi đã hồi phục, anh nhìn lên và trông thấy nụ cười tinh quái của Maggie, theo sau đó là một cái nháy mắt. Cô chạm vào cánh tay Brianna, sau đó xoay người trên đôi giày cao gót, vẩy cô tung bay, để lộ ra đường cong hoàn hảo phía sau. Quai hàm anh siết chặt khi ham muốn đột ngột quét qua. Anh tưởng tượng cảnh rằng anh nhún xuống miếng da thịt đầy đặn của cô và cắn lấy một miếng ngon lành. Khi anh lấy lại được nhận thức, chú Tony vẫn đang nói đều đều, còn Maggie đã di chuyển sang phía bên kia căn phòng.

Anh sẽ làm cái quái gì với cô bây giờ?

Quan trọng hơn, anh sẽ làm gì với nhu cầu đột ngột của mình với người phụ nữ đang giả làm vợ anh đây?

Có thứ gì đó không ổn với cô.

Maggie cắn nhẹ lên miếng giăm bông trong món khai vị, uống rượu và nhai. Chỉ trong vòng hai mươi bốn giờ, cô đã trải qua tất cả những sự kiện cô khinh thường và luôn né tránh.

Những cuộc tán gẫu dài dòng tập trung vào đám cưới và những chủ đề nữ tính. Có.

Nấu nướng, xắt miếng và làm hồng bộ móng tay hoàn hảo của cô. Có.

Đối phó với một bà mẹ chồng và các cô em chồng cùng toàn thể các anh chị em họ đang tò mò về cuộc sống cá nhân của cô và đánh giá cô. Có.

Vậy tại sao cô không bỏ chạy khỏi căn phòng khủng khiếp này, như một trong những kẻ ngốc nghếch trong phim Tiếng hét^[41] khi trông thấy một chiếc mặt nạ trắng gớm ghiếc?

Có lẽ là bởi cô biết tất cả chỉ là giả dối?

Hẳn là vậy. Chẳng còn lời giải thích hợp lý nào khác. Không giống như anh trai cô và Alexa, cô không có bốn phận với gia đình. Cô nấu nướng theo cảm hứng, khi cô coi nó là một sự phân tâm thú vị. Và cô không bao giờ phải đối phó với một bầy phụ nữ cười khúc khích và hỏi cả tỉ câu. Cô thường im lặng - sống với nó gần như suốt cả cuộc đời mình - và chẳng có mấy kinh nghiệm trong việc thể hiện tình cảm một cách công khai.

Tuy nhiên, tất cả họ đều đang chào đón cô bằng sự nhiệt thành. Các em gái anh đều rất khác nhau nhưng Maggie thực sự thích họ. Họ thật chân thành. Mẹ anh không bao giờ cười cợt hay chỉ trích cô khi bà dạy cô làm nổi nước sốt đầu tiên trong đời mình. Một phần nào đó trong cô đang khao khát cuộc sống, một phần nhỏ cô thấy xấu hổ khi phải thừa nhận. Cảm giác sẽ thế nào khi có thật nhiều người yêu quý bạn bất kể bạn có sai lầm bao nhiêu đi chăng nữa?

Ánh mắt cô bắt gặp Venezia trong vòng tay hôn phu của cô ấy, bật cười về điều anh ta đang nói. Môi liên kết giữa họ cháy sáng từ tận bên kia căn phòng, sự tôn thờ rành rành trên gương mặt Dominick đập thẳng vào bụng cô với một thứ cảm xúc trần trụi.

Khao khát.

Maggie nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng. Màn kịch của họ mới tệ hại làm sao, nhưng khi trông thấy cặp đôi bên nhau, cô cảm giác nó thật đúng đắn. Lẽ ra không nên có bất kỳ rào cản nào ngăn cách họ, đặc biệt là một phong tục cổ xưa. Cảm giác đó sẽ thế nào? Khi có một người đàn ông nhìn cô với sự sở hữu và tình yêu như vậy? Thuộc về ai đó có thực sự khủng khiếp lắm không?

Cô đẩy câu hỏi đó ra khỏi tâm trí và quay về chỗ Michael. Đến lúc trở lại cuộc chơi rồi. Anh đang đứng cạnh một người đàn ông khá hấp

dẫn với đôi mắt xanh dương sáng rực và bộ râu mỏng. Lọn tóc gọn sóng đen tuyền phủ trên trán. Khi thật, người đàn ông đó thật quá quyến rũ và một khoảnh khắc, cô tự hỏi liệu anh ta có phải người mẫu hay không. Carina đang đứng gần họ, đầu cô bé hơi ngược lên trong khi nhìn chăm chăm người lạ như thể anh ta là mặt trời và là thứ duy nhất đứng chắn giữa cô bé và mùa đông khắc nghiệt, lạnh giá.

Tò mò, Maggie sai bước vòng sang bên đến đứng cạnh Michael. “Maggie, em đây rồi,” Michael lên tiếng. “Đây là bạn anh, Max Gray. Anh ấy là một phần của gia đình suốt nhiều năm rồi, nên anh coi anh ấy như người anh em. Anh ấy là cánh tay phải của anh ở La Dolce Famiglia.”

Max quyến rũ hướng đôi mắt xuyên thấu của anh ta về phía cô và mỉm cười. Nét cười chạm khắc trên khóe miệng anh ta. Cô chớp mắt chờ đợi cảm xúc cuốn hút ập tới như động cơ phản lực. Nhưng thật kỳ lạ, cô không hề cảm thấy sự kết nối thiêu đốt như cô đã thấy với Michael, nhưng thật tuyệt khi được chiêm ngưỡng một sinh vật có vẻ ngoài đẹp đẽ đến vậy. Cô đưa tay lên và anh ta bắt lấy với một cái nắm tay vững chắc.

Không. Chẳng hề có tia lửa nào cả. Ồn Chúa. Maggie thấy thương xót cho những người phụ nữ trót rơi vào lưới tình với người đàn ông này, họ sẽ phải theo đuổi anh ta mãi mãi.

Và rồi, cô nhận ra sự mê đắm của em gái Michael.

Quá tệ.

Carina vẫn chưa đến tuổi có thể che giấu cảm xúc của mình. Mới đi được nửa đường để trở thành người phụ nữ trưởng thành, khuôn mặt cô bé đang phản chiếu sự khao khát khiến trái tim Maggie tan vỡ và lấp đầy cô bởi sự sợ hãi. Quá khứ ào tới với những kỷ niệm mờ nhạt về cô bé đã từng là cô. Trước khi sự ngây thơ và niềm tin của cô với hạnh phúc mãi mãi về sau bị tước bỏ.

Carina tội nghiệp. Nếu cô bé để mắt tới Max, trái tim cô bé sẽ sớm tan vỡ.

“Cậu đã giấu cô ấy ở đâu vậy, Michael?” Anh ta liếc mắt nhìn giữa họ với chút tò mò cùng thứ gì đó khác. Sự nghi ngờ? “Tôi cứ nghĩ cậu là bạn tôi cơ đấy, nhưng tôi lại không biết chuyện hai người hẹn hò. Khi mà Page Six^[42] không hề đăng chút tin tức nào về chuyện một tỉ phú độc thân nóng bỏng ở New York đã sập bẫy, tin sốt dẻo.”

Ồ phải rồi. Max chắc chắn tin rằng cô là một kẻ đào mỏ. Michael khịt mũi. “Có vẻ mấy cuốn tạp chí còn hứng thú với anh hơn cả tôi nữa, bạn của tôi. Và tôi nghĩ trong lần cuối chúng ta so sánh, anh hơn tôi gần một triệu đấy.” “Hai.”

“À, nhưng anh đâu phải một bá tước.”

“Tôi đoán là dòng máu Thụy Sĩ đã khiến mình hơi lép vế. Nhưng tôi vẫn sở hữu nhiều đất đai hơn.”

Maggie đảo mắt. “Sao hai người không thôi đi và tôi sẽ nói cho các anh biết ai to hơn?”

Michael bắn cho cô một ánh nhìn. Carina đưa tay lên che miệng.

“Nếu nguồn tin của tôi chính xác, anh cũng đang có bí mật riêng.” Michael nói. “Tin đồn về chuyện anh đang hẹn hò với một cô nàng hoàng tộc thì sao nhỉ? Góc Ý chưa đủ tốt sao? Anh cần thêm chút máu xanh^[43] à?”

Max lắc đầu. “Serena hộ tống cha cô ấy trong chuyến kinh doanh và cùng tôi bầu bạn chút thôi. Cô ấy là nữ thừa kế cả một gia tài và không thực sự thuộc hoàng tộc đâu. Cha cô ấy sẽ gạt tôi sang bên - tôi không đủ xứng để kết hôn với gia đình đó.”

Carina bùng lên giận dữ. “Thật nực cười! Bất cứ ai kết hôn vì tiền thay vì tình yêu đều đáng gặp bất hạnh! Anh đáng giá hơn thế rất nhiều.”

Max đặt tay lên ngực. “A, cara, em sẽ kết hôn với anh chứ? Em là người phụ nữ đã giữ trọn trái tim anh.”

Carina đỏ ửng như củ cải. Môi cô bé run run khi tìm kiếm lời đáp

tra. Thật là một mớ hỗn độn. Yêu người bạn thân nhất của anh trai hơn cô rất nhiều tuổi, bản thân vẫn còn đang kẹt trong cơ thể một thiếu nữ trong khi thèm khát một ai đó mà mình không thể có. Ít nhất, vẫn chưa.

Maggie mở miệng để chuyển hướng sự chú ý nhưng Michael đã nhanh chóng chen ngang. Anh nắm lấy cằm em gái, nụ cười bao dung như của một người lớn dành cho một đứa trẻ đang chập chững tập đi. “Carina còn nhiều năm nữa trước khi con bé có thể nghiêm túc với một người đàn ông. Con bé phải tạo dựng vị trí xứng đáng của mình trong tiệm bánh đã và phải lấy tám bằng kinh doanh trước đã. Bên cạnh đó, con bé là cô gái ngoan, và cậu, bạn của tôi, chỉ hẹn hò với những cô nàng hư hỏng.”

Những người đàn ông bật cười, không hề nhận ra lời đùa cợt của họ gây tổn thương.

Mặt Carina trắng bệch và đầu cô bé cúi xuống. Sau khi xoay xở để nâng cằm lên, cô bé phải chớp mắt ngăn lại những giọt nước mắt đầy phần nộ. “Em không phải trẻ con, Michael,” con bé rít lên. “Tại sao cả hai anh đều không thể thấy điều đó chứ?”

Cô bé quay đi và chạy khỏi phòng.

“Tôi đã nói gì sao?” Michael hỏi. “Tôi chỉ trêu con bé thôi mà.”

Max trông như thể mất phương hướng.

Maggie thở dài và nuốt cơn giận của mình xuống bằng một ngụm rượu. “Lần này thì cả hai anh đều là đồ đầu đất.”

“Gì cơ? Hành vi của con bé thật vô lý và thô lỗ với khách của chúng ta. Anh đâu có ý xấu.”

Max cự quạ không thoải mái. “Tôi có nên đi nói chuyện với con bé không?”

“Không, đó là trách nhiệm của tôi. Tôi sẽ nói chuyện với con bé.”

Maggie đẩy chiếc ly rỗng của mình vào tay Michael. “À, khi thật, tránh xa khỏi chuyện này đi. Anh đã làm đủ rồi đây. Em sẽ đi nói chuyện với con bé.”

Khuôn mặt Michael ánh lên vẻ hoài nghi. “Em yêu, em đâu có nhiều kinh nghiệm với các cô gái trẻ. Đôi khi, con bé cần một bàn tay thép để rắn dạy nó. Có lẽ tốt hơn là anh nên đi tìm Julietta.”

Bằng cách nào đó mà Maggie ngờ rằng cô em gái với đầu óc toàn chuyện kinh doanh của anh có thể hiểu được Carina lúc này. Một lần nữa, kiêu ăn nói của anh lại khiến cô bức bối, về cơ bản anh đang nói cô không có kỹ năng xử lý tình huống. Trong vòng hai mươi bốn giờ, người đàn ông này đã xúc phạm sự nghiệp của cô, tài nấu ăn của cô và giờ là khả năng đối nhân xử thế của cô. Cô buộc mình phải nở nụ cười ngọt ngào gần như khiến cô phát ốm. “Đừng lo, anh yêu.” Cô nhại lại cách gọi thân mật đó, anh ngay lập tức hiểu ra. “Em sẽ mang cho con bé vài tin tốt lành để khiến con bé cảm thấy khá hơn.”

“Tin gì?”

Cô nhìn chằm chằm hai người đàn ông đẹp lộng lẫy trước mặt mình và nở nụ cười xấu xa. “Em sẽ sắp đặt cho con bé một buổi hẹn giấu mặt. Với ai đó thật nóng bỏng.”

Khuôn mặt Michael tối lại. “Tuyệt đối không. Em gái anh không có kinh nghiệm trong việc hẹn hò đâu.”

“Đó chính xác là lý do chuyện này sẽ hoàn hảo với con bé. Hẹn gặp lại anh.” Cô thêm vào sự xúc phạm bằng cách rướn người trên đầu ngón chân và đặt một nụ hôn lên môi anh. Tiếng chụt khẽ khiến cô bị phân tâm trong chốc lát nhưng cô lờ nó đi. “Đừng cãi nhau trong tuần trăng mật mà, tình yêu, khi lẽ ra chúng ta có thể tập trung vào các hoạt động thú vị khác.” Cô gửi cho Max một cái nháy mắt, sau đó rời đi, đảm bảo rằng hông mình đang lắc lư khi cô cảm thấy ánh mắt anh đang dõi theo.

Maggie nín cười. Chết tiệt, chuyện này vui thật đấy. Thách thức sự mình mẫn và cứng đầu của anh cũng có ích. Cô bước lên lầu và tìm phòng Carina. Cứ để Michael ở lại tức tối với cái ý tưởng đáng ngại đó. Cô sẽ thú nhận sau, cô thậm chí còn chẳng biết anh chàng nào phù hợp

để sắp xếp cho Carina. Thật không may, cái miệng nhanh nhẩu đã khiến cô gặp rắc rối thêm lần nữa và cô cần phải cố nói chuyện với Carina. Cô chắc chắn chẳng có chút kinh nghiệm nào trong việc tư vấn cho phụ nữ. Cô sẽ phải nói gì để cô bé cảm thấy khá hơn đây?

Maggie thở dài khi cô dừng lại sau cánh cửa đóng kín và nghe thấy tiếng nước nở bị bóp nghẹt. Lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi nên cô chùi chúng vào váy. Thật vô lý. Nếu Carina không muốn nói chuyện, cô sẽ chỉ việc ở trên này thêm một lúc để Michael tin là họ đã có một cuộc trò chuyện. Cô giờ tay gõ cửa.

“Carina? Chị Maggie đây. Em có muốn nói chuyện chút không, hay em muốn chị đi?” Phải rồi, cô đúng là đồ hèn nhát. Một chuyên gia tư vấn tốt sẽ yêu cầu cô bé mở cửa để nói chuyện. Thêm vài nhịp im lặng nữa trôi qua. Cảm giác nhẹ nhõm tràn qua và cô quay người đi. “Được rồi, chị hiểu, chị chỉ...” Cánh cửa bật mở.

A, chết tiệt.

“Sao chẳng ai chịu hiểu là em lớn rồi?” Cô bé bùng nổ. Maggie dừng lại nơi ngưỡng cửa, bị cảm dỗ phải chạy cho xa nhưng Carina đã bước lùi lại, nhường lối để cô bước vào.

“Bởi vì anh trai em sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện đó,” Maggie nói dễ dàng. Cô nhìn bức tường màu hồng, thú nhồi bông lông xù và rất nhiều ren rua. Khiếp quá! Điều gì đó nói với cô rằng, Carina giữ căn phòng thế này để làm hài lòng những người khác chứ không phải chính bản thân mình. Chiếc giường bốn cọc trông mềm mại và mời mọc, nhưng trên giường là chiếc chăn ghép hình vô số loại bướm khác nhau khiến nó trông có vẻ trẻ con.

Dứt khoát là một bé gái hai mươi ba tuổi. Maggie ngờ là cô bé đã từng hẹn hò, đặc biệt khi Michael là người chịu trách nhiệm. Cô dừng lại ở cuối căn phòng, nơi có chiếc cầu thang dẫn xuống một không gian riêng tư có vẻ từng là phòng vui chơi. Chỗ này đem đến cảm giác khác, với nhiều khung tranh còn bỏ trống, màu vẽ và một loạt các dụng cụ khác của họa sĩ. Các bức tranh màu nước nhiều màu sống động thu hút sự chú ý của cô, nhiều mô hình đất sét hình cặp nhân tình đang ôm lấy

nhau đặt dọc theo kệ. Hừm, thú vị thật. Nơi này có vẻ phù hợp với Carina hơn so với phòng chính.

“Em ghét cuộc sống của em.” Nỗi khốn khổ hằn lên trên gương mặt, cô bé ngồi phịch xuống giường khi nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi. “Không ai hiểu hay cho phép em tự mình đưa ra quyết định. Em đâu còn là trẻ con nữa, nhưng cuộc sống của em cứ luôn được định sẵn.”

Maggie rửa thầm bản thân vì lao đầu vào rắc rối này với một cô gái cô gần như chẳng biết và một tình huống cô không thể giải quyết. “Ừm, chuyện là sao vậy?”

Carina nuốt nước bọt. “Em chỉ được hẹn hò với những chàng trai mà gia đình chấp thuận. Không phải với bất kỳ chàng trai nào mời em đi chơi. Em còn xấu và béo nữa.”

Maggie thốt ra tiếng thở dài bức tức. “Chuyện đó thật ngu ngốc. Cơ thể em có những đường cong tự nhiên. Em có ngực. Em có thấy các chị gái em không? Họ không quá gầy nhưng ngực họ phẳng như bánh kếp ấy.”

Đôi mắt cô gái mở to vì sốc, và sau đó là một tiếng cười thực sự. “Có lẽ vậy. Nhưng các chàng trai thích gầy cơ. Và tóc em trông như vừa bị kẹt trong ổ điện vậy. Môi em còn dày bự, to đùng và ngu ngốc.” Thêm nhiều nước mắt và cả những tiếng nấc. “Và Michael bảo em phải giúp Julietta ở La Dolce Famiglia nữa, nhưng anh ấy chưa bao giờ hỏi em muốn gì! Em muốn đi xa để học chuyên ngành nhưng anh ấy đã sắp xếp cho em một trường đại học. Giờ thì em phải lấy bằng MBA rồi sau đó sẽ trải qua kỳ thực tập dài đằng đẵng. Sao em không được đến Mỹ và làm việc cho anh ấy chứ? Thật không công bằng!”

Maggie lắc đầu. Trời ơi, bi kịch trong gia đình này thật vượt quá mức mong đợi. Cô rón rén ngồi lên giường và để mặc cho Carina khóc. Tuyệt vọng tìm kiếm tất cả những lời đúng đắn mà một người mẹ hay Alexa hay Michael sẽ nói. À, khi thật. Ngay bây giờ, Maggie nhận ra cô không thể để mọi chuyện tệ hơn nữa.

“Được rồi, cung, ngồi dậy nào.”

Cô gái quệt tay lên má và vâng lời. Đôi môi mím lại đầy chán ghét và Maggie cược là một ngày nào đó, Max sẽ được trông thấy con người hoàn toàn mới của em gái Michael. Nhưng không phải bây giờ. Vẫn chưa. Carina cần thời gian để tìm thấy chính mình và tự tin vào bản thân.

“Chị chắc là em đã từng nghe điều này trước đây, nhưng cuộc đời khôn nạn lắm.”

Thêm một nụ cười yếu ớt. Ít nhất cô cũng khiến cô bé vui lên.

“Xem nào. Chị biết là chúng ta không biết nhau nhiều lắm, nhưng để chị nói cho em điều chị thấy. Max vô cùng nóng bỏng và em phát điên lên vì anh ta.”

Miệng Carina há hốc. Da cô đỏ bừng. “Kh-kh-không, Em không...”

Maggie phẩy tay gạt đi. “Chị không đổ lỗi cho em đâu. Vấn đề là em vừa mới chỉ qua tuổi được phép uống rượu. Em gần như quá trẻ ranh[44] so với một người đàn ông ba mươi tuổi.”

“Thế là sao?”

“Hừm, đừng bận tâm. Ý chị là, em quá trẻ để mà anh ta nhìn nhận em như một người phụ nữ. Điều đó có thể thay đổi, nhưng thay vì lãng phí vài năm cuộc đời và chờ đợi anh ta để ý tới em, em cần ra ngoài và tận hưởng đôi chút. Tìm hiểu xem em là ai. Sau đó, mọi người sẽ nhìn nhận em như chính con người em vậy.”

Cô bé trông ảm đạm và tuyệt vọng, tim Maggie như bị cào xé. Chúa ơi, cô nhớ cảm giác ấy ra sao, cuộc sống bé tắc đến thế nào. Nhưng Carina còn có người hướng dẫn cho mình, những người yêu thương cô bé và Maggie hy vọng nó sẽ tạo nên sự khác biệt. “Sao em làm thế được chứ? Nhìn em xem. Em là một mớ hỗn độn.”

“Em có thích học kinh doanh ở trường không?”

“Em chẳng quan tâm. Em luôn giỏi với các con số - một trong vài điều em có thể làm tốt.” Cầm cô bé hếch lên đầy bướng bỉnh. “Nhưng sẽ

tốt hơn nếu có ai đó hỏi ý kiến em.”

Maggie bật cười. Cô gái này thật có khí phách. Đúng điều cô bé cần. “Tám bảng kinh doanh và kế toán cũng không tệ đâu. Em có thể làm được rất nhiều điều và quen biết thêm nhiều người rất thú vị nữa.” Cô chỉ vào căn phòng nghệ thuật phía sau. “Đó là tranh em vẽ phải không?”

Carina gật đầu. “Vâng, em thích vẽ, nhưng em vẽ không tốt.” Maggie liếc nhanh những bức vẽ các gương mặt với cảm xúc rối loạn khác nhau. Bảng con mắt đánh giá tinh tường, cô để ý thấy nét bút lông, cách phối màu sống động khá thu hút người xem và sự khởi đầu của tài năng thực sự. “Không, em giỏi đấy,” cô nói chậm rãi. “Đừng bao giờ từ bỏ nghệ thuật. Tham gia một lớp học bên ngoài để nuôi dưỡng tài năng trời phú của em, đừng để bất kỳ ai nói rằng em không thể. Hiểu rồi chứ?”

Carina gật đầu, dường như bị mê hoặc bởi cô chị dâu mới. “Michael luôn dành cho em những điều tốt đẹp nhất, nhưng với tư cách của một ông anh trai, anh ấy sẽ nhầm lẫn nhiều việc. Em cần tỏ ra mạnh mẽ hơn để anh ấy biết chuyện gì em chấp nhận, chuyện gì không.”

Đôi mắt cô bé mở to. “Nhưng bất cứ điều gì Michael nói ra đều là luật cả,” cô thì thầm. “Anh ấy là người đứng đầu gia đình.”

“Chị không bảo em bắt kính với anh ấy. Chỉ cần nói rõ ràng quan điểm của mình thôi. Cứ thử xem nhé.”

“Vâng ạ.”

“Còn với Max, có lẽ một ngày nào đó mọi chuyện sẽ thay đổi. Cho đến lúc đó, em cần tập trung vào những chàng trai khác.”

“Em đã nói với chị rồi, các chàng trai không thích em.”

Maggie lắc đầu. “Em chưa thể hiện ra toàn bộ khả năng của bản thân.” Lời mời mọc chòn vòn trên môi cô, nhưng trước khi có thể nuốt những lời đó lại, Maggie đã đóng dấu số phận cho mình. “Sao em không đi cùng chị tới buổi chụp hình tuần này nhỉ?”

Cô bé nhìn cô đầy nghi ngờ. “Tại sao ạ?”

Maggie bật cười. “Chị sẽ thay đổi vẻ bề ngoài cho em. Cho em thấy thế giới của nhiếp ảnh và giới thiệu em với vài người mẫu. Nó sẽ không thể giải quyết được vấn đề của em nhưng có lẽ em có thể thấy cách mọi người nhìn nhận mình thế nào. Em xinh đẹp, Carina ạ. Cả bên trong lẫn bên ngoài. Em chỉ cần tin vào điều đó thôi.”

Sau những lời vừa nói, Maggie đột nhiên phải chiến đấu để ngăn những giọt nước mắt. Giá như có ai đó từng nói những lời này với cô. Liệu nó sẽ tạo nên sự khác biệt không? Ít nhất cô cũng được cho cơ hội để nói với một cô gái trẻ khác, dù nó có gây được ấn tượng hay không. Ghê tởm vì những cảm xúc từ quá khứ ngày một dâng cao trong hai mươi bốn giờ qua, cô chìm nó xuống và uốn thẳng lưng.

“Thật chứ ạ?”

“Chắc rồi. Sẽ vui lắm đấy.”

Carina ghì chặt tay quanh người cô bằng một cái ôm trọn vẹn.

Một giây trôi qua trước khi Maggie ôm đáp lại, sau đó ngượng ngừng lùi ra.

“Cảm ơn chị, Maggie. Chị là chị dâu tuyệt vời nhất thế giới!”

“Chị chỉ là chị dâu của em thôi, cưng.” Tội lỗi châm chích lương tâm cô. Giả làm vợ Michael là một chuyện, nhưng gắn bó với gia đình anh là chuyện khác. Cô thấy hơi hận với lời mời ngay lập tức nhưng đã quá muộn để đổi ý. Maggie bật dậy khỏi giường và đi về phía cửa.

“Grazie!”

“Prego^[45].”

Cô đóng cửa lại phía sau. Ôi trời. Michael hẳn là đang rất giận dữ.

CHƯƠNG 6

Dios, anh sẽ giết chết cô.

Michael quan sát cô vợ hờ của mình đang bình tĩnh đóng gói đồ đạc chuẩn bị cho buổi chụp hình sắp tới và di chuyển quanh phòng như thể cô chỉ có một mình. Thật không may, cô không hề một mình. Anh càng lúc càng trở nên kích động vì sự tảng lờ giả vờ của cô trước cơn giận dữ sôi đang lan khắp căn phòng.

Chuyện đang trở nên phức tạp. Cô lẽ ra phải đứng ngoài việc của anh, phải tỏ ra xa cách rồi rời đi không chút dấu vết. Thay vào đó, cô đã gây ra một cơn sóng thần ngay trong ngày đầu tiên đến đây. Mọi người dường như thích thái độ và cách ăn nói của cô. Giờ thì em gái bé bỏng của anh sẽ tới một buổi chụp hình để ngắm những người đàn ông bán-khoả-thân, còn Maggie thì lại nghĩ đây là cơ hội tốt cơ đấy.

“Em thậm chí còn không xin phép tôi trước khi mời con bé,” anh nói lạnh lùng. “Đừng có bất kính với tôi trong các vấn đề của chính gia đình tôi, Maggie.”

Cô không buồn liếc nhìn anh khi kéo khóa túi đồ của mình. Bộ đồ ngủ bằng sa-tanh đen ôm lấy cô như làn nước, nhấn mạnh từng đường cong ngọt ngào trên cơ thể. Mái tóc óng mượt xoa quanh vai khiến anh mê mẩn. “Hừm, tôi không nghĩ từ ‘phục tùng’ có trong lời thề của chúng ta, Michael. Dù sao thì tôi đã nói là tôi chỉ đùa về buổi hẹn giấu mặt thôi mà. Ít nhất thì anh cũng không cần lo lắng chuyện đó.”

“Chuyện này không vui đâu.”

Cô khịt mũi. “Nghe này, tôi không có lựa chọn. Con bé đang kích động và tôi cần khiến con bé bình tĩnh lại. Nếu anh không đối xử với con bé như với đứa trẻ lên năm, có lẽ tôi đã không làm thế.”

“Carina vô cùng ngây thơ và tôi định sẽ giữ con bé y như thế.”

Cô lại khịt mũi và cơn giận của anh dâng lên. “Tĩnh dậy và ngửi mùi cà phê đi này, Bá tước. Con bé chập chững khám phá bản năng giới tính

của mình rồi. Dù thế nào thì con bé vẫn sẽ làm vậy. Chúng ta phải là những người định hướng cho nó.”

“Dưới mái nhà của tôi thì không. Tôi có nhiệm vụ phải bảo vệ con bé và sẽ làm thế. Con bé cần học xong đại học và bắt đầu sự nghiệp của mình. Không có chỗ cho các chàng trai.”

“Con bé phát điên vì Max đấy.”

“Cái gì?” Tiếng gầm của anh bùng lên đập vào các bức tường. “Anh ta đã làm gì để quyen rũ con bé sao? Tôi sẽ giết anh ta.”

“Trời ạ, bình tĩnh đi. Anh ấy chẳng làm gì cả. Anh ấy cũng chỉ coi con bé như một đứa trẻ thôi. Tôi đang cố nói là anh cần để con bé yên chút đi. Thật không dễ dàng gì thương thâm người bạn thân nhất của anh trai mình đâu.”

Anh bật dậy từ vị trí thoải mái trên giường và rảo quanh phòng. Trong vài phút, cô đã khuấy động anh, khiến anh giận dữ và cả thất vọng nữa. Cứ cái đà này, đến cuối tuần là anh chết chắc. “Max là người nhà và Carina sẽ không bao giờ cảm thấy như thế về anh ta đâu.” Một ý nghĩ khủng khiếp nảy ra trong anh. “Sao? Có phải em bị anh ta thu hút không? Có phải em nhồi những ý tưởng đó vào đầu con bé không?”

Câu đó khiến cô quay ngoắt lại. Anh gần như bật lùi ra sau trước cơn giận khiến toàn thân cô run lên. Đôi mắt xanh lục nheo lại đầy nguy hiểm. “Trái với quan điểm của anh về tôi, Bá tước, tôi không nhảy bổ vào bất cứ người đàn ông nào tôi thấy đâu. Và Carina có những suy nghĩ của riêng mình. Anh chỉ cần thôi khò khạo đi và thực sự lắng nghe con bé.”

Cô chuyển sự chú ý trở lại túi đồ đang đóng gói.

Anh rút ngắn khoảng cách, nắm lấy cánh tay và kéo cô về phía anh. “Em đang liều lĩnh đấy, la mia tigrotta,” anh gầm gừ. “Tôi sẽ không cho em can thiệp vào bất cứ chuyện gì trong tuần này với gia đình tôi. Em sẽ không đưa Carina tới buổi chụp hình và tôi sẽ tự xử lý vấn đề này với con bé. Capisce?”

Là người phụ nữ khác sẽ thu mình lại. Còn người phụ nữ này thì kiễng chân và hướng thẳng vào mặt anh. Hương thơm gợi cảm của hồ phách và gỗ đàn hương vây quanh anh và phá hủy sự tập trung của anh. “Tôi không hứng thú với việc xới tung gia đình anh lên. Cứ chơi trò độc tài của mình nếu anh thấy hạnh phúc. Tôi đang cố nói với anh là em gái anh cần một người lắng nghe, không phải một người rao giảng.”

“Và em chính là người lắng nghe thuận tiện?”

Cô tặng anh nụ cười táo tợn. “Chắc thế. May mà có tôi ở đây, nhỉ?”

Sự phủ nhận của cô trước uy quyền của anh thiêu đốt và hướng cơn giận của anh tới thứ gì đó khác. Thứ gì đó nguy hiểm hơn.

Làn vải trơn mượt trên bộ đồ ngủ của cô trượt qua những ngón tay và trí tưởng tượng của anh lang thang xa hơn tới làn da mịn màng bên dưới. Anh khao khát muốn giữ lấy đầu cô, chiếm đoạt đôi môi cô và xem cách ngọt ngào nào anh có thể biến nỗi giận dữ thành sự đầu hàng. Anh bị thách thức theo nhiều cấp độ để khẳng định, chiếm hữu và chinh phục. Đã từng có một người phụ nữ tàn phá anh đến vậy chưa? Anh mơ hồ tự hỏi: Nếu anh cho phép mình đưa cô lên giường, liệu nhu cầu của anh có biến mất vào buổi sáng không? Nó luôn luôn như vậy. Có lẽ anh cần khiến cô lãng quên bất cứ điều gì, bất cứ ai ngoại trừ anh.

“Em đặt những suy nghĩ xấu xa vào đầu một cô gái trẻ. Tôi sẽ tự giải quyết,” anh cảnh cáo. “Một ngày tệ hại và em làm mọi thứ rồi tung lên. Em chẳng biết em gái tôi cần gì hết.

Em không biết bất cứ ai cần gì hết. Khi thật, em thậm chí còn không biết chính mình cần gì.”

Anh hồi hận ngay khi lời nói vừa thoát khỏi môi mình. Cô cứng người lại trong vòng tay anh, nỗi đau lóe lên trong mắt. Ký ức về điều gì đó trong quá khứ từ từ nhô cái đầu xấu xí của nó lên. Anh quan sát khi cô chiến đấu với cơn quái vật và nhốt nó lại.

Cơn nhức nhối muốn ôm lấy cô để xoa dịu siết chặt anh. Sự kết hợp điên rồ của ham muốn và sự dịu dàng này là sao? Chuyện gì đang xảy ra với anh?

Nụ cười của cô xa cách và gương gạo. “Tất nhiên là anh đúng,” cô chế giễu. “Tôi sẽ đứng ngoài mọi chuyện kể từ bây giờ. Nhưng tôi sẽ không nói với con bé là nó không được đi.”

Cô cố lùi lại nhưng anh đã luồn tay quanh lưng và kéo cô áp vào ngực mình. “Tôi xin lỗi, cara,” anh nói nhẹ nhàng. “Tôi không định nói những lời khó nghe đến vậy. Thỉnh thoảng, em làm sống dậy con quái vật trong tôi.”

Sự ngạc nhiên chòn vòn trên gương mặt nhưng cô vẫn kiên quyết chống lại anh. “Được rồi. Giờ thì thả tôi ra.”

Bản năng mách bảo anh kéo cô lại gần hơn. Cô thở hỏn hển, sau đó ngay lập tức đứng yên. “Có vẻ con quái vật bên trong khá hạnh phúc khi trông thấy tôi. Xúc phạm tôi khiến anh thích thú à?”

Anh bật cười. Sự sắc sảo của cô chưa bao giờ khiến anh thấy chán. Gần đây anh đã học được cách để nhìn thấu sự hài hước của cô và thoáng thấy sự tổn thương ẩn giấu hấp dẫn anh. Sau lần này, cuối cùng anh có được thấy con người thật của Maggie không? Anh nhớ lại câu thành ngữ của Mỹ “chó sữa là chó không cắn^[46]” và tự hỏi liệu anh có thể kiểm chứng giả thuyết mới này hay không. “Không, cara, em khiến tôi thích thú. Như em thấy đấy. Điều tôi cần ở em lúc này chỉ là ôm em thôi.”

Cơ thể cô đóng băng và giọng nói đầy công kích như thể đang muốn xúc phạm anh. “Tin tôi đi, Bá tước, tôi đã từng nghe những điều còn tồi tệ hơn thế mà chẳng hề thấy phiền. Tôi không cần anh phải ôm tôi.”

“Không, tôi cần em ôm tôi,” anh thì thầm. “Em xứng đáng hơn nhiều sự đáp trả rẻ mạt đó và tôi cần phải cảm thấy khá hơn.”

Cô vùng vẫy như thể sợ hãi chút thoải mái đó.

“Suyt, chỉ một lúc thôi, tôi hứa là nó sẽ không đau đâu.” Michael nâng cô lên, vòng tay anh chặt hơn và ấn đầu cô vào ngực anh. Hơi thở của cô bật ra hỏn hển, như thể cô đang trên bờ vực của sự hoảng loạn nhưng anh giữ vững sự kiên nhẫn của mình. Cô chậm rãi thả mình áp vào anh. Cơ thể cô vừa khít hoàn hảo với anh. Tuy nhiên, anh không

muốn tiến xa hơn cái ôm này. Anh hít thở hương dừa thơm kỳ lạ nơi tóc cô và tận hưởng khoảnh khắc này. Trong một lúc, anh tha thiết muốn giữ chặt cô và chữa lành sự tổn thương anh đã gây ra bởi lời bình luận thiếu suy nghĩ.

Anh không biết khi nào thì khoảnh khắc âm áp này sẽ bùng lên thành ngọn lửa. Anh thề sẽ đẩy cô ra trước khi bất cứ ham muốn xuất hiện. Ruột gan anh nói với anh rằng Maggie chẳng có mấy kinh nghiệm với một cái ôm dịu dàng mà không dính dáng đến một mối ràng buộc hay chuyện tình dục. Nỗi đau buồn thấm vào trong anh với suy nghĩ đó. Anh nguyên rủa cha mẹ cô vì đã để cô trưởng thành trong sự lạnh lẽo với mục đích tránh né việc bộc lộ những cảm xúc. Anh muốn chứng tỏ rằng mình là người đáng tin cậy. Nhưng một lần nữa, cô đã phá vỡ sự tự chủ của anh.

A, merda[47].

Người anh em của anh lơ đi lời thỉnh cầu và đang cứng lên đến độ khiến anh gần như đau đớn. Michael nghiêng rằng và dừng lại.

Rồi cô nhìn lên.

Đôi mắt màu ngọc lục bảo đang tràn đầy ánh lửa. Ít nhất con đường cũng được lát bằng vàng[48].

Anh cúi xuống và bắt lấy miệng cô.

Tiếng rên say mê của cô thúc giục anh tiến tới. Anh nuốt lấy âm thanh đó và đưa lưỡi mình lướt trên khe hở giữa hai cánh môi cô. Cô mở ra ngay lập tức, bắt gặp lưỡi anh đang đẩy tới trong khi cô bám lấy vai anh, bấu chặt móng tay cô đầy mạnh bạo. Cơn đau nhỏ đang châm chích khiến anh cắn lấy môi dưới cô, miên da thịt đầy đặn, chín mọng nhắc anh về một quả đào ngọt ngào, ngon lành và rồi anh lạc lối...

“Michael!” Tiếng đập tay trên cánh cửa âm âm xuyên qua não anh. Bàn tay đang thám hiểm của anh dừng lại, cố gắng xoa tan lớp sương mù. Một tiếng cười khúc khích. “Hai người đang làm gì xấu xa trong đó đấy à?” Venezia gọi lớn. “Nếu vậy thì để sau đi. Em cần anh xuống dưới

nhà một lát.” Thêm khoảng dừng nữa. “Michael, Maggie? Hai người có trong đó không?”

Anh cố lấy lại hơi thở. Chiến đấu trở lại trạng thái bình thường. Và tự hỏi liệu có bao giờ anh trở lại bình thường được nữa không.

“Anh đây. Anh sẽ xuống trong một phút nữa.” “Grazie.”

Tiếng bước chân vang lên. Nhiệt lượng nóng bỏng giữa họ nhạt dần và nguội hẳn. Ngay lúc rời tay mình ra, anh cảm thấy như thể mình đang ở Nam Cực thay vì ở Ý.

Michael nhận ra anh vừa đánh mất chút lòng tin mong manh giữa họ. Nếu anh bước đi mà không có hành động thân mật này, cô có lẽ đã tôn trọng anh.

“Lần tới anh muốn tìm chút cảm giác thì cứ trung thực. Tôi không phải một trong số những phụ nữ dùng chút cảm xúc ấm áp, dịu dàng như một cái cớ cho tình dục đâu.”

“Maggie...”

“Đừng!” Cô cúi đầu xuống, nhưng không phải trước khi anh bắt gặp sự tổn thương trên gương mặt cô. Bàn tay cô khẽ run lên khi kéo lấy tấm chăn. “Làm ơn. Không phải tối nay. Đi nói chuyện với em gái anh đi.”

Anh đứng bên giường, bị giằng xé giữa nhu cầu muốn nói cho cô sự thật và nhu cầu phải bảo vệ gia đình. Chúa ơi, chuyện gì đang xảy ra? Anh phải thuyết phục cô rằng anh không yêu Alexa, chủ đề này đã quá khó chịu rồi. Nhưng có phải đã quá muộn để cô tin anh không? Và nếu cô tin, liệu cô có bỏ đi, giận dữ vì anh đã lừa cô?

Không, anh cần giữ nguyên mọi chuyện, vượt qua sáu ngày nữa rồi quay lại New York. Anh muốn giữ đúng thỏa thuận của mình, tránh xa khỏi cuộc đời Alexa và không bao giờ gặp lại Maggie nữa. Mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Trong sáu ngày nữa.

Anh giữ im lặng và bước khỏi cửa, để cô lại trên giường, một mình,

trong bóng tối.

“Thế chúng ta đi gặp ai vậy?”

Michael dẫn cô về phía khách sạn Piazza Vecchia trong khi mặt trời đang lặn dần và phủ lên quảng trường ánh sáng vàng. Đôi guốc gót nhọn của cô mắc vào mảnh gạch và anh siết chặt quanh eo cô. Kiên quyết lờ đi luồng điện đang nổ lách tách giữa họ, anh nấn ná bên hơi ấm của làn da dưới làn lụa hồng trước khi thả cô ra. Anh đã dự đoán cô sẽ than phiền về chuyến đi dài và bữa tối kinh doanh, nhưng sự hợp tác nhiệt tình của cô khiến anh mất cảnh giác.

Tất nhiên, cô mới chỉ vừa trở về từ chuyến mua sắm váy phù dâu với các em gái anh. Vậy nên có lẽ cô đang tuyệt vọng.

“Signore^[49] Ballini. Ông ta sở hữu rất nhiều nhà hàng và có thể thiết lập quan hệ đối tác với La Dolce Famiglia.” Anh ngừng lại và cố gắng uốn lưỡi nói mà không bị vấp. “Ông ấy đã nghe nói về cuộc hôn nhân và khẳng định muốn gặp vợ tôi.”

Cô cười khúc khích và dừng lại nấn ná trước miếng taleggio^[50], nó thật mềm, thơm mùi phô mát, cùng một dãy các loại thịt nguội mặn. Cuộc trò chuyện ngắn bằng tiếng Ý rành mạch của cô với người bán hàng khiến anh ngạc nhiên. Nhưng một lần nữa, Maggie Ryan dường như ẩn chứa đầy rẫy sự ngạc nhiên. Mỗi khi có vẻ như anh sắp bắt được cô, cô lại vượt khỏi vòng tay anh.

“Có cần tôi giúp đạt được thỏa thuận không, Bá tước?” Cô nháy mắt với sự ngưỡng mộ giả tạo. “Muốn tôi ngân nga ca ngợi anh và chơi trò cô vợ đang yêu say đắm không?”

Anh giữ lấy sự tự chủ của mình. Anh bị cám dỗ để viện cớ từ chối người đàn ông lớn tuổi nhưng cơ hội này thật quá tuyệt vời. Tuy nhiên, anh vẫn cầu nguyện rằng Maggie sẽ làm tốt phần của cô. “Tôi sẽ vượt qua thôi. Signore Ballini có chút bảo thủ và tôi đang tìm cách gây ấn tượng với ông. Có lẽ, em có thể chơi trò cô vợ yên lặng, mê say?”

“Cứ mơ đi.”

Viên chiếc đầm cô mặc đang trôi đùa nơi đầu gối khi cô nhàn nhã dạo qua quảng trường, như thể đang thưởng ngoạn cảnh quan thị trấn cổ mà anh gọi là nhà. Đài phun nước được xây chính giữa khu quảng trường tôn lên những cây cột hùng vĩ và không gian mở trở nên mát mẻ, làm nổi bật kiểu kiến trúc cổ điển.

Như thể cảm nhận được suy nghĩ của anh, Maggie lên tiếng. “Nick sẽ phát điên ở đây mất. Sự cân bằng giữa các công trình của thiên nhiên và của con người luôn vậy gọi anh ấy. Ở Bergamo cũng có sự kết hợp sâu sắc như vậy. Tôi có thể thấy anh hạnh phúc đến nhường nào khi được lớn lên ở đây.”

Anh mỉm cười. “Si. Tôi thích sống ở Mỹ nhưng phải thừa nhận tôi sẽ không bao giờ từ bỏ tuổi thơ của mình. Alexa cũng sẽ thích ở đây. Hàng năm, chúng tôi tổ chức một sự kiện thơ ca rất nổi tiếng gọi là Bergamo Poesia. Chúng ta có thể sắp xếp một chuyến đi nghỉ cho họ trong tương lai?”

Maggie cứng người và anh nguyên rửa mình vì đã đề cập đến Alexa. Có thực sự cô nghĩ anh thêm muốn người bạn đã kết hôn của cô không? “Hừm, tiện quá nhỉ. Dùng thơ ca quyền rũ để lôi kéo cô ấy đến sân nhà của anh. Nhớ lấy thỏa thuận của chúng ta đây, Bá tước.”

Anh không có cơ hội để đáp trả. Họ đã đến nhà hàng Taverna del Colleoni & Dell’Angelo và sau cuộc trò chuyện ngắn với người phục vụ, họ được dẫn vào trong. Lối trang trí kiểu Trung cổ với những mái vòm cao trên trần làm bật ra tiếng làm bầm thán phục từ Maggie, rồi họ ổn định chỗ ngồi ở một góc ẩm cúng trong khi Michael giới thiệu mọi người.

Signore Ballini toát ra phong thái cổ điển của một quý ông người Ý. Ông thích văn hóa, du lịch, ẩm thực, rượu vang hảo hạng và cả những phụ nữ đẹp. Trông ông phù hợp với độ tuổi, mái tóc muối tiêu cắt phong cách và ông không thể cưỡng lại vài lời tán tỉnh với Maggie, người dường như không chỉ chấp nhận lời khen ngợi mà có vẻ còn thực sự thích chúng.

Hơi thở của Michael dịu lại đôi chút khi anh thắt chặt nút cà vạt màu xanh hoàng gia của mình. Có lẽ, buổi tối sẽ diễn ra một cách suôn sẻ. Họ tán gẫu về vài chủ đề vô thưởng vô phạt khi người phục vụ đưa lên những đĩa thức ăn vô cùng đẹp mắt và tinh tế. Bắp cải tím nướng cùng phô mai xanh, mỳ dai kết hợp với hương vị nấm thông cùng việt quất và tôm đặt trên lớp bột ngô với nghệ tây. Rượu Valcalepio Rosso địa phương đậm đà làm tê đầu lưỡi và hai chai đã nhanh chóng hết sạch trong suốt cuộc trò chuyện.

“Signora, vì cô đến từ Mỹ, tôi chắc là cô có một sự nghiệp riêng. Hãy nói cho tôi biết cô đang làm gì bên cạnh việc khiến Michael trở thành một gã đàn ông hạnh phúc?”

Miếng cắt vuông trên viền chiếc đầm hồng để hở một khoảng nhỏ và phô bày chút gợi ý kín đáo về bộ ngực vun cao. Tóc cô xõa quanh vai, lấp lánh ánh đỏ dưới ánh sáng như những sợi tơ. “Tôi là một nhiếp ảnh gia,” cô trả lời. “Tôi yêu việc đứng sau máy ảnh từ khi còn là một đứa trẻ.”

Người đàn ông lớn tuổi gật đầu với vẻ ưng thuận. “Cô chụp phong cảnh? Trẻ em? Hay đám cưới?”

“Đồ lót cho Calvin Klein, Cavalli và rất nhiều nhà tạo mẫu nổi tiếng khác. Tôi bay đến Milan thường xuyên là vì công việc. Vì vậy chuyến đi lần này là cơ hội tuyệt vời để kết hợp công việc và nghỉ dưỡng.”

Michael nín thở, nhưng Signore Ballini bật cười vui thích. “Quả là một sự mới mẻ. Cũng tốt khi khiến chồng cô ghen tuông đôi chút, phải vậy không?”

Cô bật cười với ông và cuộc trò chuyện chuyên hướng trở lại chủ đề kinh doanh trong lúc cô thưởng thức đồ ăn. Khi thực đơn tráng miệng được đưa lên, cô đề cập đến La Dolce Famiglia và thành công vang dội của nó, như thể cô đã sắp đặt sẵn đó, Michael được mở đường để tiến vào sân nhà của anh.

Ngay khi cà phê còn nóng và tỏa hương từ chiếc tách nhỏ, anh đã đảm bảo có một cuộc gặp mặt khác ở Milan. Anh gần như đã kết thúc bữa tối một cách chắc chắn thì nền móng mối quan hệ làm ăn anh cần

thận xây dựng bất chợt lung lay.

“Tôi đang cố gắng sắp xếp một chuyến trượt tuyết ở dãy Anpơ và gặp phải vấn đề khủng khiếp với một căn biệt thự,” Signore Ballini giải thích. “Cô diễn viên người Mỹ sở hữu căn nhà ở đó không thèm trả lời cuộc gọi của tôi. Tôi đọc thấy cô ta chỉ cho những người tốt nhất thuê ngôi nhà. Tôi đoán một người Ý thì không đủ tốt cho cô ta.”

Maggie ngắt ngang cuộc trò chuyện. “Có phải ngài đang nói về Shelly Rikers?” cô hỏi.

Sự bất ngờ thoáng qua nét mặt người đàn ông lớn tuổi. “Phải. Tôi từ chối xem thêm bất kỳ bộ phim nào của cô ta. Cô ta thật thô lỗ.”

“Thực ra tôi có biết Shelly và cô ấy là một người rất dễ chịu.”

Michael siết chặt ly rượu của mình khi sự im lặng khó xử bao trùm. Signore Ballini cứng người và chất lạnh lẽo len lỏi trong giọng nói. “Tôi làm thế nào mà biết được, signora, vì rõ ràng cô ta chỉ muốn nói chuyện với người Mỹ.”

Michael mở miệng để cáo từ sớm, đưa Maggie ra cửa và cầu Chúa rằng người đàn ông đó sẽ không hủy bỏ cuộc gặp tới. “Có lẽ chúng tôi nên...”

“Đừng ngốc thế, signore. Hãy để tôi thu xếp chuyện này cho ngài.” Cô lấy ra chiếc điện thoại họa tiết da, bấm số và nói ngắn gọn với ai đó trên đường dây. Michael sững người quan sát trong khi cô nói chuyện với ít nhất ba người nữa, đưa ra yêu cầu và trò chuyện không ngừng. Cô dừng lại và trượt điện thoại xa khỏi tai. “Signore, tuần đầu tiên của tháng chín liệu có được không?”

Người đàn ông lớn tuổi cười rạng rỡ. “Perfecto.”

“Vâng, được. Gửi tới Shelly tình yêu của tôi và nói với cô ấy tôi sẽ gọi khi về nhà nhé. Cảm ơn.”

Cô trượt điện thoại trở lại túi xách và mỉm cười. “Mọi việc sắp xếp xong xuôi rồi. Tôi đảm bảo sẽ đưa Michael đầy đủ thông tin để ngài có

thể bố trí mọi thứ. Tôi nghĩ tất cả chỉ là sự hiểu lầm thôi. Cô ấy rất mong được gặp ngài.”

“Grazie. Không chỉ xinh đẹp mà còn tài năng.”

Gần như bị sốc, Michael bước theo họ ra khỏi nhà hàng và nói lời tạm biệt. Với vẻ đài các thông thường, cô vợ hờ khoác tay anh để tránh trượt chân trên con đường lát sỏi và hít thật sâu bầu không khí buổi tối mát mẻ. Họ bước đi trong im lặng một lúc trong khi anh cố gắng thông suốt trí óc mình trước chuyện vừa xảy ra.

“Tôi cứ tưởng em sắp sửa phá tôi,” anh thừa nhận. Tiếng cười của cô ngân vang vuột ve tai anh. “Tôi biết.”

Tôi nghĩ cứ để anh toát mồ hôi trước đã. Thật vui khi trông thấy gương mặt anh khi anh cố gắng giữ cuộc trò chuyện tự nhiên. Anh thực sự nghĩ tôi không thể tự mình xử lý các tình huống làm ăn sao, Bá tước?”

Thực tế đánh anh chí mạng. Phải. Bởi vì hiện thực hãi hùng cứ thay nhau ném thẳng vào anh. Như thể cô không giống những gì cô thể hiện, cô còn hơn thế rất nhiều. Một người phụ nữ với tâm hồn, sự gai góc và cả đam mê. Một người phụ nữ quyến rũ và thông minh sẽ không bao giờ khiến một người đàn ông thấy chán. Một người phụ nữ đáng giá hơn chỉ một đêm.

Một người phụ nữ đáng giá hơn tất cả mọi thứ.

Tim anh tăng tốc và mùi hương của cô bao quanh anh. Cô dẫn anh về phía một quầy kem và gọi hai ly kem sô-cô-la, nhanh chóng trả tiền và ấn vào tay anh một ly trước khi anh có thể phản đối. Trung tâm quảng trường lác đác vài hoạt động và các cặp đôi tay trong tay. Anh gác lại những suy nghĩ lo toan của mình trong khi chìm đắm vào khoảnh khắc này.

“Em thấy đài phun nước đằng kia không?” anh hỏi. “Có.”

“Anh bạn Max và tôi đã từng đến quảng trường trong một đêm và thi xem ai dám tắm truồng.”

Cô nhún mảy, “Không đòi nào. Anh có làm vậy không?” “Max thì có. Tôi thách anh ấy làm trước. Cái mông trần của anh ta nhúng vào đài phun nước rồi một trong những người hàng xóm của chúng tôi đi tới với con chó và bắt gặp chúng tôi. Ông ấy đã đuổi chúng tôi ra khỏi quảng trường còn Max thì phải bỏ lại quần áo.”

“Toàn bộ trò cá cược đàn ông này là vì cái gì vậy?” “Tất nhiên là để thi xem ai có gan to hơn.”

Cô bật cười lớn, âm thanh vang vọng trong không khí đêm và anh liếc nhìn cô. Còn chút sô-cô-la dính lại nơi khóe miệng cô. Gương mặt cô rạng rỡ và cởi mở theo cách mà anh chưa từng bắt gặp trước đây. Rồi không mấy may suy nghĩ, anh cúi xuống và hôn cô.

Michael không nấn ná. Chỉ là một nụ hôn chớp nhoáng lên môi trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Ném vị sô-cô-la, rượu vang và sự ấm áp nữ tính. Cô hôn lại anh và thả lỏng, trao bản thân mình cho anh trong thời khắc vay mượn. Khi họ tách nhau ra, có thứ gì đó thay đổi giữa cả hai, nhưng họ chưa sẵn sàng để khám phá. Cô ném cốc kem của mình vào thùng rác và quăng đường tản bộ về nhà còn lại diễn ra trong im lặng.

Nhưng Michael tự hỏi liệu đã quá muộn để phủ nhận những gì giữa họ hay chưa. Đã quá muộn để tin rằng đây vẫn là một cuộc hôn nhân giả không ràng buộc, không cảm xúc.

Chú thích:

[40] Con cái.

[41] Một bộ phim kinh dị của Mỹ, trong đó xuất hiện một tên sát nhân hàng loạt đeo mặt nạ trắng.

[42] Ấn phẩm bổ sung như một phần phụ lục của Thời báo New York, chuyên đăng tải các loạt tin về đời tư và các tin đồn xoay quanh những người nổi tiếng.

[43] Blue blood: thường dùng để ám chỉ những người mang dòng máu quý tộc.

[44] Jailbait: Từ lóng của Mỹ ám chỉ một người đang tuổi vị thành niên.

[45] Không có gì.

[46] All bark and no bite: Ám chỉ người dám nói chứ không dám làm.

[47] Khốn kiếp.

[48] The road is paved in gold: ám chỉ một ai đó luôn đạt được mọi chuyện một cách suôn sẻ.

[49] Ngài.

[50] Một loại phô mai của Ý rất mềm được làm từ sữa bò.

Được rồi, Decklan. Cởi ra đi.”

Quần anh ta rơi xuống sàn nhà. Ánh sáng lóa mắt phản chiếu trên cơ bắp săn chắc dưới làn da màu ô-liu của anh. Chiếc quần bó chỉ che phủ phần quan trọng và để trần phần da thịt đầy kiêu hãnh còn lại. Tâm trí Maggie bấm máy không ngừng để tìm ra những tấm hình cô cảm thấy ưng ý nhất, chọn lựa và loại bỏ. Đây là nhóm người mẫu nam mới cô làm việc lần đầu qua lời mời từ nhà thiết kế người Ý, họ còn khá non tay.

Thoải mái trong vai trò của mình, cô lê chiếc máy ảnh đi quanh. Trong một lúc, tất cả suy nghĩ của cô đều lùi xa và cô bị khoanh khắc này mê hoặc. Cô luôn thấy hạnh phúc phía sau ống kính hơn là đứng trước nó, như thể kẻ tọc mạch bên trong cô được thả tự do và nhận được giấy phép xâm phạm sự riêng tư của người khác ở một khoảng cách an toàn. Cô thích lập một hàng rào phòng thủ và khu vực an toàn để yêu cầu những bức hình hoàn hảo, cô không bao giờ từ bỏ cho đến khi cô đạt được những gì mình muốn.

Toát mồ hôi dưới sức nóng của ánh đèn, cô yêu cầu tạm nghỉ và tu ừng ực chai nước. Chuyên gia trang điểm của cô đã phỉnh phờ Carina để biến đổi cô bé. Maggie vẫn thấy buồn cười với biểu hiện trên gương mặt cô gái trẻ trước hình ảnh những người đàn ông bán khỏa thân đang trên sân khấu - như một người phụ nữ lạc lối trước một mẫu thiết kế đang giảm giá. Hy vọng là cô bé sẽ có thêm chút tự tin, thêm chút vui vẻ và Maggie có thể an toàn trả cô bé về lại với một Michael đang trong tâm trạng khá hơn.

Dù sao cô cũng thật ngu ngốc. Không trông thấy nước đi đấy. Người đàn ông đã khiến cô bị phân tâm bằng cái ôm đầy an ủi của anh ta. Đàn ông tin rằng cô âu yếm, điều mà cô thường thể hiện, nhưng đã bao giờ có một người đàn ông từng cố gắng ôm lấy cô mà không có chút ảo tưởng nhục dục nào trong đó hay chưa?

Nụ hôn đêm qua là sai trái. Ngọt ngào, dịu dàng và đầy hứa hẹn.

Có lẽ nếu cô ngủ với anh, điều này sẽ biến mất. Nó luôn như thế. Có lẽ một đêm nóng bỏng, đầm mồ hôi sẽ gạt anh ra khỏi tâm trí và cô có thể trải qua những ngày còn lại của tuần tới mà không còn sự kích thích kiểu mới lớn này nữa.

Cô uống nốt chỗ nước và quan sát tổng thể ba người mẫu. Tất cả đều có cơ thể hoàn hảo. Sáng màu ô-liu. Đây sẵn sàng. Vậy cô đang bỏ lỡ điều gì?

Món đồ lót thiết kế tinh tế và đầy hứa hẹn. Nhưng nếu cô làm không tốt, nó sẽ chỉ trông như Calvin Klein và những mẫu còn lại, chẳng có chút gì nổi bật. Sẽ là sự nguyên rửa nếu cô không thể làm tốt nhất. Thất vọng, cô cắn nhẹ môi dưới. Biểu hiện trên khuôn mặt ba người đàn ông đột nhiên thay đổi. Maggie dừng lại, sau đó quay đầu nhìn phía sau.

Wowza^[51].

Carina đang đứng trước cô. Chuyên gia trang điểm vùng cạp và Maggie trông thấy một bé gái biến thành một người phụ nữ trẻ. Cô bé như đang tỏa sáng từ bên trong với chút phấn nền cùng màu hồng dịu trên gò má, đôi mắt được đánh màu khói. Đôi môi đầy hờn dỗi được đánh lớp son bóng, trông đầy đặn và hấp dẫn. Mái tóc xù giờ nằm gọn gàng, những lọn xoắn viền quanh gương mặt cô bé, buộc mọi người phải chú ý tới. Cô bé vẫn mặc chiếc quần jean của mình nhưng thay chiếc áo phông đơn điệu bằng chiếc áo hai dây đỏ, khoác ngoài là một áo sơ mi mỏng như sương nhàn mạnh vào đôi gò bồng đảo đầy đặn nhưng vẫn khiến cô trông thật kín đáo.

Niềm vui tuyệt đối trào qua cô khi Carina bước đến đây tự tin. Và với phản ứng của cả ba người đàn ông đang đứng trên sàn diễn, à, cô khẳng định là cô bé trông thật hoàn hảo.

“Em trông thật lộng lẫy,” Maggie nói. Cô chạm vào những lọn tóc đen đang rung rinh của cô bé. “Em có thích không?”

Carina gạt đầu như điên. “Em không thể tin được trông em lại như thế này.”

Maggie mỉm cười. “Chị tin. Và chị nghĩ những người mẫu của chị cũng đồng ý như vậy.”

Carina đỏ mặt và chuyển chân, sau đó lên nhìn lên các người mẫu. Những người đàn ông đột nhiên trông như bị mê hoặc bởi cô gái từng bị phốt lò trước khi có sự thay đổi. Maggie ngờ là ánh mắt ngây thơ tràn đầy sức sống là một sự kết hợp hiếm có, cùng sự tự tin thêm vào, giống tiếng hát của mỹ nhân ngư quyến rũ cánh đàn ông. Không gì hấp dẫn hơn một người phụ nữ là chính mình. Nhưng có điều gì đó khác trong biểu hiện của họ thu hút cô, cảm xúc mà cô hiếm khi bắt gặp trên gương mặt một người đàn ông, và...

Ý tưởng.

Maggie lơ đi trái tim đang phi mã của mình khi adrenalin^[52] chảy râm râm trong cô. Buổi chụp hình hoàn hảo. Đang ở ngay trước mắt cô. “Đi với chị.” Cô nắm lấy tay Carina và kéo cô bé lên bục. Cô nhanh chóng sắp xếp lại góc chụp, di chuyển máy ảnh và điều chỉnh ánh sáng. “Decklan, Roberto, Paolo, đây là Carina. Bây giờ, cô ấy sẽ chụp chung với các bạn.”

“Gì cơ?” Carina khẽ la lên.

Cô chỉ Carina đứng bên rìa sàn diễn và khuất trong bóng tối. “Đặt tay em như thế này.” Maggie điều chỉnh Carina tựa vào bức tường trong tư thế thật tự nhiên. “Bây giờ, nhìn ra ngoài cửa sổ như thể em đang mơ mộng điều gì đó. Điều gì đó khiến em hạnh phúc. Đừng lo, hình em sẽ mờ đi và khuất trong bóng tối. Được chứ?” “Nhưng em không thể...” “Làm ơn đi?”

Carina hơi lắc, sau đó chậm rãi gật đầu. Gồng người, cô bé đang cố gắng để cho Maggie những gì cô muốn. Maggie quay ngoắt lại với các người mẫu và sắp xếp họ đứng so le. “Nghe này. Mục tiêu của các bạn là cô ấy.” Cô chỉ vào Carina, trông cứng đờ và kém thoải mái. “Hãy tưởng tượng xem phải làm cách nào để tiếp cận cô ấy, để trao cô ấy nụ hôn đầu tiên, khiến cô ấy cảm thấy mình như một người phụ nữ. Đó là điều tôi muốn. Ngay lúc này.”

Cô chụp lấy máy ảnh và chụp. Cô đưa ra các yêu cầu, di chuyển như một mù điên nhằm chụp được các yếu tố khó nắm bắt... sự ngây thơ... ham muốn... cảm dõ. Còn hơn cả những bức hình về đồ lót đẹp mắt. Đây là về những cảm xúc.

Thời gian trôi đi và khung cảnh xung quanh cô mờ dần. Cuối cùng, có thứ gì đó thoáng qua gương mặt Carina. Nụ cười nhỏ sáng lên trên gương mặt cô bé. Những người đàn ông thay đổi, quan sát cô, và rồi...

Tách.

Chính nó.

Sự hài lòng tăng cao và khiến cơ thể cô nhẹ nhõm thả lỏng. “Chúng ta đã xong. Rất tốt.”

Tiếng rì rào đồng thuận vang lên giữa các người mẫu và nhân viên. Maggie mỉm cười vui sướng, quay gót và mặt đối mặt với chồng cô.

À - ồ.

Anh đang đứng trước mặt cô trong bộ vest Armani, áo sơ mi màu xanh hoàng gia mạnh mẽ và chiếc cà vạt đỏ tươi. Dáng vẻ đầy kiểm soát của anh hoàn toàn mâu thuẫn với những cảm xúc đang sôi sục trong đôi mắt đen. Ánh mắt anh cố tình xoáy vào cô, sau đó quét lên sân khấu. Tiếng cười khúc khích của Carina trôi trong không trung và Maggie không cần phải quay lại mới biết cô bé đang trò chuyện và tán tỉnh đôi chút với Decklan. Một siêu mẫu trong món đồ lót bé tí.

Cô chết chắc rồi.

Sợ hãi dồn dập quét qua cô và khiến lưng cô cứng đờ trước sự bạo động cùng những cảm xúc hỗn loạn. “Tôi có thể giải thích.”

Giọng nói của anh trầm, mềm mại và khiến thần kinh cô rung lên. “Tôi chắc chắn là em có thể.”

Tại sao anh trông lại có chút gì đó thật xấu xa? Như thể đang mời gọi một phụ nữ lần xuống bên dưới vẻ ngoài hào nhoáng và khám phá sự

nam tính nguyên thủy bên trong? Anh lớn lên với tiền bạc, gia đình tốt và tương đối ít vấn đề. Cô không oán hận điều đó nhưng hầu hết những người đàn ông có nền tảng tốt cô đã gặp đều khiến cô thấy lạnh lẽo và đôi chút tẻ nhạt. Không phải với Michael. Sẽ mất rất lâu để khám phá tất cả về anh, cô cược là rồi anh vẫn sẽ khiến cô thấy ngạc nhiên. May mắn thay, cô không có ý định tìm hiểu bất cứ điều gì về tính khí của đàn ông Ý.

Miệng cô có cử động để nói nên lời. “À, tôi quyết định giao Carina cho một nhân viên trang điểm trong khi làm việc để cô bé sẽ không phải trông thấy các người mẫu đồ lót, tôi biết anh sẽ không vui về điều đó.”

Giọng anh thốt ra như cây roi đang quất xuống. “Và đó là lý do tại sao tôi lại thấy con bé trên sân khấu với các người mẫu gần như khóa thân. Nhờ sự bảo vệ của em.”

Cô nhả mặt. Chuyện này đi chệch với những gì cô đã lên kế hoạch. “Anh không để tôi nói hết. Và họ không khóa thân. Tôi đã có quãng thời gian khó khăn để chụp những bức hình mình cần. Rồi Carina bước ra, cô bé trông vô cùng hạnh phúc với vẻ ngoài của mình và còn tự tin hơn rất nhiều... những người đàn ông thì có ánh mắt đó trên gương mặt họ, thật khó tin, thật đấy - tôi chưa bao giờ trông thấy bất kỳ điều gì thuần khiết trong công việc thế này, tôi biết mình phải nắm bắt những biểu hiện đó để cho ra thứ gì đó thật mới mẻ.”

“Thuần khiết?” Chân mày anh nhướn lên và sự giận dữ ngập sâu trong đôi mắt. “Em đặt em gái bé bỏng của tôi vào buổi chụp hình cho những người đàn ông khóa thân trở mắt nhìn để nắm bắt sự thuần khiết? Đây có phải sự che chở của em không đấy hả Maggie? Em sẽ sẵn sàng hy sinh bất cứ thứ gì chỉ để bán được vài mẫu quảng cáo à?”

Ồ. Nỗi sợ hãi tan biến hoàn toàn. Sao anh ta dám? Cô nhếch mép cười và hát đầu về phía sau. “Họ. Không. Khóa. Thân. Anh đang xuyên tạc lời nói của tôi, Bá tước. Còn với sự hy sinh, có vẻ như tôi đang sẵn sàng làm rất nhiều điều nhân danh tình yêu đích thực đấy. Thậm chí là đồng ý một cuộc hôn nhân giả dối với anh.”

Anh áp sát gương mặt mình về phía cô và rít lên với từng hơi thở. “Em không làm điều đó vì tình yêu đích thực, cara. Đừng bao giờ quên em cũng được lợi trong cuộc mặc cả này.”

“Ồ phải, rất xin lỗi vì tôi không để anh thở hên hên trên chị dâu tôi và chiếu ánh mắt khao khát về phía cô ấy từ phía bên kia căn phòng.”

Miệng anh há hốc. “Em điên rồi. Tôi đã nói đi nói lại với em là tôi không yêu Alexa. Đó là ảo tưởng của em và cái nhu cầu muốn kiểm soát mọi thứ xung quanh em. Và nó có liên quan gì với Carina cùng thói thích phô trương của em đây?”

“Tôi đặt con bé trong bóng tối, không ai trông thấy gương mặt con bé hết. Tôi sẽ không bao giờ để con bé tiếp cận bất cứ điều gì không thích hợp.”

Cơ thể anh run lên với cơn giận thuần khiết. “Em đã làm thế đấy thôi!”

“Michael?” Carina lướt đến giữa họ và ôm chầm lấy anh trai. Tình cảm và sự lo lắng trong ánh mắt anh cho Carina thấy rõ rằng anh không biết phải làm gì để đối phó với việc cô em út của mình đang ngày một lớn lên. “Anh có thấy em ở đó không, Michael?” cô bé ré lên. “Em thực sự là một người mẫu đấy.”

“Em trông rất tuyệt, cara.” Bàn tay anh nhẹ nhàng chạm vào những lọn tóc xoắn của cô bé. “Ai đã làm cái này vậy?”

“Một chuyên viên trang điểm. Anh nên xem chị Maggie làm việc, em chưa bao giờ được thấy một buổi chụp hình nào trước đây và nó cực kỳ tuyệt vời. Giờ có lẽ em sẽ được ở trong một quảng cáo thực sự và các người mẫu thì siêu đáng yêu. Decklan đã mời em đi ăn tối cùng vài người mẫu khác và...”

“Chắc chắn là không.” Mày anh nhúu lại trong một cái cau mày mạnh mẽ. “Anh rất mừng là em thấy vui, nhưng buổi chụp hình kết thúc rồi. Em sẽ không ra ngoài với những người đàn ông lạ mà em không biết. Bên cạnh đó, em đã nhận lời trông trẻ với chú Brian tối nay rồi.”

Maggie mở miệng định nói gì đó, sau đó nhanh chóng đóng lại. Khi thật, không, cô sẽ không tham gia. Cô đâu thực sự là chị dâu. Cô đâu phải người trong gia đình Michael. Cô không thực sự là vợ anh.

Carina trừng mắt. “Gần như tới thứ bảy nào em cũng giữ trẻ cho chú Brian trong khi những người khác thì được hẹn hò.”

Michael vuốt tay lên mặt. “Anh sẽ không tranh cãi với em lúc này. Giờ thì hãy làm một cô bé ngoan và đi rửa mặt đi, trở lại với vẻ bình thường và đi thôi. Bọn anh có một cuộc hẹn sớm ở lãnh sự quán.”

Im lặng.

Maggie nhăn mặt. Ôi, chuyện này tệ thật đấy. Cực kỳ tồi tệ. Như một đoàn tàu đang lao tới, cô quan sát gương mặt Carina xiêu xuống trước lời nhận xét của anh. Carina ép bàn tay run run lên miệng để ngăn mình khỏi bật khóc, nhưng giọng nói của cô bé thì chực vỡ ra và run rẩy. “Tại sao anh không thể thấy là em không còn là một đứa trẻ và tôn trọng em đi? Em ước gì anh không bao giờ quay trở lại Ý nữa!”

Cô bé bước khỏi phòng chụp và đóng sầm cửa phía sau. Maggie nhắm chặt mắt. À, khôn kiếp.

Michael lắc đầu và nguyên rửa bằng một tràng tiếng Ý đầy sáng tạo. Anh vẫn còn lảo bầm khi rời đi và Maggie giữ khoảng cách với anh. Cô không biết lúc này có nên ôm anh không khi mà anh trông quá mệt mỏi đến thế, hay tát anh với hy vọng anh hiểu thông suốt được vài điều.

Cô quyết định nhượng bộ.

Cô nhảy ra phía trước anh và anh suýt đâm sầm vào cô. “Michael ...”

“Giờ thì tôi làm gì đây? Hả? Là sai trái khi từ chối cho con bé tham gia một buổi say sưa với đám người mẫu nam khóa thân để rồi lạc lối mãi mãi sao? Chúng tôi là một trong những gia đình giàu có nhất nước Ý. Con bé thì quá trẻ! Nó có thể bị bắt cóc để đòi tiền chuộc. Và tại sao con bé trông khác đến vậy? Nó luôn trông trẻ cho chú Brian và nói là thích việc đó. Rồi đột nhiên nó muốn thay đổi thói quen của mình và lang thang trong thành phố để ai đó có thể bắt cóc sao? Tuyệt đối

không.”

Maggie mím môi. Sự phi lý trong lời bình luận của anh đánh mạnh vào cô và cô chìm xuống bản năng muốn cười phá lên. Bá tước đầy quyền lực của cô thực sự là một con Gấu Bó cái kỉnh, không muốn đối phó với thực tế rằng em gái mình đang muốn được sổ lòng. Ở tuổi hai mươi một cô đã có cuộc sống riêng, không ai thèm quan tâm cô ra ngoài với ai và tới cô có về nhà hay không. Cô hắng giọng bên dưới bàn tay và tập trung vào việc tỏ ra nghiêm túc. “Phải, tôi đồng ý, tôi cũng sẽ không để con bé đến một bữa say sưa đâu.”

Anh nheo mắt như thể thách cô dám chế nhạo anh.

Cô đưa tay lên phòng thủ. “Này, nghe có vẻ như trông bốn đứa cháu búng bình sẽ là một vụ bùng nổ, nhưng con bé đã nhận được lời mời ăn tối từ một chàng trai tử tế, đẹp trai và muốn đi. Anh không thể đổ lỗi cho con bé vì đã đòi hỏi điều đó được.”

Anh thực sự đang há hốc miệng. “Em sẽ để con bé đi sao?” “Tôi sẽ để con bé đi với điều kiện,” cô sửa lại. “Tôi cũng không biết đủ rõ nhóm người đó để cho con bé đi một mình.”

Nhưng một người bạn thân của tôi có thể tham gia cùng họ. Cô ấy có con gái cùng tuổi với Carina, tôi nghĩ Carina có thể đi theo cô ấy. Tôi thường đến thăm Sierra khi tới Milan và cô ấy là người tôi tin tưởng. Tôi không biết cô ấy có rảnh hôm nay không nhưng tôi sẽ gọi điện. Cô ấy có thể đi kèm và đưa con bé về nhà sau bữa tối. Nếu không thì tôi hoàn toàn đồng ý với anh - con bé không được đi một mình. Nhưng ít nhất nó cũng trông như anh đang cố gắng để thỏa hiệp.”

Anh thực sự đang rên rỉ. “Làm cách nào mẹ lại xử lý được con nóng nảy của con bé nhỉ? Carina thường rất điềm tĩnh và dè dặt. Chuyện gì đang xảy ra với con bé? Sao nó lại không nghe lời nữa?”

Maggie giữ giọng thật nhẹ nhàng. “Sao anh lại quá cố gắng để giữ không cho con bé lớn vậy?”

Anh ngẩng đầu lên. Trong khoảnh khắc, cô thoáng thấy sự đau buồn và sợ hãi sâu trong đôi mắt xanh đen của anh. Cô chạm vào gò má cứng

rắn của anh, cần thấy sự tiếp xúc của da thịt.

“Tôi đã có một lời hứa không thể phá bỏ.”

Lời anh nói vang đến tai cô như một tiếng thì thầm. Tim cô siết lại nhưng cô buộc phải hỏi, cần được biết nhiều hơn. “Anh đã hứa với ai vậy, Michael?”

“Cha tôi. Trước khi ông qua đời.” Sự tự tin thường thấy của anh chùng xuống. “Tôi phải chịu trách nhiệm về tất cả mọi người.”

Trọng trách anh mang trên đôi vai rộng đâm thẳng vào cô. Cô chưa bao giờ tưởng tượng ai đó có thể hứa những lời như vậy theo đúng nghĩa đen, nhưng dường như Michael tin rằng mọi thành công hay thất bại trong gia đình đều là do mình. Sự căng thẳng tuyệt đối và áp lực trong việc phải ra tất cả các quyết định thổi bay tâm trí cô.

Chúa ơi, cô đã chỉ có chính mình để dựa dẫm trong khoảng thời gian quá dài rồi, cô không biết cách để ra những lựa chọn khó khăn cho người khác. Bất kỳ người đàn ông nào cô biết sẽ bỏ đi và phui tay khỏi mớ hỗn độn. Nhưng không phải anh. Không, một khi ai đó bước vào thế giới của Michael, anh sẽ trông chừng họ mãi mãi.

Nhu cầu muốn được là người phụ nữ anh quan tâm thiêu đốt khiến tâm trí cô, cơ thể cô và linh hồn cô rung lên mạnh mẽ. Cảm giác sẽ thế nào khi thực sự hoàn toàn thuộc về anh?

Cổ họng Maggie siết chặt bởi cảm xúc. Hương thơm ngon lành của anh bao quanh cô và nhiệt độ cơ thể anh thiêu đốt qua lớp quần áo quấn quýt cô. Cô bỏ tay khỏi anh và lùi lại một bước. Đôi khi cô thấy quá mệt mỏi vì cứ phải bỏ chạy rồi, nhưng nó dường như là thứ duy nhất cô làm tốt.

“Nếu chúng ta không để họ phạm sai lầm, vậy làm sao họ biết được chứ?” cô hỏi nhẹ nhàng. “Carina phát điên vì anh. Con bé chỉ cần một không gian nhỏ để thở thôi.” Cô ngừng lời. “Gia đình anh thật may mắn vì có anh luôn trông nom cho họ. Giờ thì, để tôi gọi một cuộc điện thoại xem chúng ta có thể xử lý chuyện này không.”

Cô lấy điện thoại ra và gọi.

Michael nhìn cánh cửa đóng kín và chờ đợi em gái đi ra. Dios, anh đang mắc kẹt trong địa ngục đầy phụ nữ và không có lối thoát. Phải, Venezia có khác, nhưng khi yêu Dominick, con bé đã điềm tĩnh hơn và anh đã có thể thư giãn. Dĩ nhiên, quyết định của con bé muốn có một sự nghiệp riêng tách biệt khỏi công việc kinh doanh gia đình là chuyện động trời, anh vẫn còn thấy thất vọng. Nhưng đó còn chưa là gì so với sự ngây thơ ngọt ngào của Carina đang trên bờ vực tan rã.

Với Julietta thật dễ dàng, con bé không có hứng thú với các chàng trai và luôn tận tâm hướng tới thành công trong sự nghiệp để chứng minh giá trị của bản thân. Con bé nhắc anh nhớ tới mẹ với khả năng tập trung và bản năng kinh doanh mạnh mẽ để gây dựng nên La Dolce Famiglia. Cha anh có thể biến cửa tiệm thành một chuỗi thành công, nhưng không có tầm nhìn và sự lèo lái của mẹ thì sẽ chẳng có gì cả.

Carina lại khác. Con bé luôn là cô gái nhỏ của cha và luôn có tinh thần thư thái mà không ai trong gia đình có được. Con bé có những cảm xúc sâu sắc hơn, trông thấy những thứ không ai thấy và khả năng trao tặng vô điều kiện từng khiến cha lo lắng.

Khung cảnh bên giường bệnh của cha lóe lên trong tâm trí anh. Lời hứa phải bảo vệ gia đình an toàn. Luôn chăm nom các em gái. Và dần dặt cửa hàng bánh thành chuỗi thành công. Thất bại không bao giờ là một lựa chọn.

Mồ hôi lấm tấm trên trán khi anh nhìn chăm chăm ba người đàn ông đứng xung quanh đang chờ đợi Carina. Họ chắc chắn là lớn tuổi hơn. Có phải anh điên rồi nên mới cân nhắc chấp thuận cho con bé đi?

Anh tiến về phía tủ lạnh nhỏ và lấy một chai nước, vặn nắp. Cô vợ hờ của anh lại làm thế lần nữa. Em gái ngây thơ của anh đã có mặt tại buổi chụp hình đồ lót nam, đã được trang điểm và còn muốn đi loanh quanh với các người mẫu. Sao anh lại đưa Maggie về đây nhỉ?

À phải. Bởi vì cô là vợ anh.

Anh ngẫm nghĩ trong khi uống nước và quan sát cô. Anh ghét sự lồi nhíp nho nhỏ nơi tim mình. Cô quay lại và bắt gặp ánh mắt anh. Anh đã quen với ngọn lửa kết nối bùng lên giữa họ, ngọn lửa nhỏ của nhận thức đỏ thắp sáng đôi mắt mèo xanh lục và lông cuốn, đẩy anh tiến đến ranh giới. Sự cảm dỗ thuần túy thì anh có thể xử lý.

Nó lại là thứ gì đó khác đang bắt đầu gặm nhấm anh. Tệ nhất là cô luôn khiến anh kinh ngạc. Anh đã mong đợi sự gần gũi nhất định trong mối quan hệ của Maggie với các người mẫu. Anh chưa bao giờ tới xem một buổi chụp hình thực sự, con mắt sắc sảo cùng cung cách làm việc giản đơn của cô lôi cuốn anh. Ban đầu Carina trên sân khấu khiến anh phân tâm, nhưng Maggie sớm lôi kéo ánh mắt anh cho đến khi tất cả mọi thứ khác mờ đi. Cô nắm quyền kiểm soát sân khấu của mình mà không tạo cảm giác đe dọa, thực tế còn khuyến khích mọi người làm việc theo nhóm.

Ồ, cô tán tỉnh. Đó là một phần cốt lõi của phụ nữ. Nhưng khi anh tiếp tục quan sát cô, anh phát hiện ra những điều còn hơn thế bên dưới vẻ ngoài điềm tĩnh lạnh nhạt giống như phát hiện ra một loại san hô sống động ẩn bên dưới những bụi thực vật buồn tẻ.

Cô luôn giữ khoảng cách của mình.

Không phải về mặt thể chất. Cô đụng chạm thường xuyên, cho đến khi ngay cả anh cũng thấy lúng túng khi cô đã phải thực sự điều chỉnh các người mẫu. Cô cười, trêu chọc và nháy mắt tinh nghịch trong sự vui vẻ thoải mái. Nhưng có sự xa cách như vàng hào quang lan tỏa quanh cô, như thể quanh cô có một bụi cây lớn với những cái gai đâm ngang đầy khó chịu. Nhìn, nhưng không đụng chạm. Đụng chạm, nhưng không cảm xúc. Cảm xúc của cô bị chôn chặt và kiểm soát một cách chặt chẽ. Tuy nhiên, khi cô nhìn anh, cô dường như bị cảm dỗ để dâng tặng anh nhiều hơn. Và anh muốn nhiều hơn.

Nhưng liệu cô có từ chối không? Niềm kiêu hãnh của cô đã bị vùi dập từ cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ - niềm tin lệch lạc của cô rằng anh vẫn còn yêu người bạn thân nhất của cô - tất cả những điều đó tạo thành một khối khổng lồ mang tên Không Thể Nào.

Trừ khi anh chiếm lấy thứ anh muốn.

Khung người uyển chuyển của cô trong chiếc quần đen kiểu dáng đẹp mắt, kết hợp áo dài tay màu đen cùng đôi xăng đan đen cao gót lộ bạch nhần mạnh từng chuyển động duyên dáng và đường cong gợi cảm. Mái tóc màu quế tuyệt đẹp của cô như đang chơi ú tím, khoe ra cần cổ cao và hai bên má mềm mại, chiếc mũi dài tinh tế luôn khinh khỉnh nhìn xuống anh. Bản chất hoàng tử Ý trong anh đấu tranh mạnh mẽ. Đã bao giờ có một người phụ nữ nào từng thách thức anh đến thế chưa?

Anh muốn cô.

Tiếng gọi anh ngắt ngang dòng suy nghĩ. Maggie chỉ vào điện thoại mình, sau đó ra hiệu cho anh đến gần. “Được rồi, Sierra rảnh. Cô ấy có thể tới đây nhanh thôi và đưa con bé về nhà tối nay. Anh có thể tin cô ấy. Nhưng quyết định là ở anh.”

Nhịp tim anh tăng tốc khi nghĩ đến chuyện gửi em gái mình cho những người đàn ông và một phụ nữ anh không quen biết. Nhưng đôi khi những lời Maggie nói là đúng. Nếu anh không để Carina trải nghiệm đôi chút và rồi con bé bùng nổ thì sao? Anh không thể áp chế được. Carina và lời hứa của anh với cha đều vô cùng quan trọng.

“Maggie, tôi có thể tin tưởng giao em gái cho người phụ nữ này không?”

Có thứ gì đó bùng lên thật sống động trong đôi mắt cô vợ hờ của anh. Một ký ức đau đớn, theo sau là sự hối tiếc. “Có. Tôi sẽ không bao giờ đặt Carina vào nơi con bé sẽ bị tổn thương. Tôi biết Sierra khá rõ và cô ấy sẽ không để chuyện gì xảy ra với em gái anh đâu.”

Anh gật đầu. “Vậy đi. Tôi sẽ nói với Carina.”

“Nói cho em chuyện gì thế?”

Anh quay lại và cô bé đang đứng ngay cạnh anh. Cầm hếch lên đầy thách thức. Đôi mắt lấp lánh. Con bé vẫn để lại lớp trang điểm, nhưng ngay cả Michael cũng phải thừa nhận nó đẹp hơn rất nhiều so với lúc trước. Bây giờ, con bé trông thật tươi mới. Là chính mình, nhưng tốt

nhất. “Maggie đã thu xếp để một người bạn của cô ấy sẽ tháp tùng em,” anh nói.

Carina thở hỗn hển. “Dios! Anh đang đùa em sao? Thật sao, em có thể đi sao?”

Michael đưa tay lên. “Có quy tắc. Em nhắn tin cho anh và luôn phải cho anh biết em ở đâu. Sierra sẽ chịu trách nhiệm và đưa em về nhà. Và trước khi em đi, anh phải nói chuyện với họ đã.” Anh chỉ tay mình về phía các người mẫu, giờ đã mặc áo thun, quần jean và cũng chải lại kiểu tóc thời trang của họ. “Capisce?”

Carina gật đầu điên cuồng. “Sì, grazie, Michael.”

Tim anh nổ tung trước biểu hiện đầy hạnh phúc của cô bé. “Họ có những bức ảnh ngay đây,” Maggie nói.

Họ tham gia cùng cô trước một máy tính nhỏ đang chiếu nhanh qua một loạt các bức ảnh. Anh lắng nghe khi Maggie lướt qua chúng, chỉ ra những vấn đề và thiếu sót, những gì cô thích và không thích. Ý kiến của cô táo bạo, hách dịch và khiến anh hứng thú. Không có gì giống như một phụ nữ mạnh mẽ trong công việc - anh luôn khao khát điều đó ở người bạn đời. Thật không may, nhiều người trong số những phụ nữ anh từng hẹn hò thích ý tưởng anh chăm sóc cho họ hơn, mặc dù đến từ một gia đình truyền thống, anh khao khát thứ gì đó hơn nữa ở vợ anh. Ai đó với chút quyết đoán.

Màn hình nhấp vào một ảnh và tất cả mọi người đều dừng lại. Michael thở dốc.

“Cái đó,” Maggie thì thầm. “Tôi lấy nó.”

Michael nhìn chằm chằm bức ảnh. Carina tựa lưng vào một bức tường giả, nhìn chăm chú vào khoảng không. Đứng khuất trong bóng tối, hình cô bé mờ đi và sáng dịu. Một phần gương mặt giấu sau suối tóc xoắn dày và đôi môi mím lại như đang khao khát thứ gì... ngoài đó.

Ba người đàn ông được sắp xếp đứng phía sau cô để khoe ra sản phẩm, nhưng lại như không hề được sắp đặt. Như thể họ đã phát hiện ra

một thiên thần, như thể họ bị bắt rễ trên nền nhà, bị cô mê hoặc, biểu hiện của khao khát chấp chôn trên nét mặt mạnh mẽ của họ. Thần thái thuần túy của bức ảnh hòa trộn với những cảm xúc không thể diễn tả trong mỗi cá thể, hấp dẫn người xem phải dừng lại và nhìn sâu hơn.

Tiếng tán thưởng vang lên từ phía nhà sản xuất và anh ta đập tay với Maggie. Cô nghiêng đầu và nhìn anh. “Tôi có thể dùng nó được không, Michael?”

Carina lắc đầu, vẫn nhìn chăm chăm như thể bị mê hoặc. “Sao chỉ làm vậy được Maggie?” Cô thở ra đầy sợ hãi. “Tám ảnh đẹp quá.”

Maggie cười khúc khích. “Một phần công việc của chị mà. Dù vậy, em mới là ngôi sao. Em mới là người đẹp.” Michael quan sát gương mặt đỏ bừng của em gái cùng sự lúng túng đầy vui sướng. Cơ thể anh khẽ run lên. Sao cô có thể biết chính xác em gái anh cần gì? Phải rồi, cô là phụ nữ, nhưng cô luôn nói rằng mình không thể hòa hợp được với những người phụ nữ bình thường. Nấu ăn, ngồi lê đôi mách, trẻ con, những cảnh phim suốt mướt. Tuy nhiên, cô đã dành cho em gái anh một lời khen đơn giản nhưng thành tâm, không nghĩ đến chuyện tô vẽ hay giả vờ.

Michael cúi xuống và đặt một nụ hôn lên đầu Carina. Sau đó, anh nhìn vào đôi mắt của cô bé giờ không còn là một bé gái nữa. “Em biết đấy, chị ấy nói đúng. Em thật đẹp. Và được, Maggie, em có thể dùng nó.”

Những cảm xúc đột ngột nghẹn lại trong họng anh cho đến khi anh xoay người và biến mất phía hành lang. Anh cần chút thời gian để sắp xếp lại bản thân mình.

Cô đã được phê chuẩn để kết hôn theo nghi thức hợp pháp ngay bây giờ. Hôm nay. Ngay lúc này.

Maggie chìm xuống lớp bột xà phòng hạng sang và thổi phù một

hơi. Một lớp bong bóng bắn tung lên và rải rác các túi bột nhỏ bắt lấy những tia sáng lung linh trên không trung. Cô ngộ nguậy bàn chân, gác đôi chân lên thành bồn và ngâm mình.

Chuyến ghé thăm của họ tới văn phòng tòa án ở Milan tra tấn cô. Nói về một cuộc hôn nhân giả là một chuyện, nộp những giấy tờ thực sự là chuyện khác. Sau khi Atto Notorio được chấp nhận với hai nhân chứng, họ nhận được Nulla Osta - lời tuyên bố cuối cùng xác nhận ý định của họ - sau hàng đống các thủ tục giấy tờ khác đã được nộp, công chứng và phê duyệt.

Maggie rên rỉ. Nhờ các mối quan hệ cấp cao và nổi tiếng của Michael, mẹ anh đã nói lỏng các hình thức thủ tục rườm rà về giấy tờ để họ có thể hoàn thành mọi việc chỉ trong một buổi chiều bận rộn. Maggie nâng tay lên và nhìn lần nữa vào ánh lấp lánh vui tươi của chiếc nhẫn kim cương đang bao quanh ngón tay mình. Kế hoạch của Michael dường như thật hoàn hảo. Anh sẽ đánh lừa mẹ anh trong vài tháng tới cho đến khi Venezia kết hôn xong xuôi, sau đó báo cho mọi người về một cái kết kinh khủng và rồi họ chia tay.

Lộn xộn, nhưng cần thiết. Maggie thở ra một hơi dài khi hương thơm ngọt ngào của gỗ đàn hương khiến các giác quan của cô dịu lại. Những gì Michael trải qua chỉ để giúp em gái và thái độ tôn trọng mẹ của anh khiến cô rất xúc động. Thay vì chống lại yêu cầu điên rồ của bà rằng anh phải kết hôn mới cho phép em gái lập gia đình, anh đã sáng tác ra một kế hoạch mà tất cả mọi người đều hạnh phúc.

Ngoại trừ bản thân anh.

Làn da cô râm ran và cô đặt một tay lên vòm ngực đầy đặn của mình. Kiểu phụ nữ thế nào sẽ khiến Michael hạnh phúc nhỉ? Ai đó ngọt ngào và dễ chịu? Liệu anh có cảm thấy chán ngấy khủng khiếp chỉ trong một tháng? Và tại sao cô phải quá quan tâm như vậy chứ?

Bởi vì cô muốn anh.

Sự thật đâm sầm vào cô như một cú xóc nảy từ phía sau. Phải, cô luôn biết họ lôi cuốn lẫn nhau. Nhưng ngủ cùng giường, quan sát anh trong thế giới của anh khiến cô thấy thật kinh khủng. Cô ao ước được

thỏa mãn sự thèm muốn của mình và xong việc với nó. Sau tất cả, cô sẽ vui vẻ hài lòng vào buổi sáng và có thể tiếp tục tiến lên phía trước. Không gì tồi tệ hơn cảm giác còn cào, trống rỗng trong bụng khi cô lặn qua và nhận ra người đàn ông bên cạnh mình không phải Người Đó. Sẽ chẳng bao giờ là Người Đó. Chắc chắn chuyện ấy tốt cho sức khỏe, nhu cầu được đáp ứng sẽ giữ yên các hóc-môn của cô.

Nhưng còn Alexa thì sao?

Cô cần nhẹ môi dưới trước suy nghĩ đó. Anh có thể phủ nhận việc anh đã phải lòng người bạn thân nhất của cô. Dĩ nhiên, sau chuyến đi này, anh cuối cùng cũng phải tránh xa Alexa và gia đình cô, Maggie sẽ không cần phải lo lắng anh sẽ khuấy tung mọi thứ lên nữa.

Đó chỉ là chuyện tình dục mà thôi. Dù sao thì họ cũng đang chơi trò kết hôn, vậy nên nó có thể khiến họ có chút nhầm lẫn. Không ai khác cần phải biết. Họ đều là người lớn cả và có thể xử lý một mối quan hệ thuần thể xác.

Cô muốn Michael Conte. Cảm giác hưng phấn trườn dọc cột sống. Cô sẽ không hài lòng với thứ tốt thứ nhì bởi vì một lần nữa, cuộc chơi là của cô. Nguyên tắc của là cô.

Phải rồi.

Mơ tưởng của cô nổ tung trước mặt khi cánh cửa bật mở. Cô trườn sâu hơn nữa xuống dưới lớp bong bóng và vội vã kéo chân khỏi mép bồn. Michael rải bước tới với một ly vang trắng trong tay, một đĩa bánh su kem ngon lành bên tay còn lại cùng nụ cười xấu xa cong cong nơi khóe môi.

“Buon giorno, cara^[53]. Em đang tận hưởng bồn tắm của mình sao?”

Cô lắp bắp và cố không đỏ mặt như một nữ sinh. “Anh đang đùa tôi à? Anh làm gì ở đây? Như phần lớn phụ nữ đã kết hôn, tôi bị đau đầu.”

Anh còn cả gan cười khúc khích nữa. “À, tôi từng nghe nói về tình trạng đó trước đây rồi. Chúng tôi vừa khai một trong những chai pinot

grigio^[54] ngon nhất và tôi nghĩ em sẽ muốn thưởng thức một ngụm trong khi ngâm mình.”

Cô cau mày. “À, được rồi. Cảm ơn.” Maggie túm lấy chiếc ly đang đầy phân nửa và hít vào hương thơm của cam chanh cùng gỗ sồi thơm. “Anh có thể đặt chiếc đĩa ở đó.”

Anh đặt nó lên gờ nhỏ phía cuối bồn tắm và nhìn chăm chăm vào cô. Từ chối run mình bên dưới ánh mắt đầy nóng bỏng của anh, cô trừng mắt lại, chu môi thổi phù vài sợi tóc ướt đi lạc trước mắt. “Giờ thì anh đi được rồi.”

Anh ngồi xuống gờ nhỏ cách đó vài phân. Anh đã thay ra bộ vest, giờ trông thật mạnh mẽ và giản dị trong chiếc quần jean cũ cùng áo sơ mi trắng cài khuy. Chân anh đang để trần và mái tóc thả xuống vai khiến anh trông thậm chí còn hấp dẫn hơn. Sự hiện diện của anh vất kiệt toàn bộ không khí trong phòng và chẳng để lại chút nào cho cô. Thế là sao?

Cô chờ anh rời đi nhưng vì cô là người đang trần truồng, anh dường như không cảm thấy mình cần phải gọi chuyện. “Anh vẫn còn ở đây làm gì?”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ trò chuyện đôi chút.” “Tốt thôi. Cởi đồ của anh ra rồi nói chuyện.”

Anh không hề di chuyển nhưng biểu hiện của anh thay đổi và đột nhiên, trông anh hoàn toàn giống một động vật ăn thịt nam tính nóng bỏng. “Em chắc chắn với yêu cầu đó không?”

Chết tiệt, lời nhận xét quái gở thông thường của cô phản tác dụng. Sao anh ta không bỏ đi chứ? Có sự thách thức ánh lên trong đôi mắt anh và trong nỗi kinh hoàng, cơ thể cô đang sống dậy. Cô nín thở khi ánh mắt anh có tình lướt xuống. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Cô thay đổi chiến thuật. “Anh muốn nói về chuyện gì?” “Thỏa thuận của chúng ta.”

Maggie nhún vai. “Tuởng chúng ta đã chốt rồi. Các giấy tờ đã nộp

vậy nên mẹ anh biết chúng ta đã kết hôn hợp pháp. Anh có thấy cách bác hỏi vô số câu để đảm bảo mọi thứ đều theo trình tự không? Bác là một người cực kỳ láu cá đấy.”

“Luôn là vậy.”

“Buổi chụp hình của tôi xong rồi. Mua sắm váy áo cũng xong luôn.”
“Tốt.”

“Còn bữa tối gia đình nữa vào thứ Sáu, ồ, Julietta muốn tôi ghé qua tiệm bánh với anh ngày mai.”

“Tốt thôi.”

Cô cau mày. “Sao anh vẫn còn ở đây?” “Bởi vì tôi muốn vài thứ.”

“Gì?”

“Em, cara.”

Bụng cô cuộn lên. Hàm cô hết mở ra lại khép vào nhưng không lời nào được thốt ra, chỉ có tiếng rít kỳ lạ bởi cô không thể hít đủ không khí vào phổi mình. Michael không hề di chuyển, chỉ điềm nhiên ngồi trên gờ bồn tắm. Dáng vẻ thư thái của anh đối lập với nhiệt lượng và nhu cầu trong đáy mắt khi anh nhìn chăm chăm cô như một con mèo đói sẵn sàng nhảy xổ vào bữa ăn tối của mình. Ồ, và chỉ nghĩ về việc anh sẽ cắn cô ở đâu đó cũng khiến chân tay cô nhũn ra tan chảy. Anh ta đang nói gì nhỉ?

“Anh nói sao cơ?”

Môi anh cong lên. “Em nghe rồi đấy. Đây, thử một miếng này đi.”

“Tôi không muốn một...”

Anh giơ ra và đẩy một chiếc bánh su kem vào giữa đôi môi cô. Cô mở ra theo phản xạ và cắn. Hương bơ mềm mịn của chiếc bánh ngọt bùng nổ trong miệng. Lớp kem phong phú bao phủ lưỡi cô trong sự vui thích tuyệt đối. Anh quan sát cô nhai, ngón tay cái chạy dọc môi dưới của cô để bắt lấy chút kem cuối cùng còn vương. Anh cố ý đưa ngón tay

vào miệng mình và mút.

Đôi mắt cô mở to khi anh ghé miệng ly lên môi cô. Một giọt quý giá rơi xuống lưỡi và vị lạnh băng châm chích của thứ chất lỏng trượt xuống cổ họng, quặn rũ một tiếng rên rỉ thoát ra. Anh đặt ly rượu lên gờ tường và nghiêng người tới.

“Ngon chứ?” anh thì thầm. Maggie chớp mắt.

Ánh nhìn của anh như mê hoặc cô. Làn râu phủ bóng nơi quai hàm phù hợp với hình ảnh một con người văn minh bị làm cho hư hỏng. Mùi hương dễ say của xạ hương và xạ phòng lấp đầy mũi cô.

“Ừ. Ờ.”

Bàn tay anh lướt trên vai cô và để lại một vệt da gà nổi lên. “Mùi này là gì?”

“Hả?” Ôi Chúa ơi, cô sắp bị á khẩu rồi. Cô vùng vẫy để hồi tỉnh. “Gỗ đàn hương.”

“Nó khiến tôi phát điên. Khi tôi cuối cùng cũng được ném, em sẽ nhắc tôi về mùi hương trần tục, ngọt ngào đó trên lưỡi mình chứ?”

Và rồi cô nhận ra anh mới là bậc thầy. Anh giả vờ cô là người chủ động toàn bộ thời gian. Và cô đã mua vui cho anh! Chân tay cô mềm nhũn, nơi trung tâm của cô đau nhói và làn da cô bị thiêu đốt ngay cả bên dưới bề mặt nước. Người đàn ông này đang chờ đợi thời cơ của mình và có được cô ngay thời điểm cô dễ tổn thương nhất. Tại sao đột nhiên anh ta lại muốn thay đổi các quy tắc của trò chơi? Maggie buộc não mình phải hoạt động thông qua đám mây mù.

“Sao bây giờ anh lại làm chuyện này?” Cô cúi kính hỏi thẳng vào chủ đề, vì biết nếu đánh mất nó cô sẽ ném mình vào anh và cầu xin anh trao nó cho cô. “Anh đang chơi vài trò bệnh hoạn với tôi đấy à?”

Khuôn mặt anh siết lại đầy quyết tâm. “Em mới là người đang chơi trò chơi, la mia tigrotta,” anh gầm gừ. “Tôi đã muốn em ngay từ đầu và tôi chưa bao giờ phủ nhận nó. Tôi mệt mỏi cứ phải chiến đấu với em khi

mà chúng ta có thể làm vài thứ khác. Những thứ thú vị hơn nhiều... cho cả hai ta.”

Cô giận dữ vì anh đã nhận ra trước. Cô lẽ ra mới là người đề nghị anh. Michael bị điên nếu anh nghĩ cô sẽ ngoan ngoãn ngồi yên để anh quyến rũ và điều khiển. Chính cô đã lên ý tưởng để đá anh ra khỏi cuộc đời mình. Cô sẽ nguyên rửa bản thân nếu cô cho phép anh giành chiến thắng vòng này.

“Tôi cần thời gian để suy nghĩ.”

Anh đứng lên khỏi thành bồn và gạt đầu lịch sự. “Vui lòng đưa tôi cái khăn.”

Anh liếc nhìn lại cô. Cuộc tranh đấu lộ rõ trên gương mặt, có nên làm theo hay không, cuối cùng anh quyết định. Maggie nhận ra sự tin tưởng bắt đầu hình thành và biết mặc dù giận dữ, anh sẽ luôn bị chi phối ít nhiều bởi nỗi sợ hãi vô hình đã bị chôn chặt trong khoảng thời gian quá dài bên trong. Anh tóm lấy cái khăn bông hồng trên móc và đưa cho cô, sau đó kín đáo quay đi.

Maggie cười đắc thắng. Cô từ từ đứng dậy khỏi bồn, vắt mái tóc đang nhỏ giọt và lau sạch đám bọt xà phòng. Sau đó, cô thả chiếc khăn xuống sàn nhà.

“Xong, giờ thì tôi sẵn sàng rồi.” Michael quay lại.

“À, ơn trời. Tôi cần cái đó.” Tông giọng mát mẻ, dứt khoát của cô mâu thuẫn với cơn rùng mình khê. Trước khi anh có thể khiến cô dịu lại, cô đã đẩy anh ra và với lấy chiếc khăn nằm trên sàn nhà, quấn nó quanh mình. Cô nghiêng đầu và thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm. “Cảm ơn. Anh có muốn tôi chăm sóc cho anh không?”

Sự khiêm nhã của cô cửa thành một vết sâu. Anh lùi lại một bước, tự hỏi mình có phải một thằng ngốc không. Ánh mắt anh ghim chặt và nheo lại nhưng cô trông vẫn thật thoải mái. Và xa cách.

“Thế em có muốn chăm sóc cho tôi không?” anh hỏi lạnh băng.

Cô nhún vai. “Nếu anh muốn. Có qua có lại. Không có thời gian cho một cuộc chạy marathon dài đâu - tôi đã hứa với mẹ anh là sẽ giúp bác chuẩn bị bữa tối, vậy nên tôi cần phải mặc quần áo lại. Sao nào?” Cô nhún mày và chờ đợi. Về hạ cổ đó nói với anh rằng anh đang gặp rắc rối. Trong khoảnh khắc, cô đã thuộc về anh hoàn toàn. Tuy nhiên, cô lại không có khả năng duy trì bất kỳ kiểu quan hệ gần gũi nào. Tại sao anh lại thấy phiền lòng bởi sự bất lực trong việc kết nối của cô đến vậy? Tại sao anh lại quan tâm như thế?

“Sao em lại cư xử thế này, cara?” anh hỏi nhẹ nhàng. Maggie giật mình như vừa bị tát. Cô thực sự găm gù.

“Xin lỗi nếu tôi không muốn nói, Bá tước. Tôi nghĩ chúng ta đã vượt qua chuyện đó rồi chứ.”

Sự im lặng như sắp bùng nổ cùng những cảm xúc không tên. Cuối cùng, anh gật đầu, sau đó sự dịu dàng biến mất như một bông hoa tình té bị ngắt khỏi thân cây. “Em nói đúng, Maggie. Tôi cũng nghĩ chúng ta đã vượt qua chuyện này rồi.”

Anh giật nắm cửa và mở ra. “Sau bữa tối, chúng ta phải trông trẻ. Bởi em chính là người thuyết phục Carina phá vỡ lời hứa với Brian, chúng ta sẽ phải đảm nhận trách nhiệm.”

Miệng cô rớt xuống. “Brian có đến bốn đứa con trai! Tôi kiệt sức rồi. Không cách nào có thể trông trẻ tối nay được.”

Anh nghiêng người về phía trước với bầu không khí đe dọa cùng tông giọng gần như ra lệnh. “Em sẽ phải trông trẻ tối nay. Chúng ta sẽ đi sau bữa tối. Mặc đồ vào và gặp tôi dưới nhà.”

Anh đóng cửa lại trước sự phản đối của cô và hiên ngang bỏ đi với sự giận dữ đang sục sôi.

Cô quần trí đến nơi rồi.

Maggie nhìn chăm chăm ông chồng hờ của mình từ dưới hàng mi trong khi anh chiến đấu với cậu cháu trai rõ ràng đang từ chối quay lại cũi. Michael xắn tay áo sơ mi trắng tinh của mình và cánh tay mạnh mẽ của anh quán quanh cậu bé đang đấm đá la hét đầy giận dữ. Nếu cô không quá đau khổ, hẳn cô sẽ cười khúc khích trước viễn cảnh hiện giờ. Về ngoài bảnh bao của anh giờ chỉ còn là một người đàn ông mệt mỏi rồi bời, trông như thể đang khao khát một chiếc ghế dài và cái điều khiển từ xa.

Và bây giờ mới có 8:30 tối.

Căn phòng trông như một bãi chiến trường. Sơn vàng và xanh vui mắt trang trí cảnh động vật biển sống động trên các bức tường giờ trông như một nhiệm vụ lặn biển sai lầm kinh khủng. Màu sáp nguệch ngoạc đầy trên tường, các cuốn sách vung vãi khắp nơi và bông nhồi thò ra từ một con gấu bông màu xanh bị xé toạc trong vài thử nghiệm lạ lùng.

“Thằng bé vẫn đói à?” cô hỏi, bước một bước về phía trước và đập ngay vào vài loại ngũ cốc nào đó.

“Không. Lizzie đã nói chỉ cần một chai sữa cho thằng bé trước khi đi ngủ thôi.” Đứa bé đang oằn người trong cũi, nước dãi chảy ướt đọng lại quanh miệng và làm bắn chiếc yếm dãi thứ ba trong tối. Những con vệt vui nhộn trên bộ đồ ngủ như đang chế nhạo sự bất lực của họ để khiến thằng bé vui vẻ trong khi nó lại tiếp tục la hét. “Em có nghĩ thằng bé cần ợ hơi thêm không?” Anh hỏi với một cái cau mày.

Cô chớp mắt. “Tôi không biết. Khi Lily khóc quá lâu, tôi chỉ cần trả con bé lại cho Alexa thôi.”

Michael thở dài. “Luke và Robert đâu rồi?”

Cô đôi chân. Bằng cách nào đó cô có cảm giác tội tộ về phản ứng tiếp theo của anh. “Đang chơi.”

“Tôi tưởng em đưa chúng nó về giường rồi cơ mà.”

“Tôi đã làm rồi đấy chứ. Nhưng chúng không muốn đi ngủ nên tôi bảo với chúng rằng chúng có thể chơi.”

Anh bầm bầm điều gì đó bên dưới hơi thở và lau tiếp nước dãi trên miệng bé Thomas. “Tất nhiên là chúng không muốn đi ngủ, Maggie. Nhưng chúng ta là người lớn. Phải biết nói không với chúng nó.”

“Tôi đã nói rồi. Những ba lần. Nhưng Robert bắt đầu khóc vì thằng bé muốn mẹ, rồi Luke cũng tham gia luôn, vậy nên tôi nói chúng được chơi thêm năm phút nữa.” Không đời nào cô thừa nhận những giọt nước mắt cá sấu kia đã khiến tim cô tan vỡ và cô sẽ cho chúng bất cứ điều gì chúng yêu cầu.

Anh thổi phù một hơi dài. “Chúng nó vừa chơi em một vỏ lớn đấy. Được rồi, giữ chúng đọc sách. Không có gì lộn xộn cả.”

Maggie tự hỏi tại sao cô đột nhiên thấy sợ phải nói với anh về đất nặn Play-Doh. Đó không phải đồ chơi thân thiện với trẻ hay sao? Những quảng cáo thương mại luôn tuyên truyền vậy. Robert đã nói với cô là mẹ thằng bé luôn để chúng chơi với những thứ đó khi chúng không ngủ được.

Đột nhiên, cô nhận ra Michael đã đúng. Cô vừa bị chơi một vỏ lớn. Chẳng trách cả hai đứa đều vô cùng mừng rỡ khi cô lấy nó ra khỏi kệ trên cùng của tủ quần áo! Cô cắn nhẹ môi dưới và quyết định lên trở lại và mang nó đi trước khi Michael phát hiện ra. Chỉ thị của anh bắt đầu châm chích cô thảm hại còn nhanh hơn cả một con ong bắp cày giận dữ. “Ryan thì thế nào? Thằng bé ngủ chưa?”

Cô chớp mắt. “Thằng bé giữ bình nước vì nó bị khát. Tôi đã cho thằng bé chút nước đựng trong bình có vòi.”

Anh đặt nắm vú giả lên miệng em bé và đảo mắt với Chúa. “Đừng nói thế chứ, Maggie. Thằng bé bị tè dầm nên nó không được phép uống chất lỏng sau bảy giờ đâu.”

Cô ngắt lời anh đột ngột. “Anh đâu có nói thế với tôi. Thằng bé cứ ôm chặt lấy bụng và nói là nó đau vì đang rất khát nước. Anh đã ở đây hơn một giờ đồng hồ trong khi để tôi lại với lũ con trai của quỷ Satan. Đói đi. Tôi sẽ ru em bé ngủ còn anh xử lý cái băng đảng ngoài kia.” “Cái gì ngoài kia?”

“Ồ, đừng bận tâm. Đây.” Cô giật lấy Thomas từ trong cũi, nghiêng thằng bé nằm vắt vẻo trên một cánh tay, đút một ngón tay cô vào miệng nó. Tiếng la hét dừng lại và thằng bé mút chùn chụt như thề tay cô là sơn hào hải vị. Đôi mắt nó nhắm hờ sung sướng. “Thấy không, thằng bé đang mọc răng.”

Michael trông đầy hoài nghi trước vẻ hạnh phúc của đứa trẻ. Một sự im lặng như phước lành xoa dịu đôi tai họ cho đến khi cả hai nghe thấy tiếng hét kỳ lạ từ phía sảnh. “Ở lại đây. Tôi cần bắt được Ryan và cho thằng bé ngồi bô lần nữa.”

Maggie quan sát đứa trẻ mút chùn chụt. Cô luôn biết mình sẽ là một bà mẹ khủng khiếp, giờ thực tế đã chứng minh điều đó. Làm cách nào mà Lizzie có thể xử lý quá nhiều đòi hỏi cùng lúc như vậy được? Cả buổi tối nay đã trở thành thảm họa tồi tệ. Sao mọi sự lại trở nên thế này.

Cô nhip chân và nghiền ngẫm. Có chuyện gì với cô vậy? Có lẽ cô cần trị liệu. Một người đàn ông đã cho cô khoái cảm mãnh liệt, sự dịu dàng và cảm xúc ấm áp. Còn cô đã làm gì? Đẩy anh ra xa còn nhanh hơn một khẩu súng lade của Buzz Lightyear^[55] và giả vờ không quan tâm?

Bởi vì đó là cảm giác cô được che chở trong vòng tay anh.

Lần đầu tiên trong đời, cô đánh mất sự tự chủ. Cách nó vượt ra khỏi khu vực an toàn của cô. Và cô thật sự không biết phải xử lý sao. Toàn bộ cuộc đời cô xoay quanh việc kiểm soát các mối quan hệ trong khi cô hy vọng sẽ tìm thấy người đàn ông có thể nuôi dưỡng trái tim và tâm hồn cô. Cô đoán bản thân có thể phá vỡ bức tường một khi cô tìm thấy người bạn đời của mình. Nhưng thay vào đó, Maggie bắt đầu nhận ra cô đã đi chệch con đường quá xa.

Cô không biết cách tạo dựng một mối quan hệ bình thường, một mối quan hệ thật sự. Từ bỏ một phần của bản thân và dâng hiến nó cho người khác. Có lẽ đã quá muộn với cô rồi. Bởi vì chỉ một lần gần gũi Michael Conte đã làm rung chuyển thế giới của cô và nền móng vững chãi cô đã tự mình dựng lên. Vậy nên thay vào đó, cô hành động như một ả khốn và cố tình làm tổn thương anh. Ruột gan cô quặn lại trước ký ức về ánh nhìn trên khuôn mặt anh. Sự thất vọng hoàn toàn khi anh

nhìn xoáy vào cô và thách cô thừa nhận bản thân là ai.

Cô phải rời khỏi đây. Cắt ngắn chuyển đi. Làm bất cứ điều gì để chặn lại con tàu đang lao vút về phía mình. Nhưng nếu cô tỉnh giấc và phát hiện ra anh chính là Người Đó thì sao?

Người đàn ông cô có thể yêu. Người đàn ông đã yêu người bạn thân nhất của cô và cô chỉ có thể đứng thừ nhì.

“Maggie!”

Tên cô vang qua căn phòng và cô nhăn mặt. Là đất nặn Play-Doh sao? Hay thứ gì tồi tệ hơn thế? Đầu cô ong ong với tất cả tình huống và nỗi sợ rằng cô đã làm gì đó sai trái. “Gì?”

“Em đưa Luke một trong mấy hộp nước trái cây à?”

Chết tiệt, đứa nào là Luke nhỉ? Tất cả chúng đều đẹp tuyệt với tóc nâu xoăn, mắt đen cùng những nụ cười tinh nghịch. Giống như Ba Chàng Ngốc^[56] phiên bản lỗi vậy. “Vâng!” cô hét trở lại. “Thằng bé trông thấy Ryan đang uống và khóc, thế nên tôi đưa nó một hộp.”

“Em có thể qua đây được không?”

Tiếng la hét vọng trở lại và ngày càng trở nên ló bịch. Cô xóc lại Thomas trên hông khi thằng bé điên cuồng mút và bước tránh đám đồ chơi vương vãi dọc hành lang. “Vui lòng nói chuyện với tôi như một người bình thường,” cô nói, tự hỏi tại sao cô đột nhiên nói năng như một bà mẹ vậy. Cô trượt chân dừng lại và nhìn chằm chằm căn bếp đã từng sạch sẽ. Năm hộp nước trái cây đang đổ lênh láng trên sàn nhà. Nước hoa quả văng đầy trên kệ bếp, tủ lạnh và các bức tường như trong hiện trường án mạng. Luke đổi chân và trông đầy tội lỗi. “Ôi Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra?”

Michael khoanh tay và nhìn chằm chằm vào cháu trai. “Luke. Sao cháu không nói với cô Maggie chuyện gì đã xảy ra?”

Luke nghiêng đầu theo cái cách nó nghĩ thật dễ thương. Maggie từ chối thừa nhận là nó đúng. “Chơi phóng tên lửa ạ,” thằng bé tuyên bố.

“Xem nhé?”

“Không!” cả hai đồng thanh hét.

Quá muộn. Luke giẫm mạnh xuống hộp nước trái cây cuối cùng. Chất lỏng phọt thành dòng tưới ướt sũng mọi thứ trong tầm ngắm. Bao gồm cả họ. Michael túm lấy và kéo xềnh xệch thằng bé vào vòng tay mình. “Cháu gặp rắc rối lớn rồi,” Michael cảnh cáo. “Đợi đến khi mẹ cháu về và chú sẽ kể với mẹ là cháu đã làm gì.”

Maggie cố nín tiếng cười điên cuồng trước toàn bộ tình huống lố bịch này. Ông chồng hờ của cô nhìn chăm chăm cô với vẻ ngạc nhiên. “Em nghĩ chuyện này buồn cười sao?”

Cô cắn chặt môi. “À, kiểu thế. Ý tôi là thật tệ khi tôi cảm thấy như mình đang trong chương trình Punk’d [57].”

“Em có thể dọn sạch chỗ này trong khi tôi đưa Luke đi tắm không?”

Cô liếc nhìn đồng lộn xộn. “Nhưng tôi đang bế em bé. Thằng bé yên lặng rồi, tôi sẽ không rời ngón tay ra cho đến khi nó khô và rụng đi đâu.”

Anh dường như đang kẹt giữa hai kịch bản, không chắc thứ nào tồi tệ hơn. “Dios, được rồi. Thế qua giúp vụ tắm rửa đi.”

Cô lê bước theo sau anh và anh liếc nhìn hai đứa còn lại. “Hai cháu ở yên đây và chơi trong khi Luke đi tắm. Sau đó, tất cả sẽ đi ngủ. Capiisce?”

“Vâng, chú Michael,” Robert long trọng nói.

Maggie liếc nhìn thằng bé đầy ngờ vực. Thế nào mà đôi mắt màu nâu sô-cô-la trông có vẻ như đang cười, như thể thằng bé đang có vài kế hoạch đã sắp đặt trong tâm trí. Cô lơ đi bản năng điên rồ mách bảo trong ruột gan mình và ngồi trên bồn vệ sinh trong khi Michael đặt phịch Luke vào bồn tắm. “Vậy là anh nói với tôi các em họ anh làm chuyện này mỗi đêm chỉ để cho vui sao?”

Anh đổ sữa tắm ra và lắc đầu. “Điều gì đó nói với tôi là kỹ năng tổ chức của họ cao hơn chúng ta. Nhưng phải, tôi chắc chắn đây là chuyện xảy ra hầu hết mọi tối.”

Cô đứng đưa Thomas và cố không tỏ ra tò mò quá. “Thế còn anh? Đây có phải điều anh cũng muốn không?”

Anh có vẻ như đang nghĩ về câu hỏi. Sau đó gật đầu. “Si.” “Thật sao? Tất cả sự quyến rũ này?” Cô nhướn mày.

“Anh có nhận ra sẽ không còn bất kỳ bữa tối tinh tế nào, hay làm việc muộn để chốt một thỏa thuận, hay bắn thẳng đến một hòn đảo nhiệt đới ngay khi thấy thích? Anh tự nguyện từ bỏ tự do của mình vậy sao?”

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, có sự dịu dàng tan chảy trong cách anh nhìn chăm chú cậu bé đang trần truồng trong bồn tắm. Anh xoa tóc cháu trai và nhìn thẳng vào mắt cô.

“Phải.”

Câu trả lời của anh khiến cô chân động. Thử tưởng tượng người đàn ông nào lại muốn quay về căn nhà đầy hỗn loạn? Ai lại nguyện chọn lựa để trở thành một phần của sự lộn xộn và tận hưởng tất cả phần điên rồ trong đó chứ? “Chào chú Michael!”

Họ cùng quay về phía âm thanh. Một cậu bé ma bốn tuổi đang đứng trước cửa cười toe toét. Maggie chớp mắt và nhìn chăm chú hơn. Những gì trông thấy được là đôi mắt nó, ít tóc vàng nâu và đôi môi đỏ đang cong lên. Thằng bé trông như một tên hề tí hon. Và tại sao nó lại đang ở truồng?

Cô chuẩn bị tinh thần cho một vụ bùng nổ nhưng Michael vẫn bình tĩnh. “Cháu làm gì vậy, Robert?”

“Cháu tìm thấy cái chai này trong túi xách của cô Maggie!” cậu bé tuyên bố đầy tự hào. “Dường thế!” Maggie nhắm chặt mắt.

Michael ghim cô bằng con mắt xét nét. “Hừm. Tôi tưởng đã bảo em

để túi xách lên nóc tủ lạnh để nó không trở thành một sự cám dỗ rồi cơ mà.”

Cô thở hắt ra một hơi dài. “Tôi đã giấu nó phía sau chiếc ghế dài bởi vì tôi không có thời gian! Ngay khi tôi bước qua ngưỡng cửa thì Lizzie và Brian bắn khỏi nhà như thể mộng họ đang bắt lửa không bằng. Giờ thì tôi biết tại sao rồi. Sao ai đó còn có thể muốn để thêm đĩa nữa sau Robert chứ?”

Tên hề nhỏ đang cười khúc khích. “Mông! Cô Maggie nói ‘mông’ kìa! Mông nghĩa là đít. Mông, mông, đít, đít.” Điệp khúc cứ tiếp tục và Maggie rùng mình.

“Còn nói từ đó nữa chú sẽ rửa miệng cháu bằng xà phòng đây,” Michael nói. “Giờ thì, vào bồn tắm đi.” “À, Michael?”

“Gì?”

“Anh có vài rắc rối. Kem dưỡng thể không thấm nước. Không thể rửa sạch được trong nhiều giờ liền.”

Michael nhắc cháu trai thứ hai của anh lên và đặt thằng bé vào bồn tắm. Hai bàn tay anh chống hông, như thể đang suy tính trước một thỏa thuận kinh doanh lớn. Chết tiệt, sao anh lại trông nhàu nhĩ một cách đáng yêu đến thế, ướm nhẹp và có mùi táo ép? “Chúng ta có thể giải quyết được chuyện này.” Anh xoa hai tay vào nhau, quỳ xuống cạnh bồn và túm lấy chiếc khăn lau. “Em đi kiểm tra Ryan giúp tôi được không?”

Maggie chuyển em bé sang hông bên kia. Cô rút ngón tay ướm dầm của mình ra. Thomas nhìn lại với đôi mắt mở to cùng nụ cười đầy dãi và trái tim cô tan chảy. Ánh mắt ngây thơ đầy tin tưởng của thằng bé khiến cô muốn trở nên xứng đáng. Chuyện gì xảy ra với cô vậy?

Cô bước vào phòng cậu bé. “Ryan, cháu ở đâu?”

“Đây ạ!” Thằng bé trườn khỏi tủ quần áo với chiếc áo phông hình tàu hỏa bị vén lên quá bụng và tay nó khua loạn trong không khí với vẻ tự hào tuyệt đối. “Cháu đang nhào bột!”

Phải. Thằng bé đã nhào bột rất ỏn. Maggie với lấy đám đất sét đỏ và xanh lục đang dính đầy mặt và cơ thể nó.

Thomas rít lên phẩn khích và thọc cả hai tay vào tóc cô. Tiếng cười bùng lên bên trong và chực trào, nhưng cô không chắc liệu nó có phải tiếng cười khúc khích của một người sắp mất trí hay chỉ là cách để đối phó với sự điên rồ. “Cháu làm tốt lắm, cháu yêu. Đi theo cô nào, đến giờ đi tắm rồi.”

“Tắm!”

Thằng bé lao khỏi phòng, ào vào phòng tắm và cô đi theo. Với vẻ quyết tâm, cô đóng cửa lại giam tất cả trong phòng tắm nhỏ. Hơi nước bốc lên và phủ mờ tấm gương.

“Em để chúng chơi Play-Doh hử?”

Maggie gật đầu. “Phải. Nếu phải biện hộ cho bản thân, tôi nghĩ thế là cách dễ thân thiện với lũ trẻ. Sống và học hỏi. Đằng nào chúng ta đều ở đây cùng nhau, chẳng có chuyện gì khác có thể xảy ra cả.” Cô bắn cho anh ánh nhìn lo lắng. “Phải không?”

“Cứ cầu nguyện đi.”, Anh nhanh chóng cởi đồ Ryan và đặt thằng bé vào bồn cùng các anh trai. “Tôi nghĩ tôi cần giúp ở đây. Tôi đã tốn hai chiếc khăn mà kem dưỡng thể mới trôi được một nửa. Em có thể kỳ cọ cho Ryan không?”

“Còn em bé thì sao?” Thomas đang khúc khích và với lên để nhét một nắm tóc của cô vào miệng. Thằng bé phát ra tiếng nhóp nhép đầy ngây ngất. “A, khi thật,” cô rên rỉ, cố gắng gỡ ra. “Tôi có thể đặt thằng bé xuống đất được không?”

“Ừ. Hãy đảm bảo là không có thứ gì ở quanh để nó với tới được.”

Cô quan sát để chắc chắn không có gì trên sàn ngoài đám bột bong bóng đang bắn tung tóe. Cô giật mạnh hai chiếc khăn trên giá và trải xuống đất, đặt Thomas vào giữa. Nắm tay siết chặt tóc cô lần nữa và thằng bé ré lên, không chịu buông ra.

“Au, au. Michael, giúp tôi.” Những ngón tay cẩn thận gỡ nắm tay thằng bé khỏi tóc mái cô. Môi dưới nó run run. Tiếng hét vang vọng trong không gian hẹp và dây thần kinh của cô rít lên đầy đau đớn. Chẳng lấy gì làm lạ khi họ nói tiếng khóc của trẻ con có thể khiến một người phát điên. Cô sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn thằng bé lại. “Ôi Chúa ơi, nó lại khóc rồi. Đưa tôi con vịt cao su ở đó.”

Michael nhanh chóng đưa cô món đồ chơi ướm và cô nhét nó vào tay thằng bé. Nó đẩy món đồ vào miệng vào gặm điên cuồng. “Nhanh trí đây,” Michael bình luận.

Cô cười toe đầy tự hào, quay trở lại bồn tắm và túm lấy một chiếc khăn. Họ làm việc trong im lặng cho đến khi Maggie nhận thấy màu da ô-liu đáng yêu bên dưới lớp đất sét và làn nước chuyển sang màu trắng. Các cậu bé trò chuyện không ngừng, xen kẽ giữa tiếng Ý và tiếng Anh trong một giai điệu nghe thật du dương bên tai.

“Chú Michael, ai là siêu anh hùng tuyệt nhất ạ? Cháu nghĩ là Siêu Nhân.”

Michael nhăn trán và suy nghĩ nghiêm túc. “Siêu Nhân thì cũng tuyệt đấy bởi vì anh ta có thể bay và uốn cong thép. Nhưng chú thích Người Dơi.”

Luke thở hắt ra. “Cháu cũng thế! Người Dơi chuyên đánh bại kẻ xấu.”

“Nhưng anh ta không bay được,” Robert lập luận.

“Có, anh ta có thể chứ,” Michael nói. “Anh ta sử dụng các thiết bị của mình để bay như một con dơi. Và anh ta có một chiếc xe tiện dụng và tốt nhất thế giới.”

Robert cân nhắc điều đó trong khi em trai cậu gật gù đầy ngưỡng mộ. “Cháu cũng đoán thế. Cô Maggie, ai là siêu anh hùng tuyệt vời nhất của cô?”

Cô hướng về phía Michael ánh nhìn tinh nghịch. “Thor^[58].” “Tại sao ạ?”

“Cô thích mái tóc vàng dài và chiếc búa của anh ta.” Michael bật cười và lắc đầu. “Em thật vô vọng. Đúng là con gái.”

“Phải, đúng là con gái,” Robert bắt chước.

“Lúc này, cô chẳng cảm thấy mình giống con gái tí nào,” cô lầm bầm. Chiếc áo cánh trắng tinh dính chặt vào da bởi mồ hôi và hơi nước. Cô dùng khuỷu tay để đẩy sợi tóc đi lạc và cô biết lớp trang điểm đã trôi từ bao giờ rồi. Chẳng trách mấy bà mẹ chẳng bao giờ muốn chuyện ấy nữa. Ai còn cần khi mà một đêm ngon giấc thậm chí còn tuyệt hơn nhiều? “Tôi là một mớ hỗn độn.”

Tiếng cười nữ tính trước bình luận của bản thân nhạt đi khi ánh mắt anh va phải ánh mắt cô.

Đôi mắt đen như than nhìn xoáy vào cô và gỡ bỏ mọi rào cản. Nguồn năng lượng gầm lên giữa họ, thật buồn cười khi đặt trong khung cảnh đầy hơi nước này, nhưng nó đang thực sự bùng cháy và rực sáng. Dây thần kinh của cô râm ran tỉnh giấc trong khi cô đáp lại ánh nhìn, bất lực trong việc phá vỡ sự kết nối.

“Tôi nghĩ em trông thật đẹp,” anh nói nhẹ nhàng. Tất cả mọi thứ trong cô rung lên và vỡ vụn.

Maggie đầu hàng. Đưa tay lên về phía anh, cầu xin sự tha thứ của anh cho hành vi chẳng mấy tốt đẹp của mình, để nói cho anh mọi bí mật và cảm xúc bị chôn chặt trong cô.

Đột nhiên, Robert cúi xuống giữa hai chân. Luke bắt gặp hành động đó và cười khúc khích, chỉ vào chính mình trong khi anh trai cậu bắt đầu đập nó qua lại, giống như đang chơi bóng bàn. “Pi-pi! Cậu bé có pi-pi!”

Sự kỳ diệu trong khoảnh khắc giữa Michael và Maggie mờ đi và biến mất. Họ đều nhìn hai cậu bé và Maggie cố để không đổ mắt. Có lẽ là Số Phận đã chen ngang. Hay Mẹ Trái Đất. Bất cứ thứ gì để cô tóm lấy sự phân tâm.

“À, được rồi, đây là khăn khô để lau người.”

Cô từ chối để bị lúng túng bởi vài đứa trẻ vừa biết đi. Lạy Chúa, cô thường xuyên phải tiếp xúc với nội y những người đàn ông trưởng thành mà chẳng mấy may gì.

Chúng phớt lờ cô. “Sao con gái lại không có pi-pi, cô Maggie?” Luke hỏi.

Cô nhìn Michael cầu cứu nhưng một nụ cười xấu xa đang cong lên trên môi anh. Cô từ chối bị hạ gục trước thách thức rành rành đó. Cô có thể nói chuyện thẳng thắn với trẻ em. Không vấn đề gì. “Chúa tạo ra họ với sự khác biệt.” Cô bắn cho Michael nụ cười hài lòng. Quá dễ.

“Nhưng nếu không có pi-pi, các cô gái chẳng có gì để chạm vào cả! Cô làm thế nào?”

Sự im lặng rớt xuống. Michael tổng nắm tay vào miệng mình trong nỗ lực cố không hét lên vui sướng.

À, quý thật. Cô từ bỏ và vẫy cờ trắng đầu hàng. “Hỏi chú các cháu ấy.”

Với chút tự trọng cuối cùng, cô tóm lấy em bé và hiên ngang rời đi.

Ngu ngốc.

Vài giờ sau, cô ngồi phịch xuống sàn nhà bên cạnh giường ngủ của các cậu bé và đặt đầu lên thành giường. Tiếng ngáy khe khẽ của chúng trôi trong không khí yên tĩnh. Chúng từ chối ngủ nếu không có ai nằm cạnh, vậy nên Michael vội vã lấy có chuồn đi và cô còn hơn cả vui mừng vì được trì hoãn bất kỳ khoảnh khắc một mình nào giữa họ. Ngón tay cô vẫn đang nắm chặt tay Robert - những ngón tay bé xíu ấm áp buông lỏng trong tay cô. Maggie ngồi trên thảm và nhìn chằm chằm khoảng không, hồi tưởng.

Cô từng gặp ác mộng từ khi còn bé. Những con quái vật răng dính đầy máu cùng đôi mắt hoang dại nhảy ra từ tủ quần áo và muốn ăn thịt cô. Có một lần, cô chạy khỏi phòng để đi tìm cha mẹ nhưng họ không ở

trên giường. Nick thì không đủ lớn để giết nó và bảo vệ cô, vậy nên cô chạy xuống lầu và dừng lại ở giữa cầu thang.

Cha cô đang nằm với một phụ nữ trên chiếc ghế dài. Người phụ nữ đang cười khúc khích và Maggie trông thấy quần áo rải rác trên sàn nhà. Cô cố gắng giữ yên lặng nhưng quá sợ hãi nên đã cất tiếng gọi cha.

Cô vẫn nhớ ánh mắt ông ném cho cô. Xa cách. Bực bội. Hoàn toàn không quan tâm. “Về giường đi, Maggie.”

Cô nuốt nước bọt chống lại cơn khủng hoảng. “Nhưng cha, có một con quái vật trong tủ quần áo của con và nó sắp bắt được con rồi.”

Người phụ nữ lạ mặt bật cười và cha cô thậm chí trông còn phần nộ hơn. “Ta đang bận và con đang hành động như một em bé vậy. Lên lầu ngay hoặc cha sẽ đánh con.”

“Nhưng...” “Ngay!”

Cô vội vã lên lầu vào căn phòng lớn với đầy đủ đồ chơi cùng đám thú nhồi bông và sự trống rỗng. Cô bò xuống dưới gầm giường với con chó bông và chờ đợi những con quái vật đến bắt mình đi. Hàng đêm, những tiếng nức nở của cô bé bị bóp nghẹt trong tấm thảm trải sàn sang trọng, cô tự hỏi tại sao chẳng ai yêu mình. Tự hỏi liệu có ai đã từng yêu cô chưa.

Maggie siết lấy bàn tay nhỏ. Con mọt mối thấu xương cùng nỗi buồn sâu sắc chiếm lấy cô. Cô tựa đầu lên nệm và hít vào mùi hương ngọt ngào của Robert, nhắm mắt lại một lúc thôi. Một lúc thôi.

Cô ấy đang ở đâu?

Michael đợi nhưng chỉ có sự im lặng lấp đầy căn nhà. Anh cứ nghĩ cô sẽ quay lại trong vài phút, nhưng đã một lúc lâu không có tiếng động nào vang lên. Anh cố kiềm tiếng rên rỉ và đứng dậy khỏi ghế. Porca vacca^[59], nếu mấy cậu bé lại bày trò gì khủng khiếp nữa thì sao, như thiết lập bẫy mìn và cô mắc kẹt trong đó, không thể hét lên? Anh nhớ

lại câu chuyện về Perter Pan với những cậu bé bị lạc và cố kìm tiếng cười khúc khích trước sự lố lăng suốt cả tối.

Maggie đã khẳng định lần nữa lòng tin của anh rằng cô sẽ không thể trở thành bà mẹ điển hình được. Anh đoán là mình đã được cứu. Sau tất cả, cô đã xử lý phần lớn hoạt cảnh chỉ với chút hoảng sợ và sự phản đối nhẹ nhàng, dù các cháu trai của anh được biết đến là những kẻ khiến một người trông trẻ lao đầu khỏi thị trấn chỉ trong một giờ.

Con giận dữ của anh leo thang trước những lời châm biếm liên tục của cô, tuy nhiên cô đã chiếm được cảm tình của bốn cậu bé thường không mấy hứng thú khi có người lạ. Thật lạ khi chúng đổ xô đến gần cô như thể chúng nhận ra sự dịu dàng trong tâm hồn cô, hoàn toàn bị che giấu bởi tính cách bên ngoài. Ngay cả em bé còn đang ẵm ngửa cũng mút lấy mút để khớp ngón tay cô và òa khóc khi Michael cố gắng kéo thẳng bé ra.

Nhưng Maggie Ryan hoàn toàn không phù hợp với cách sống của anh và trái tim anh. Cô từ chối bất kỳ sự thân mật nào giữa họ. Anh cần phải vượt qua đồng cảm xúc lộn xộn này và để cô đi.

Anh dừng lại bên ngưỡng cửa và nhìn chằm chằm.

Cô đang ngủ. Đầu cô nằm cạnh đầu Robert, hơi thở của họ sâu và đều đặn, thậm chí bàn tay họ vẫn đang nắm lấy nhau trên tấm đệm. Sự bình yên tĩnh lặng bao trùm khắp căn phòng và lần đầu tiên, Michael ngẫu nhiên lấy hình ảnh cô vợ hờ, sự dễ tổn thương lộ rõ trong bóng tối mờ ảo của chiếc đèn ngủ bao trùm lên cô.

Cô đang làm gì với gia đình anh? Cô đang làm gì với anh?

Cảm giác lạ lẫm sủi bọt và siết chặt anh đầy tàn nhẫn. Anh không cần điều này. Chỉ vón vện bốn mươi tám giờ ở bên cô và mọi thứ dường như đã đổi khác. Anh chưa bao giờ muốn đào sâu tìm hiểu về một người phụ nữ trước đây, thường chỉ có họ quá vui lòng khuyu gối, hoa mắt trước số tiền và ngoại hình cùng sự quyến rũ bẩm sinh. Không phải anh kiêu ngạo nhưng anh luôn biết mọi thứ đến với mình hơi quá dễ dàng. Đặc biệt trong vấn đề liên quan đến phụ nữ.

Cho đến khi gặp Maggie.

Một nụ cười nhẹ chạm môi anh khi cô khẽ ngáy. Người phụ nữ khốn khổ này đã kiệt sức. Cô được ngủ quá ít và chạy quanh quá nhiều. Anh liếc nhìn đồng hồ và để ý thấy anh chị họ của mình sẽ về nhà trong vòng một giờ nữa. Không còn nhiều thời gian nhưng anh không muốn để lại cô trên sàn nhà với đôi chân cuộn tròn như bánh xoắn.

Anh gỡ tay cô khỏi tay cháu trai mình và bế cô lên một cách dễ dàng. Cô lăm bằm phản đối, sau đó rúc vào lòng anh. Michael nuốt lại tiếng nguyên rủa, thề rằng sẽ đung chạm vào cô. Anh đặt cô xuống chiếc ghế dài và duỗi thẳng chân mình lên bàn cà phê, ngả lưng xuống gối dựa.

Maggie lăm bằm, sau đó dụi mặt vào cổ anh. Anh cứng người. Cô hít sâu một hơi thoải mái, như thể cô thích mùi hương của anh, sau đó mở miệng và lướt lưỡi mình xuống bên quai hàm anh như thể cô sẽ chết để được nếm nhanh hương vị đó.

Anh nguyên rủa và cố kiềm lại nhu cầu đòi hỏi môi cô và nếm sâu hơn. Bàn tay cô lướt lên vai anh, chìm vào tóc và thúc giục anh tiến tới môi cô.

Quý thật, không.

“Maggie.”

Cô mơ màng mở mắt. Ánh mắt cô gọi anh nhớ tới ánh mắt của một con mèo. Sắc sảo. Bí ẩn. Và đầy điệu đà.

“Dậy đi, cara. Em đã ngủ thiếp đi.” “Mệt quá.”

“Tôi biết, cưng. Sao em không nhắm mắt lại và ngủ một chút trước khi các em họ tôi về?”

Anh đợi cho đến khi cô ngủ thiếp đi lần nữa nhưng cô không chớp mắt, chỉ nhìn chằm chằm anh với nỗi buồn đau cắt xuyên tim. Thật không may, nhận thức đó đánh vào anh ngang ngửa trọng lượng chiếc búa của Thor.

Cô có rất nhiều điều để cho đi nhưng không có ai để cho. Cô chôn chặt tất cả những cảm xúc lộn xộn, quẩn quại sâu trong nơi bí mật và giả vờ rằng mình ổn.

Như thể cảm nhận được mong muốn biết hơn nữa của anh, lời nói cô ngập ngừng ngay đầu lưỡi. “Tôi quá mệt mỏi vì cứ phải một mình rồi. Mệt mỏi vì chẳng được bất kỳ ai cần đến.”

Những lời cô nói khiến anh chân động như trong một vụ nổ. Có phải cô vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mê và không ý thức được những lời mình thốt ra? Và nếu vậy, liệu cô có khinh bỉ chính mình trong ánh sáng lạnh lẽo khi ngày lên bởi đã tiết lộ bí mật của bản thân không?

Khi thật, anh không quan tâm. Anh cần hơn nữa và cơ hội của anh đang quá ít. Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô và cô dịu đi bên dưới sự vuốt ve. “Sao em lại nói vậy, cara?”

Sự im lặng rơi xuống. Gương mặt cô thay đổi và anh biết cô đã hoàn toàn tỉnh táo. Anh chuẩn bị tinh thần cho sự rút lui lạnh lùng và lời bào chữa của cô.

“Bởi vì đó là sự thật. Cha mẹ tôi không muốn tôi. Tôi đã cực kỳ cố gắng nhưng họ không yêu tôi. Rồi một ngày tôi nghĩ tôi đang yêu. Hắn ta nói với tôi rằng tôi là người đặc biệt.” Nỗi đau trần trụi tàn phá gương mặt cô, sau đó dịu lại. “Nhưng hắn ta nói dối. Vậy nên tôi đã hứa với bản thân sẽ không bao giờ bị tổn thương lần nữa. Tôi đã hứa sẽ không bao giờ bị từ chối thêm lần nữa.” Cô ngừng lời trong sự im lặng choáng váng, sau đó hạ giọng thì thầm. “Và tôi không còn tổn thương nữa. Tôi chỉ còn một mình.”

Michael siết chặt vòng tay. Cơ thể cô duỗi dài trên ngực anh. Môi dưới của cô đang run lên, sau đó dừng lại khi sự thật đến từ đôi môi cô. Và trong giây phút đó, bức tường giữa họ sụp đổ - cái nhìn thoáng qua những gì sâu bên trong khiến cô chọn lựa con đường như vậy đột nhiên bùng nổ trong tâm trí anh.

Nhu cầu muốn xua đi nỗi đau trong cô lặn át khi anh ôm lấy gương mặt cô trong đôi tay và hạ miệng mình xuống miệng cô. “Giờ thì em không còn một mình nữa,” anh thì thầm. “Em đang ở bên tôi.”

Anh hôn cô. Mùi vị thật khác biệt so với nỗi đam mê trong lần cuối họ bên nhau, nụ hôn làm chấn động tận sâu trong tâm hồn anh. Cô có vị thật ngọt ngào tinh khiết khi đôi môi hé ra và lưỡi cô gập lưỡi anh trong sự sốt sắng khiến toàn thân anh run rẩy như trong một cơn bão. Anh rên lên và hôn sâu hơn, chết chìm trong những cánh hoa hồng lụa là ẩn bên dưới đám gai sắc nhọn. Cô uốn cong cơ thể và để anh vào. Anh nuốt chửng cô, khám phá thêm khuôn miệng bóng mượt bí ẩn kia. Sau đó, anh di chuyển xuống nhám nháp càn cỏ cô và cắn khiến toàn thân cô run lên khi cô bám lấy anh.

Anh chuẩn bị bản thân cho sự lạnh lẽo một khi cô đã lấy lại nhận thức, nhưng tất cả những gì cô làm là tóm lấy phía sau đầu anh và buộc đôi môi anh trở lại với cô. Giữa nụ hôn sâu, đôi khát là tiếng thì thầm của cô lạo xạo bên tai anh. “Em muốn anh, Michael” và...

Cánh cửa bật mở.

Tiếng cười cắt qua khung cảnh như một bộ phim hài dở tệ. Cả hai di chuyển nhanh như những thiếu niên hư hỏng, rút phắt tay lại và sửa sang quần áo khi anh chị họ anh bước qua ngưỡng cửa. Một cái nhìn lướt qua đôi má ửng hồng của Lizzie, và Michael cực là họ vừa tìm hiểu nhau trong ô tô. Suy cho cùng thì nếu bốn cậu con trai là bất kỳ dấu hiệu nào cho lối sống của họ, anh ngờ là cả hai đã bỏ qua mấy bộ phim thông thường và tiến thẳng tới mấy trò vô nghĩa.

Michael ngồi dậy và kéo Maggie theo.

Nụ cười toe toét của Brian còn rộng hơn nữa. “Ồ ồ, chúng ta có gì ở đây nhỉ?” Anh khoanh tay và tặc lưỡi. “Bốn cậu con trai ngây thơ của anh đang ngủ phía cuối hành lang còn các em thì đang giải khuây như trong phim người lớn.”

Michael gọi anh bằng một từ bậy, điều đó chỉ khiến Brian cười to hơn nữa. Nhìn sang gương mặt Maggie khiến anh họ anh cau mày. “Anh đùa thôi mà, Maggie.”

Cô cắn chặt môi giữa hai hàm răng, cô hỏ cái của anh vừa đánh mất tiếng gầm của mình. Cô đứng lên và chuyển chân, trông đầy bối rối, khó chịu và dễ tổn thương.

Michael nắm lấy tay cô và kéo cô về phía anh, choàng tay quanh vai cô. “Xin lỗi, Bri, bọn em đều kiệt sức. Các cậu bé ồn cả. Chúng bày bừa đây nhà và em không dọn dẹp sạch được.”

“Đồ khốn.”

“Ditto^[60].” Họ chào tạm biệt, Lizzie và Brian ôm hôn Maggie và Michael đưa cô vào xe.

Cô tựa đầu lên ghế và nhìn chăm chăm vào màn đêm, không nói lời nào. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy hoàn toàn không thoải mái khi ở quanh một phụ nữ, không chắc về những suy nghĩ của cô và chỉ muốn an ủi. Không, anh nói dối. Anh muốn gần gũi với cô, sau đó mới an ủi cô.

“Em xin lỗi.”

Michael lắc đầu và tự hỏi liệu anh có nghe nhầm giọng nói nhẹ nhàng của cô không. “Về cái gì?”

Cô thở dài. “Về lúc trước. Trong phòng tắm ở nhà mẹ anh. Em đứng là con khốn.”

Tuyệt vời. Một người phụ nữ biết thừa nhận mình sai. Anh sẽ phải làm gì với cô đây? Tại sao cô không thể cứ như cũ và ngừng gây ngạc nhiên cho anh? “Chấp nhận lời xin lỗi.” Anh ngừng lời. “Có muốn nói với anh tại sao không?”

Cô cứng người nhưng không lảng tránh câu hỏi. “Em quẫn trí.”

Anh bật cười. “Ai mà không quẫn trí chứ? Anh tiến tới nhanh quá. Máy ngày vừa rồi thật khủng hoảng và anh đã khiến em bị bất ngờ.”

Cô khịt mũi. “Ôi làm ơn đi. Em đã lên kế hoạch quyến rũ anh, vậy nên anh không lấn át em đâu. Đừng có nghĩ em là cánh hoa violet mỏng manh yếu đuối mà anh có thể quyến rũ bằng sự duyên dáng của mình.”

Anh cười toe toét. Đây mới là Maggie mà anh quen biết và vẫn hay

tranh luận. “Nếu vậy anh hy vọng em ra tay nhanh lên. Anh không nghĩ anh có thể sống qua nổi một đêm nữa vời nữa đâu.”

Nhận xét đó của anh giành được một nụ cười mỉa mai. “Có lẽ nếu anh ngừng lái xe như một ông già, chúng ta có thể về tới nhà kịp.”

Anh không trả lời. Chỉ nhún ga.

Họ lên vào nhà và khóa cửa lại. Maggie đá đôi giày của mình đi và ra hiệu về phía phòng tắm. “Anh đi trước đi. Em cần lấy ít đồ trong va li.”

Michael vội vã bước khễ nhất có thể, quyết định cởi áo nhưng vẫn để lại quần jean. Bước chân trần, anh hướng về phía phòng tắm, tìm đập mạnh như thể người phụ nữ đầu tiên trong đời đang chờ đợi anh và anh không biết liệu mình có đủ khả năng trụ được đến cuối không nữa.

Khi cuối cùng anh cũng trông thấy cô, anh nhận ra mình đã bị hủy hoại. Cô là vừa là thiên đường vừa là địa ngục, anh muốn chào đón ma quỷ với một nụ cười trên gương mặt mình.

Cô đứng dưới một chiếc đèn kiểu cổ và khuất nửa trong bóng tối. Ánh sáng mờ ảo nhấn mạnh gò ngực cao được bao bọc trong chiếc lớp ren tinh tế. Suối tóc mượt mà chảy xuống vai. Những đường cong đầy đặn nơi hông cùng đôi chân dài để trần đến đầu gối.

Khi anh di chuyển về phía trước, anh nhận ra không chỉ cơ thể cô mê hoặc anh. Lần thứ hai trong tối nay, ánh sáng dễ tổn thương lóe lên trong đôi mắt mèo xanh lục. Chân cô di chuyển chỉ một phân như thể cô vẫn do dự, nhưng anh quyết định mình đã phải chờ quá lâu đề đòi hỏi cô.

Anh nắm lấy vai cô để thu hẹp khoảng cách giữa họ.

Hài lòng, anh nhìn xuống cô trong im lặng, tận hưởng từng phân cơ thể cô đang thuộc về anh. Cô hổ cái của anh đang tranh giành vị thế.

“Ừm, Michael, có lẽ chúng ta nên...”

“Không, cara.” Anh mỉm cười và nghiêng cằm cô lên. “Đến lúc rồi.”

Chúa ơi, cô yêu từng khoảnh khắc đó.

Sức nóng từ cơ thể anh lôi kéo và kích thích sự tò mò khi anh cúi đầu xuống. Hơi thở hỗn hển không mấy hấp dẫn bật ra từ cổ họng cô, nhưng cô lờ nó đi. Cô cần miệng, tay và cơ thể anh để xua đuổi lũ ma quỷ của sự ngờ vực và tổn thương đang xé cô ra thành từng mảnh. Cũng là những con ma đã chờ đợi cô trong tủ quần áo vào lúc đêm khuya để chế nhạo sự hèn nhát của cô khi Michael Conte cuối cùng cũng hôn cô.

Không giữ lại điều gì.

Khi cô sụp xuống phía trên anh và cánh tay anh vòng qua ôm lấy cô, có một từ lặp đi lặp lại mãi trong tâm trí cô, trái tim cô, tâm hồn cô.

Nhà.

Và rồi, cô nhắm mắt lại và ngủ.

Chú thích:

[51] Ái chà.

[52] Tên một loại hormone.

[53] Chào buổi sáng, em yêu.

[54] Một trong những loại rượu nho nổi tiếng nhất thế giới.

[55] Nhân vật hoạt hình trong “Câu chuyện đồ chơi”.

[56] The Three Stooges: Một bộ phim hài của Mỹ.

[57] Một series truyền hình thực tế kiểu "camera ẩn" của Mỹ.

[58] Thor, trong thần thoại Bắc Âu, là vị thần của sấm sét, giông bão và sức mạnh, cũng là con trai cả của thần Odin và nữ thần Jord.

[\[59\]](#) Chết tiệt.

[\[60\]](#) Như trên.

CHƯƠNG 9

Maggie nhấp một ngụm bia mạnh và nhìn chăm chú khung cảnh trắng lẹ trước mắt. Ánh nắng tràn qua những ngọn đồi xanh, làm nổi bật vẻ mềm mại hùng vĩ của các triền núi phủ tuyết. Mái ngói dốc ẩn hiện nơi phía đường chân trời. Hương thơm của ô-liu và chanh thoang thoảng trong làn gió ấm áp, cô hít thở thật sâu, cố gắng hết sức bình ổn lại nhịp đập trái tim.

Đêm qua, Michael đã âu yếm cô.

Ký ức lóe lên ngay trước mắt. Sức nóng tuyệt vời cùng sự bùng nổ. Đường cong tinh tế của đôi môi khi anh mỉm cười. Nét lượn của bàn tay áp vào da thịt cô như thể cô là thứ thật quý giá và mong manh chứ không chỉ là cuộc tình một đêm.

Nhưng cô chính là vậy. Hay ít nhất, có lẽ thêm đêm thứ hai nữa. Bởi vì đến cuối tuần, toàn bộ màn kịch này sẽ kết thúc và anh sẽ ra đi. Như tất cả những người khác.

Sao nó có thể xảy ra được kia chứ? Cô đã thú nhận toàn bộ bí mật của mình ở nhà chú anh và không có ai để đổ lỗi ngoài chính bản thân mình. Sự dịu dàng của anh đã khuyến khích cô cởi mở dễ dàng hơn so với bất kỳ nhu cầu nóng bỏng nào trước đó. Khoảnh khắc trước cô còn thề là mình sẽ lên chuyến bay kế tiếp. Khoảnh khắc sau cô đã thách thức anh lao vào một cuộc yêu đương với suy nghĩ ngu ngốc rằng cô có thể đá anh ra khỏi cuộc đời cô.

Cô nhảy nhay môi mình và uống thêm một ngụm. Khi cô thức dậy, anh đã để lại một lời nhắn rằng anh vào thành phố trong vài giờ và sẽ quay lại đón cô đến trụ sở của La Dolce Famiglia. Nỗi thất vọng về chiếc giường trống khiến toàn thân cô chấn động. Cô luôn phải đấu tranh với nhu cầu rời đi càng nhanh càng tốt khi bình minh lên. Lần đầu tiên, cô khao khát một vòng tay ôm chặt vào lòng buổi sáng cùng người đàn ông cô đã âu yếm. Anh liên tục làm cô ngạc nhiên, thách thức cô và khiến cô muốn nhiều hơn nữa. Anh thật nguy hiểm. Không chỉ với cơ

thể cô. Mà còn với cả trái tim cô.

Cô phải rời khỏi đây.

Trái tim cô đập rộn và máu nóng găm lên trong huyết mạch. Sự hoảng loạn đang dồn dập tấn công và Maggie tóm lấy máy ảnh của mình, tuyệt vọng muốn kiểm soát phản ứng thể chất vô lý đó. Hít thở sâu và thông suốt tâm trí. Cô bắt đầu chụp cảnh quan, cố gắng tập trung vào khung cảnh trước mắt, tìm kiếm thứ gì đó độc đáo và đáng kinh ngạc. Tâm trí cô bầu vịu lấy tiếng màn trập và đèn chớp của ống kính khi cô di chuyển quanh sân. Bất cứ điều gì ngoài sự lôi kéo cô mất kiểm soát đầy báo động. “Meo!”

Tiếng rên khê của con mèo khiến cô giật mình và gần như ngã ra sau. Cô bắt gặp một đám lông đen tròn vo như nhảy ra từ hư không và cô cố gắng đứng dậy, tuyệt vọng muốn tránh bộ móng sắc nhọn.

“Khi thật!” cô hét lên, hướng tới sự an toàn của bê tông và tránh xa bụi cây. “Tránh xa tao ra.”

Con mèo, hay bất cứ thứ gì, đang rình rập cô. Đôi mắt xanh lá sáng rực trên khuôn mặt đen khi bàn chân lớn rút ngắn khoảng cách giữa họ. Maggie nhảy bật ra sau một chiếc ghế bằng sắt rèn và nhìn chăm chăm vào nó. Cô không ưa lũ mèo. Chưa bao giờ thích. Chó thì có thể chịu đựng được bởi vì chúng khá thân thiện và chỉ sống để được bạn vuốt ve. Mèo thì khác - chúng giống như những ngôi sao ca nhạc kiêu căng, những kẻ luôn cho rằng công việc duy nhất trong đời bạn là để phục vụ chúng. Chúng mè nheo - thậm chí còn hơn cả những đứa trẻ - và không cách nào cô có thể ở quanh quá lâu được. Nhưng sinh vật này còn to gấp ba kích cỡ thông thường, gần bằng một con chó nhỏ. Nó sẽ làm một mục phù thủy độc ác tự hào vì nó đang nhìn chăm chăm cô như thể đang niệm một câu thần chú, điều đó khiến cô hoảng sợ.

“À, anh thấy là em đã gặp Dante.”

Maggie xoay quanh. Michael đang cười toe toét với cô, màu râu nhẵn nhụi, mái tóc dài được túm gọn lại. Anh trông thư giãn và tươi mới, trong khi cô cảm thấy mình lâng lâng và sự điềm tĩnh vẫn đang bị xáo trộn. “Anh nuôi nó bằng cái gì vậy? Lũ trẻ con à?”

Anh cười khùng khục và quỳ xuống, cố gắng gọi con mèo đến gần. Dante vẩy đuôi và rít lên. Maggie nhảy bật lại một bước. “Em không sợ mèo đấy chứ, phải không, cara?”

Cô rùng mình. “Em chỉ không thích chúng thôi. Chúng lúc nào cũng đòi hỏi và đầy thù hận.”

Môi anh giật giật. “Có vẻ như hai người rất hợp nhau đấy.” “Buồn cười nhỉ. Nó là của anh à?”

Michael lắc đầu. “Không, nó là mèo hoang. Thường xuyên ghé thăm để tìm đồ ăn, nhưng không để bất kỳ ai tới gần. Ngay cả Carina, bọn anh vẫn luôn gọi con bé là người có thần giao cách cảm với động vật, cũng không tới gần được. Dante có vấn đề.”

Cô nhìn chăm chăm con mèo. Khá sạch sẽ, chắc chắn là không hề đói khát, nhưng dường như nó không thích người. Sự hài hước bất ngờ tấn công cô. “Vậy là Dante được cho ăn và được cung cấp thực phẩm bởi những người mà nó công khai khinh miệt. Thú vị thật đấy.”

“Ừ, anh đoán vậy,” anh thì thầm. Đột nhiên, cô đang trong vòng tay anh. Hơi thở vương mùi bạc hà của anh phả trên môi cô và khiến bụng cô nhộn nhạo. “Đêm qua, em ngủ ngon không?”

“Có.”

“Nói dối.” Đôi mắt đen của anh lấp lánh với sự hứa hẹn đầy nguy hiểm. Con rùng mình chạy dọc sống lưng cô. “Nhưng nếu ba lần mà em vẫn ngủ đủ, anh sẽ cần làm tốt hơn đêm nay.”

Ôi. Trời.

Cô hắng giọng và nhắc nhở bản thân rằng thêm một đêm nữa cùng anh thôi cũng là nguy hiểm. Cô chớp mắt và lùi lại, cần giữ khoảng cách. Cánh tay anh siết lại quanh cô. “Michael...”

“Anh thích nghe em gọi tên anh.” Miệng anh hạ xuống bắt lấy miệng cô, hôn cô thật sâu, thật lâu và chậm rãi. Cô mở ra và đẩy mình sát vào từng nét mượt mà của lưỡi anh, ép chặt hơn nữa. Anh bắt lấy tiếng rên

trầm của cô, sau đó trượt qua cán lấy cánh môi dưới. Anh có vị thật tuyệt khi cô nuốt lấy từng phân và khám phá tất cả các cơ bắp rắn chắc bên dưới lớp quần áo. Chìm đắm trong sự kích động, cô để bản thân trượt nhanh vào một hồ nhiệt sôi sục rực lửa và...

“Au!” Anh đẩy cô ra và nhảy bật trên một chân.

Cô nhìn xuống trong nỗi kinh hoàng khi trông thấy Dante đang cắm ngập răng vào bên ống quần Michael. Lỗ thủng be bé qua lớp vải mỏng khiến cô đóng băng, lo sợ bản thân sẽ là bữa ăn tiếp theo của nó. Khuôn mặt con mèo héch lên trong nụ cười mỉa mai khi nó thả Michael ra. Nó khê rít lên, sau đó hiên ngang tiến về phía cô đầy toan tính.

“Dante!” Michael xô một tràng tiếng Ý và vẫy tay ra hiệu với nó trong một cử chỉ đe dọa. Con mèo lơ anh đi và tiến về phía cô. Cô nhắm mắt, không thể di chuyển và...

Dante dúi người vào bắp chân cô. Tiếng rên gừ gừ trầm trầm của nó vang đến tai cô. Cô mở mắt và nhận ra đây là tiếng rên đầy âu yếm. Nó đang cọ khuôn mặt mình vào chân cô, đám râu dài chuyển động với vẻ phấn khích khi nó đi vòng quanh một lần, hai lần, sau đó nằm xuống bên cạnh cô.

Michael chỉ nhìn chằm chằm con mèo, sau đó nhìn lại cô. “Anh không thể tin được. Nó chưa bao giờ làm thế cả,” anh thì thầm. “Và nó cũng chưa bao giờ cắn.”

“Gì cơ? Đâu phải lỗi của em - em đã bảo anh là em không thích mèo. Em đâu có bảo nó cắn anh!”

“Không. Còn hơn thế. Có lẽ nó trông thấy thứ gì đó mà chúng ta đều đã bỏ qua.”

Maggie quan sát với đôi mắt mở to. “Và anh cho nó ăn để nó cứ quay lại thế à?” cô hỏi đầy ngạc nhiên. “Có chuyện gì với anh vậy? Nó lao về phía anh như thể nó ngửi thấy mùi bữa tối với cá ngừ ấy.”

Luồng điện giữa họ lách tách và cháy lên như một chiếc cầu chì phát nổ. Nhịp tim cô tăng vọt. Mắt anh tối lại đầy toan tính và anh tiến về

phía cô.

“Margherita? Michael?”

Cả hai nhảy bật trở lại. Mẹ anh đang đứng bên khung cửa, một chiếc tạp dề quây quanh váy, mái tóc xoăn của bà được búi gọn gàng. Gương mặt quý tộc ánh lên sức mạnh cổ điển của người đã điều hành một doanh nghiệp thành công và nuôi lớn bốn người con. “Có chuyện gì ngoài đó thế?”

“Con chỉ đang giới thiệu Maggie với Dante thôi.”

Phu nhân Conte giật mình. “Sao Dante lại ở gần Margherita vậy?”

“Vâng, đó có vẻ là câu hỏi trong ngày đấy ạ.” Maggie di chuyển đầy khó khăn và lùi xa con mèo ăn thịt người một bước. Dante chỉ nhìn chằm chằm với vẻ ghê tởm trước sự rút lui hèn nhát của cô. “Mẹ, bọn con sẽ tới thẳng văn phòng của Julietta trong vài phút nữa. Mẹ có cần gì không?”

“Ta sẽ đưa các con một danh sách nguyên liệu ta đang thiếu. Margherita, ta cần cháu giúp trong bếp. Cháu sẽ vào cùng ta chứ?”

Cô do dự. Dù cô rất quý mến mẹ Michael, một nỗi sợ hãi sâu thẳm nơi xa xôi nào đó đang kẹt lại trong ruột gan cô. Người phụ nữ này thật sắc sảo và hỏi han quá nhiều. Nếu cô nói hớ và làm lộ câu chuyện cần che đậy này thì sao? Michael ra hiệu cho cô đi, nhưng cô lắc đầu. “À, cháu thực sự không thích nấu ăn ạ. Có lẽ Michael có thể giúp bác.”

Mẹ anh cong ngón tay. “Michael biết cách nấu, cháu thì không. Đi với ta nào.” Bà biến mất vào trong nhà.

Maggie rửa thềm dưới hơi thở, bất mãn trước đôi vai đang rung lên của Michael khi anh cố nín cười. “Em ghét nấu ăn,” cô rít lên. “Mẹ anh làm em sợ. Nếu bác nghi ngờ thì sao?”

“Mẹ không nghi đâu. Ngoan đi nào, cara. Và đừng có thổi bay căn bếp nhé.”

Cô nâng máy ảnh lên, bắn cho anh ánh mắt lườm nguýt và tắt máy. Tiếng “meo” khẽ vang lên sau lưng, nhưng cô lơ âm thanh đó đi. Sự trớ trêu của tình huống hiện tại thổi bay tâm trí cô. Đường như cô đang phải lần lượt đương đầu với từng thứ mà cô từ chối đối mặt khi ở nhà. Cô đã phải chịu trách nhiệm với Carina và các hành vi hiện tại của cô bé, phải đảm bảo rằng cô đã không giết chết bốn đứa trẻ, phải đối phó với một con mèo tâm thần và giờ cô phải làm hài lòng mẹ anh bằng cách không đầu độc đồ ăn. Cô lăm bắm bên dưới hơi thở rồi đặt máy ảnh xuống bàn.

Mẹ Michael đã bày một loạt bát và cốc đang xếp chồng lên nhau trên chiếc bàn dài rộng. Những trái táo - đỏ sáng bóng có thể khiến nữ hoàng độc ác của nàng Bạch Tuyết cũng phải tự hào - đang xếp thành hàng. Một chiếc máy xay đất tiền cùng những lưỡi dao xoay nằm ở chính giữa. Một thùng các loại bột khác nhau - mà cô đoán là đường, bột mì và bột nở - được xếp gọn gàng.

Maggie cố gắng giả vờ nhiệt tình với nhiệm vụ phía trước. Chúa ơi, cô muôn rượu vang. Nhưng mới có chín giờ sáng. Có lẽ cô sẽ lén rót vào tách cà phê của mình - người Ý thích rượu của họ.

Cô mỉm cười với vẻ hớn hờ giả tạo. “Thế hôm nay chúng ta làm gì ạ?”

Phu nhân Conte trượt một mảnh giấy nhàu nát về phía cô và lên tiếng. “Đó là công thức của chúng ta.”

“Ồ, cháu đoán là bác biết quá rõ để không cần tới công thức.”

Mẹ anh khịt mũi. “Đúng vậy, Margherita. Nhưng cháu cần phải học cách làm theo hướng dẫn. Đây là một trong những món tráng miệng đặc trưng của tiệm bánh. Chúng ta sẽ bắt đầu với thứ đơn giản thôi. Nó được gọi là torta di mele, bánh táo cho bữa sáng. Nó sẽ rất hợp khi dùng với cà phê chiều nay.”

Maggie lướt qua danh sách dài dằng dặc và vấp ngay tại bước thứ ba. Cô đã từng làm bánh sô-cô-la từ hỗn hợp bột một lần bởi vì cô muốn thử. Nó đã thành mớ hổ lốn vì cô không nhận ra là mình phải trộn bột thật lâu, vậy nên bột khô khốc vón lại ở giữa. Tay bạn trai bảy giờ đã cười như điên và cô đã chia tay anh ta ngay tối đó.

“Ta sẽ giám sát. Đây là cốc đồng của cháu. Bắt đầu đi.” Lần cuối một người phụ nữ lớn tuổi ra lệnh cho cô là bao giờ nhỉ? Chưa bao giờ. Trừ khi cô tính cả mẹ Alexa, đó chỉ là vì cô đã dành thời gian ở nhà bà khi cô còn nhỏ. Cô chậm rãi đồng từng thành phần khô và đổ vào chiếc bát lớn. À, tốt thôi, nếu cô sắp bị tra tấn, cô cũng có thể thấy tò mò đôi chút. “Thế, Michael nói là bác dạy anh ấy nấu ăn từ khi còn nhỏ. Có phải anh ấy luôn muốn điều hành La Dolce Famiglia không ạ?”

“Michael chẳng muốn dính dáng gì đến công việc kinh doanh trong một khoảng thời gian dài,” người phụ nữ lớn tuổi trả lời. “Thằng bé đặt trái tim mình vào các cuộc đua xe.”

Miệng Maggie há ra. “Sao cơ ạ?”

“Si. Thằng bé rất giỏi, mặc dù tim bác vẫn ngừng đập mỗi khi thấy nó trên đường đua. Bất kể bao nhiêu lần cha nó và bác cố gắng ngăn cản, nó vẫn tìm được cách để trở lại đường đua. Khi đó, cửa hàng bánh đang khởi sắc và chúng ta đã mở cái khác ở Milan. Cha thằng bé đã nói rất nhiều với nó về trách nhiệm với gia đình và doanh nghiệp.”

“Anh ấy chưa bao giờ nói với cháu là anh ấy đua xe,” Maggie thì thầm. Những lời nói thoát ra trước khi cô kịp ngăn lại. Khốn kiếp. Sao cô lại không biết về quá khứ của chồng mình cơ chứ? “À, ý cháu là, anh ấy không nói nhiều về sự nghiệp đua xe trước đây.”

“Ta không ngạc nhiên đâu. Thằng bé hiếm khi nói về quãng đời đã qua của nó. Không, Margherita, cháu phải đập trứng thế này.” Một vết nứt gọn gàng và bằng một tay, bà thành thạo đổ nó vào bát.

Maggie cố gắng bắt chước và đồng vỗ vỡ vụn. Cô nhăn mặt, nhưng mẹ Michael đã lấy ra một khay trứng và chỉ cách đập nứt vỏ. Maggie cố gắng tập trung vào những quả trứng, nhưng hình ảnh cậu thanh niên Michael Conte bất chấp cha mẹ cùng chiếc xe đua vẫn lớn vờn trong đầu cô.

“Chuyện gì đã xảy ra ạ?”

Mẹ anh thở dài. “Mọi thứ trở nên khó khăn. Một người bạn của nó bị thương, điều đó càng làm chúng ta phản đối dữ dội hơn. Khi đó, chúng

ta đã biết Venezia chẳng muốn dính dáng gì đến tiệm bánh hết và giấc mơ của chúng ta về sự nghiệp kinh doanh gia đình bắt đầu chết dần. Tất nhiên, chúng ta có nhiều sự lựa chọn khác có thể thực hiện. Chồng ta muốn mở rộng, ta thì thích nấu nướng và muốn duy trì hai tiệm bánh. Ai biết được chúng ta sẽ phải làm gì chứ? Chúa đã can thiệp và Michael cuối cùng cũng đưa ra quyết định.”

Maggie đập quả trứng vào cạnh bát. Ruột trứng trượt gọn gàng vào trong mà không có chút vỏ nào, một sự hài lòng lặng lẽ chảy trong cô. Bảy hân là con số may mắn rồi. “Michael đã quyết định bỏ đua xe ạ?”

Phu nhân Conte lắc đầu, biểu hiện hối tiếc lấp lánh trên gương mặt bà. “Không. Michael đã bỏ đi và quyết định đua xe để kiếm sống.”

Maggie hít sâu một hơi. “Cháu không hiểu.”

“Nó bỏ đi và đua xe trong một năm. Nó còn trẻ nhưng rất tài năng, ước mơ của nó là chinh phục Grand Prix^[61]. Và rồi chồng ta bị đau tim.”

Hình ảnh đó tông thẳng vào cô. Cô nhìn chăm chăm mẹ anh, như thể đang sắp biết được một sự thật khủng khiếp.

Mỗi cơ bắp đều căng lên với nhu cầu muốn bites lại và bỏ chạy. Giọng của cô vỡ ra khi cô nói những từ đơn giản. “Kể cho cháu đi.”

Phu nhân Conte gật đầu, sau đó lau tay vào tạp dề. “Si, cháu nên biết. Khi cha Michael bị đau tim, Michael đã về nhà ngay lập tức. Nó ở lại trong bệnh viện suốt ngày đêm và từ chối rời khỏi ông ấy. Ta nghĩ tất cả chúng ta đều tin rằng ông ấy sẽ ổn thôi, nhưng điều tiếp theo đến thật khó khăn và chúng ta đã mất ông ấy. Khi Michael ra khỏi phòng, nó thông báo với ta là nó đã từ bỏ cuộc đua và sẽ gánh vác việc kinh doanh.”

Maggie vẫn giữ im lặng trong khi người phụ nữ lớn tuổi cân nhắc các sự kiện với bóng dáng quý dữ hấp háy trong ánh mắt bà.

“Ta đã mất đi điều gì đó trong con trai mình hôm ấy, cùng ngày ta mất chồng. Một phần hoang dã, tự do không bị bó buộc luôn cháy sáng.

Nó trở thành đứa con trai hoàn hảo, người anh trai hoàn hảo, nhà kinh doanh hoàn hảo. Tất cả mọi thứ chúng ta cần từ nó. Nhưng nó đã bỏ điều gì đó của bản thân mình lại phía sau.”

Cổ họng cô nghẹn lại với cảm xúc. Maggie nắm chặt cái thìa đến nỗi cô ngạc nhiên là nó không vỡ vụn ra. Chẳng lạ khi anh dường như không chút tí vết. Anh đã từ bỏ ước mơ của riêng mình và trở thành tất cả mọi thứ mà gia đình cần. Không chút suy nghĩ cho bản thân và không một lời than trách. Thậm chí còn không một lần bóng gió rằng đây không phải con người anh muốn trở thành.

Mẹ anh lắc đầu và tập trung trở lại. “Vây thì chuyện là như thế đấy. Cháu làm gì với nó là quyền của cháu, nhưng với tư cách là vợ Michael, ta muốn cháu biết.”

Maggie cố gắng thốt nên lời nhưng chỉ có thể gật đầu. Khi họ gọt vỏ táo, hình ảnh người đàn ông cô tưởng mình hiểu rõ vỡ thành từng miếng nhỏ. Về thanh thoi, ung dung của anh ẩn giấu một người đàn ông đủ mạnh mẽ để quyết định vì người khác. Vì những người mà anh yêu thương.

“Kể cho ta nghe về cha mẹ cháu đi, Margherita.” Mệnh lệnh đột ngột ngắt ngang suy nghĩ của cô. “Sao mẹ lại không dạy cháu nấu ăn?”

Cô tập trung vào việc gọt vỏ. “Mẹ cháu không phải kiểu phụ nữ thích chăm sóc gia đình. Bà làm việc trong ngành phim ảnh và tin rằng con mình tốt hơn là nên được nuôi nấng bởi các bảo mẫu và đầu bếp. Vây nên, cháu chẳng bao giờ thiếu thứ gì và được thưởng thức rất nhiều sơn hào hải vị trong các bữa ăn.”

Hài lòng trước phản ứng bình tĩnh, trầm lặng của cô, mẹ Michael ngược nhìn lên.

Bà cẩn thận đặt quả táo xuống và nheo mắt như thể đang nghiên cứu mọi sắc thái ẩn giấu trong biểu hiện của cô. “Bây giờ, cháu có gần gũi với cha mẹ mình không?”

Maggie héch càm và để bà nhìn ngắm. “Không ạ. Cha cháu đã tái hôn và mẹ cháu chỉ thích thỉnh thoảng bọn cháu dùng bữa trưa với

nhau thôi.”

“Còn ông bà? Cô dì chú bác? Các anh chị em họ?”

“Chẳng có ai cả. Chỉ có cháu và anh trai. Nó thực sự không phải vấn đề gì to tát đâu ạ. Mọi nhu cầu của chúng cháu đều được đáp ứng và cuộc sống khá dễ dàng đối với chúng cháu.”

“Nhảm nhí.”

Miệng Maggie há ra. “Gì ạ?”

“Cháu nghe rồi đấy, Margherita. Cuộc sống của cháu không hề dễ dàng. Cháu chẳng có ai hướng dẫn, dạy dỗ, chăm sóc. Một ngôi nhà không chỉ là những thứ hay những nhu cầu được đáp ứng. Nhưng đây không phải lỗi của cháu. Họ thật là những kẻ ngu ngốc, cha mẹ cháu đó, bỏ lỡ một cô gái xinh đẹp, đặc biệt đến vậy.” Bà chế giễu với vẻ ghê tởm. “Không sao. Cháu đã học được cách mạnh mẽ để đứng vững trên đôi chân mình. Đây chính là lý do vì sao cháu lại rất hợp với con trai ta.”

Maggie bật cười. “Không có đâu ạ. Bọn cháu hoàn toàn khác biệt.” Cô ghen hòng trước sự phủ nhận thẳng thừng đó. Chết tiệt, cô lại đang quá say sưa rồi. “Ừm, ý cháu là, à, bọn cháu nghĩ chuyện sẽ chẳng đi đến đâu nhưng rồi chúng cháu đã yêu nhau.”

“Hừm, ta có thấy.” Maggie lóng ngóng và đám bột bay mù mịt lên trần nhà. “Hai đứa kết hôn khi nào vậy, Margherita?”

Cô suy nghĩ thật kỹ, cố nhớ lại tất cả những lần cô nói dối tron tru trước đó. Làm ơn, quý thần ơi, đừng để tôi thất bại bây giờ. “Hai tuần trước ạ.”

“Ngày nào?”

Cô loạng choạng nhưng vẫn giả vờ. “Ừm, thứ ba ạ. Hai mươi tháng năm.”

Người phụ nữ lớn tuổi tiếp tục im lặng. “Ngày tốt để kết hôn, phải không?”

“Vâng ạ.”

“Cháu có yêu con trai ta không?”

Cô đánh rơi cái thìa và nhìn chăm chăm. “Gì ạ?” “Cháu có yêu con trai ta không?”

“À, tất nhiên, tất nhiên ạ, cháu yêu anh ấy. Cháu sẽ không kết hôn với bất kỳ ai mà cháu không yêu.” Cô buộc mình bật ra một tiếng cười và cầu nguyện nó không có vẻ giả tạo. Michael Conte chết tiệt. Đồ chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt...

Đột nhiên, bàn tay mạnh mẽ với lấy tay cô và siết chặt. Maggie nhăn mặt khi ánh mắt mẹ anh xuyên qua vẻ bề ngoài và tìm kiếm sự thật. Cô nín thở, không muốn thổi bay màn kịch khi họ chỉ còn vài ngày nữa. Cả chục lời đáp lướt qua tâm trí cô để cố gắng thuyết phục mẹ anh rằng họ đã thực sự kết hôn. Nhưng như thể cơn bão đột ngột tan đi, khuôn mặt mẹ anh sáng lên và dịu lại với sự thấu hiểu mà Maggie chẳng thể hiểu nổi.

“Si, các con hoàn hảo dành cho nhau. Cháu trả lại thằng bé sự tự do của nó. Trước khi chuyến thăm này kết thúc, cháu cũng sẽ tin vào điều đó.”

Trước khi Maggie có thể đáp lời, chiếc máy trộn lớn đã được kéo lại. Phu nhân Conte chỉ dẫn. “Bây giờ, ta sẽ cho cháu thấy làm thế nào để sử dụng thứ này. Chú ý vào nếu không cháu sẽ mất một ngón tay đấy.”

Maggie nuốt nước bọt. Con quỷ vẫn khăng khăng sống trong cô và luôn thì thầm rằng cô sẽ chẳng bao giờ đủ tốt để được yêu thương. “Sao bác lại làm chuyện này ạ? Cháu vẫn không thích nấu ăn đâu. Cháu sẽ không thể làm cho Michael những món bánh tráng miệng ngon lành được và đáp ứng những sở thích bất chợt của anh ấy khi chúng cháu quay lại Mỹ.” Cô gần như muốn mẹ anh sẽ nói điều gì đó lạnh lùng và châm chọc. “Cháu phải làm việc muộn hay gọi đồ ăn sẵn và nói với anh ấy tự lấy bia đi. Cháu sẽ không bao giờ là một người vợ hoàn hảo được.”

Nụ cười quỷ quái thấp thoáng trên môi phu nhân Conte. “Nó đã cố gắng rất nhiều lần để yêu người phụ nữ có thể trở thành một người vợ

chuẩn mực. Hay ít nhất, đó là những gì nó nghĩ là một người vợ chuẩn mực.”

Khao khát bén rễ và lớn dần. Maggie nuốt xuống sự thúc giục và cố gắng một cách tuyệt vọng để lờ đi những cảm xúc. Sau cùng thì cô đã chiến đấu với nó trước đây, rất nhiều lần rồi. Cũng như Rocky, cô vẫn tiếp tục đi vòng quanh, biết rằng cô sẽ lạc lối và bị tổn thương nếu vượt mất sự kiểm soát.

Như thể biết được những gì cô đang nghĩ, mẹ anh vuốt nhẹ má cô khiến cô nhớ tới Michael. “Còn về việc nấu ăn, ta làm chuyện này vì một lý do. Mọi phụ nữ nên biết làm một món tráng miệng mang dấu ấn của chính mình. Không vì bất cứ ai khác ngoài bản thân mình. Bây giờ thì trộn đi.”

Khi hàng chục quả táo đã được gọt vỏ và bánh đã yên vị trong lò, Maggie tóm lấy máy ảnh của mình, nhẹ nhõm vì cô vẫn có đủ mười ngón tay, định quay sang cảm ơn phu nhân Conte vì bài học. Những ngón tay cô siết lại quanh máy ảnh khi hình ảnh trước mắt chục nuốt chửng cô. Run rẩy, Maggie đưa ống kính lên chụp. Lần nữa. Và lần nữa.

Phu nhân Conte đang hướng qua cửa sổ bếp, đưa mắt nhìn thứ gì đó thật xa xăm. Tay bà ôm chiếc bát trộn ngang ngực, gần như một vòng ôm. Đầu hơi nghiêng, một nụ cười ẩn hiện trên môi bà, ánh mắt mơ màng, biểu hiện say mê của người đang lạc lối trong quá khứ. Những sợi tóc đi lạc viền quanh bên đôi má trắng như sữa của bà, nét lượn trên gương mặt nhấn mạnh sự mạnh mẽ và vẻ đẹp của bà dưới ánh sáng mặt trời đang tràn qua khung cửa sổ và sưởi ấm bà. Đó là bức ảnh đạt đến chiều sâu của cảm xúc, trái tim Maggie phồng lên trong lồng ngực. Đó là khoảnh khắc của thời gian bị giam giữ bất chấp quá khứ, hiện tại và tương lai. Nó hoàn toàn thuộc về con người.

Và với thời khắc ngắn ngủi ấy, trong căn bếp của Phu nhân Conte, Maggie cảm thấy như cuối cùng cô cũng có nơi để thuộc về. Cảm giác về một mái ấm thực sự như đang khiêu khích cô, nhưng cô kiên quyết đẩy nó lại trong hộp và đóng chặt nắp lại.

Maggie im lặng và rời khỏi căn bếp. Để người phụ nữ lại với những

ký ức của bà. Và tự hỏi tại sao đột nhiên cô lại muốn bật khóc đến thế.

“Chắc chắn là không!”

Michael cố kìm lại tiếng rên rỉ và đối mặt với hai cô em gái đang giận dữ từ bên kia phòng họp. Thần kinh anh căng ra nhưng anh vẫn cố giữ quyền kiểm soát và sự tự chủ vẫn thường sử dụng khi xử lý các tình huống trong gia đình. Hai giám đốc quảng cáo liếc qua lại giữa họ, như thể đang cố gắng quyết định xem nên theo phe ai.

Với nụ cười tự tin, anh tập trung sự chú ý vào nhóm quảng cáo. “Nhanh nhất là khi nào các anh có thể đưa ra cho chúng tôi chiến lược mới?”

Những người đàn ông có cùng một ánh nhìn. Đôi mắt họ sáng lên với tham vọng về khoản tiền điên rồ sắp được chi. “Cho chúng tôi một tuần. Nó sẽ khiến ngài nổ tung và tạo nên một cơn sốt.”

“Rất tốt. Tôi sẽ thảo luận thêm với em gái và gọi các anh sau.” “Si. Grazie, Signore Conte”

Cánh cửa đóng lại và Michael đối mặt với bộ đôi. “Luôn nhớ là phải giữ các cuộc xung đột trong nội bộ gia đình, Julietta.”

Nỗi cay đắng nhuộm trong giọng Julietta. “Anh thậm chí còn không nghe em nói. Lần nữa. Michael, em đã dành ra nhiều tháng cho chiến dịch này và em nghĩ anh đang đi sai hướng đây.”

Anh phẩy tay tới những bức ảnh trên bàn họp. “Anh đã xem báo cáo rồi, người tiêu dùng muốn sự bùng nổ. Phong cách quảng cáo bánh âm cúng, đơn giản sẽ không hiệu quả ở New York và chúng ta cần phải làm mới mọi thứ ở nhà. Anh muốn khởi động một chiến dịch hoàn toàn mới. Thuê một người mẫu gợi cảm, có lẽ là ai đó đang ăn bánh, và những câu nói ẩn ý so sánh giữa tình dục và đồ ăn.”

Julietta hỏn hển. “Xin lỗi? Anh điên à? Đây là công việc kinh doanh của mẹ đây và em từ chối để anh khai thác nó chỉ vì tiền!” Cô ném tệp

báo cáo tài chính dày lên bàn đầy giận dữ. “Em phụ trách ở đây và em thích quảng cáo mới của chúng ta. Lợi nhuận vẫn ổn định, không có lý do gì để ném những gì vẫn đang hoạt động tốt đi hết.”

“Anh phản đối.” Michael nhìn chằm chằm em gái, giọng lạnh như băng. “Em có thể là Giám đốc điều hành, Julietta, nhưng anh vẫn sở hữu phần lớn công ty này. Anh tin là chúng ta cần phải chấp nhận rủi ro với sự mở rộng tới New York. Anh cần chiến lược quảng cáo mới, một chương trình trên truyền hình, các bảng quảng cáo và chúng ta sẽ đi theo hướng mới này.”

Trọng trách đang đè nặng lên vai anh, nhưng anh vẫn đứng thẳng và nhận lấy nó như anh vẫn luôn thế. Dios, anh ước mình không phải người luôn đưa ra những quyết định khó khăn đến vậy. “Anh biết em đang tức giận trước sự lựa chọn của anh, nhưng anh cảm thấy đây là việc tốt nhất cho gia đình. Cho La Dolce Famiglia.”

Có tổng cộng hai mươi cửa hàng bánh rải rác khắp Milan và vùng Bergamo, tất cả đều hoạt động rất chặt chẽ, cung cấp những chiếc bánh ngọt tươi và đầy sáng tạo cho cả khách bộ hành lẫn các bữa tiệc bốn-sao. Trụ sở chính đầy kiêu hãnh đặt giữa thủ đô Milan và sử dụng toàn bộ các tầng trên cùng. Cuối cùng họ cũng đã mở rộng nhà máy sản xuất của riêng mình để có thể sử dụng và kiểm soát chất lượng nguyên liệu tươi. Để duy trì một đế chế khổng lồ cần phải đưa ra những quyết định khó khăn, thậm chí nếu cần thiết anh phải vượt quyền Julietta. Mặc dù em gái anh gây ấn tượng với các quyết định kinh doanh của mình, nhưng nếu các chiến dịch mới không hiệu quả thì đó sẽ là lỗi của anh. Anh mở miệng để giải thích nhưng em gái anh đã ngắt lời.

“Em không thể tin được anh lại thiếu tôn trọng em đến mức này.” Julietta siết chặt tay, điều cô thường làm mỗi khi giận dữ. Giọng cô run lên. Mặc bộ đồ xanh hải quân hoàn hảo cùng đôi giày hợp tông, mái tóc xoăn được búi lại gọn gàng, cô trông như một nhà kinh doanh hoàn hảo. Thật không may, nước mắt đang long lanh đọng trong mắt cô. “Em không làm nữa. Cứ việc thuê ai mà anh tin tưởng, bởi vì rõ ràng anh không hề tin tưởng em.”

Michael giật mình ngạc nhiên trước những cảm xúc bộc phát của cô.

Anh dịu giọng và tiến gần hơn một bước. “À, cara, anh không có ý...”

“Không!” Cô giật người khỏi bàn. “Em phát ốm trước sự đối xử của anh rồi. Em đủ giỏi để điều hành La Dolce Famiglia khi anh không có ở đây, nhưng ngay khi nhảy bổ vào lãnh địa của em, anh không hề tôn trọng mọi thứ em đã lao động một cách chăm chỉ để gây dựng: sự kính trọng, ngưỡng mộ lẫn nhau và nguyên tắc làm việc.”

“Em đang vô lý đấy. Anh chỉ đang làm những gì tốt nhất cho công ty.”

Julietta gật đầu. “Em có thấy. Vâng, vậy thì em nghĩ anh không cần em nữa. Em từ chức giám đốc điều hành. Có hiệu lực ngay lập tức. Đi mà tìm người khác để sai việc đi.”

À, merda[62].

Venezia nhảy ra trước Michael và vỗ tay điên cuồng trong không khí. “Sao lúc nào anh cũng phải ra lệnh cho tất cả mọi người quanh mình như thế?” cô hặc sách. “Anh là anh trai của bọn em, không phải cha.”

Hàm anh nghiền lại và thả lỏng. “Không, có lẽ nếu anh là cha, anh sẽ không cho phép em ra ngoài diện váy áo cho một đám búp bê Barbie và gọi nó là nghề. Có lẽ nếu anh là cha, anh sẽ ép em phải ngồi vào một vị trí xứng đáng trong công ty này và không đặt tất cả gánh nặng lên vai Julietta.”

Venezia thực sự đã gầm gừ như Dante và kiễng chân trên đôi gót đỏ gần tám phân của mình. “Em biết ngay mà!

Em luôn biết anh không bao giờ tôn trọng nghề nghiệp của em. Thời trang là một ngành công nghiệp lớn đấy, Michael, và em đã làm nên tên tuổi của mình trong một doanh nghiệp đầy cạnh tranh. Nhưng không, chỉ vì em đã chọn công việc mình ưa thích nên nó chẳng hề đủ tốt với anh. Anh không hề tôn trọng bất kỳ đứa nào trong số bọn em cả.”

“Zitto^[63]! Con giận dữ trẻ con của cả hai em thế là đủ rồi. Anh luôn làm những gì tốt nhất cho gia đình này.”

Venezia cười khẩy và nắm lấy tay em gái. “Anh nghĩ mình là ai? Anh ra lệnh cho bọn em như trẻ con, từ chối tôn trọng các quyết định, những lựa chọn của bọn em và giả vờ là anh thực sự quan tâm. Bọn em tự tạo dựng cuộc sống của mình ở đây và làm rất tốt mà không có anh.”

Nỗi đau xuyên qua ngực anh và anh phải vật lộn để giữ hơi thở. “Sao em dám nói như thế với anh? Sau tất cả những gì anh đã làm?”

Venezia hất tóc và dẫn Julietta về phía cửa. “Bọn em không cần anh nữa, Michael. Có lẽ đã đến lúc anh nên về Mỹ đi, đó là nơi mà anh thuộc về bây giờ.”

Họ đóng sập cửa lại sau lưng.

Michael đứng đó trong im lặng khi từng mảnh cuộc đời nổ tung quanh anh.

Đầu anh đập rộn khi bước tới bước lui trong căn phòng họp trống không, tìm kiếm câu trả lời. Sự kiểm soát cân trọng anh đã dựng lên để bảo vệ gia đình mình trượt đi dưới sức nặng của những cảm xúc dữ dội. Julietta luôn là người lý trí, nhưng nỗi đau trong đôi mắt khi anh gạt cô đi cửa vào anh đến tận xương tủy. Có phải anh đang phạm sai lầm không? Có phải anh nên tránh đường, ngay cả khi anh biết chiến dịch đó không phải tốt nhất, và để cô thất bại?

Cánh cửa mở ra.

Maggie lộ đầu vào. “Được rồi, em chán rồi và em muốn về nhà. Em đã đi thăm nhà ăn hai lần, tán phét với thư ký của Julietta và bị ấn tượng hoàn toàn với doanh nghiệp của anh rồi. Em đã hoàn thành bốn phần của một người vợ vậy nên em đi đây.”

Anh buộc mình phải gạt đầu, nhưng cô chớp mắt và đẩy cánh cửa rộng hơn. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Anh phẩy tay với cô. “Anh sẽ gặp em ở nhà.” Cô lờ

anh đi và bước vào phòng. “Có phải anh vừa cãi nhau với em gái không?”

Anh nên đá cô ra ngoài và giữ mọi chuyện trong nội bộ gia đình. Tuy nhiên, những lời nói tuôn ra khỏi miệng anh. “Các em gái thì đúng hơn. Anh không đồng ý với chiến dịch quảng cáo của Julietta và chúng - người Mỹ gọi nó là gì nhỉ?

- nô tung.”

“À, em hiểu.” Cô trông bứt rứt khi liếc nhìn lồi ra. Anh chờ cô rời đi nhưng cô đang di chuyển qua lại giữa hai chân, bàn tay ôm lấy chiếc máy ảnh, thứ mà giờ Michael đã coi nó như một phần không thể thiếu của cô. “Đó có phải chiến dịch quảng cáo không?” cô hỏi. Cô bước tới bàn, đôi chân ẩn hiện dưới chân váy ngắn cùng đôi giày cao gót.

“Ừ. Nó lỗi thời rồi. Anh đã nói với chúng cần một chiến dịch thương mại dung hòa giữa gợi cảm và đồ ăn. Người Mỹ thích những thứ gây sốc. Để bán hàng.”

“Hừm.” Cô lật qua các bức ảnh quảng cáo, sau đó gấp tệp tài liệu lại. “Được rồi. Em sẽ gặp anh ở nhà.”

Chết tiệt. Anh gần như nghẹn lời khi nhận ra anh tôn trọng ý kiến của cô đến thế nào. “Em nghĩ sao?”

“Về chiến dịch à?”

“Ừ. Anh có đúng không?”

Cô quay gót và nhìn chăm chăm vào anh. Tóc mái cô trượt qua mắt. Vẻ quyền rũ ẩn hiện đó chỉ khiến anh phải chiến đấu khó khăn hơn để giữ sự tập trung vào công việc. “Em đồng ý.”

Hơi thở bật khỏi môi anh. Anh đứng thẳng lại, thấy mừng vì mình đã quyết định đúng. “Anh cũng nghĩ thế.”

“Nhưng em cũng ghét ý tưởng của anh.” Anh cau mày. “Scusi^[64]?”

Cô vung một tay lên như thể đang xua anh đi và nhăn mũi. “Vài hình ảnh giật gân sẽ bán được hàng nhưng không phải với một tiệm bánh gia đình. Mẹ anh sẽ ghét nó đấy.”

Sự lạnh lẽo đột ngột tràn qua anh. “Anh hiểu rồi. À, cảm ơn vì ý kiến của em, nhưng thực sự chuyện này không liên quan tới em. Anh sẽ gặp em ở nhà.”

Sự bực bội lướt nhanh qua gương mặt cô. Cô ném ví lên bàn và đặt máy ảnh xuống. Như thường lệ, cô hỏ cái của anh hiên ngang tiến về phía anh, đứng kiễng chân và áp sát mặt anh. “Đó có phải cách anh đối xử với em gái mình khi anh không đồng ý với ý kiến của họ không? Chẳng trách họ lại bỏ đi. Ô, tin em đi, em chưa bao giờ quên vị trí của mình. Em không muốn tham gia vào mớ hỗn độn này, nhưng anh đã làm rối tung mọi chuyện lên. Vì Chúa, Bá tước, tỉnh lại đi. Anh đối xử với các em gái mình với cái vẻ chiếu cố khiến họ không thể chịu đựng được. Julietta hoàn toàn có khả năng điều hành công việc kinh doanh mà không có anh, nhưng thay vì tôn trọng vị trí của con bé, anh thách thức tất cả quyết định của nó.”

“Đủ rồi.” Lòng mày anh hạ xuống thành một cái cau mày. “Em chẳng biết các em gái anh cảm thấy thế nào hết.”

Cô bật cười không hề hài hước. “Anh đùa à? Chuyện đó rõ ràng rành ra đây. Họ tôn thờ và còn tin là anh có thể đi trên mặt nước là khác. Họ chỉ muốn chút cổ vũ từ anh cả của mình mà thôi. Một sự tôn trọng nhỏ nhoi cho những gì họ đã đạt được. Anh có biết Venezia tin anh nghĩ con bé là một trò hề không? Con bé phụ trách trang phục cho các ngôi sao nổi tiếng và được tôn trọng trong lĩnh vực của mình, nhưng nó chẳng có nghĩa lý gì bởi vì anh không hề thừa nhận thành công của con bé. Còn Carina? Con bé yêu việc vẽ tranh, nhưng anh lại gọi đó là một sở thích nhỏ nhỏ dễ thương, vớ đầu con bé và buộc nó phải học kinh doanh. Con bé rất có tài và cảm thấy xót xa vì không thể theo đuổi nó, nhưng lại muốn được anh thừa nhận. Anh không hề trông thấy con bé và người phụ nữ nó đang trở thành. Còn Julietta luôn phải đấu tranh với suy nghĩ con bé chỉ là kẻ làm công và doanh nghiệp chẳng bao giờ thực sự thuộc về mình. Anh khiến con bé nghi ngờ bản năng của chính mình.”

Một bên cơ mặt anh giật giật. “Anh có tôn trọng chúng và yêu chúng hơn em biết đấy. Dios, chúng là cuộc sống của anh! Anh đã hy sinh mọi thứ để chúng được hạnh phúc.”

Đột nhiên gương mặt cô dịu lại. “Em biết,” cô thì thầm. “Anh đã làm mọi thứ mà một người cha sẽ làm. Anh đã hỗ trợ bằng tiền bạc, kỷ luật và những lời khuyên tốt. Anh giữ cho họ được an toàn. Anh luôn đảm bảo rằng họ làm những việc đúng đắn và chẳng hề đòi hỏi điều gì. Nhưng anh quên mất phần quan trọng nhất. Họ không muốn một người cha thay thế. Họ muốn một người anh trai, người có thể cười đùa với họ, ủng hộ họ và để họ tỏa sáng. Bằng chính khả năng của mình. Họ không cần anh chăm sóc thêm nữa, Michael.” Cô chạm vào má anh và sự dịu dàng lấp đầy mọi ngõ ngách nơi tim anh. “Họ chỉ muốn anh nói với họ rằng anh yêu họ. Như chính bản thân họ thôi.”

Những lời cô nói khiến toàn thân anh chấn động và xé tan vẻ ngoài điềm tĩnh của anh.

Cô cầm máy ảnh lên. “Đây là điều em thấy trong hình ảnh của La Dolce Famiglia,” cô nói. Màn hình hiện lên ảnh mẹ anh, đang siết chặt chiếc tô trong tay, một nét mơ màng ẩn hiện trên gương mặt bà trong căn bếp ấm cúng. “Đó không phải là chuyện tình dục hay đồ ăn. Nó là về điều này. Ước mơ của bác với gia đình mình, quyết tâm phải làm những gì tốt nhất và sản phẩm chất lượng bác phấn đấu đạt tới từng ngày. Đó là phương châm cho chiến dịch mà anh nên hướng tới.”

Anh nhìn chằm chằm vào màn hình. Khi anh nhìn lên, một loạt các cảm xúc chớp chọi trên khuôn mặt cô.

“Anh rất may mắn vì có họ. Phạm sai lầm và họ vẫn sẽ tha thứ cho anh. Đó chính là ý nghĩa của gia đình.” Cô lùi lại như thể đang nghĩ về một sự kiện khác. “Em không thuộc về nơi này, Michael. Với anh. Với họ. Em không thể làm chuyện này thêm nữa.”

Cô xoay người và bỏ chạy, để anh lại với những suy nghĩ của riêng mình. Mọi thứ anh tin tưởng và làm việc chăm chỉ để gìn giữ như đang chế giễu anh. Quá khứ của anh đang đập chòn trước mắt và anh đang chìm ngấm trước nỗi đau tột cùng của sự thất bại. Gương mặt mẹ anh

đang nhìn chăm chú anh từ chiếc máy ảnh. Bà xứng đáng nhiều hơn điều này. Bà xứng đáng nhiều hơn từ anh.

Anh kéo chiếc ghế da lại và ngồi xuống. Anh chậm rãi lướt qua tất cả những bức ảnh Maggie đã chụp từ khi cô đến. Chúng còn hơn cả những khung cảnh đẹp. Trong mỗi tấm hình, cô đều đạt được điều gì đó thật khó nắm bắt, cho dù là màu sắc hay các đường nét tấn công người xem. Anh quan sát khi bốn đứa cháu của anh lọt vào giữa khung hình, các cậu bé với những nụ cười nhăn nhó, lộn xộn, tinh nghịch của khi chúng nghiền đất nặn giữa các ngón tay. Từ từ, anh đặt máy ảnh xuống và đối mặt với sự thật.

Anh đang phải lòng cô.

Đồng thời, cô khiến anh sợ phát khiếp. Maggie không phải người phụ nữ anh từng tưởng tượng sẽ ở bên trong suốt cuộc đời. Cô vặn xoắn mọi thứ bên trong anh cho đến khi anh chán động mãnh liệt, cô khiến cho cả hàng dài những người phụ nữ anh từng đưa lên giường lùi vào hư vô. Cô gai góc, cứng đầu, trung thành đến gần dở và ẩn giấu sự dịu dàng sâu bên trong khiến trái tim anh tan chảy.

Điều tồi tệ nhất trong toàn bộ cuộc trò chuyện chính là việc anh nhận ra rằng cô đã đúng.

Anh đã không làm tốt việc của mình. Hình ảnh cha trước khi qua đời hiện ra trước mắt khiến anh khổ sở. Tội lỗi vì đã bỏ ông lại để theo đuổi ước mơ ích kỷ của riêng mình trong khi cha anh phải làm việc nhiều giờ liền và cố gắng gây dựng lên công ty mà những đứa con ông chưa bao giờ tin tưởng.

Sự trống rỗng cào xé ruột gan anh. Nhưng Maggie đã đúng. Trong suốt cuộc hành trình của anh để đưa công ty tới thành công, anh đã từ chối đối xử bình đẳng với các em gái mình. Trong tâm trí anh, chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ thành niên đau buồn trong sự tuyệt vọng cần được bảo vệ và ổn định. Ngay cả với sự mạnh mẽ của mẹ anh, Michael vẫn biết anh phải là người đứng mũi chịu sào và đảm nhận vai trò là người lãnh đạo. Vậy nên, anh đã hành động. Anh đã xử lý mọi việc với kỷ luật, những lời khuyên nhủ và sự dẫn dắt.

Nhưng anh chưa bao giờ nói với chúng rằng chúng làm rất tốt. Anh chưa bao giờ nói với chúng rằng anh yêu chúng. Anh chưa bao giờ lắng nghe.

Anh đã đối xử bất công kinh khủng với từng người. Anh từ chối tán thưởng Julietta cho bất kỳ sự thành công nào trong vai trò Giám đốc điều hành. Con bé đã hoàn thành tất cả các nhiệm vụ không tên ngày này qua ngày khác, nhưng chưa bao giờ được vinh danh. Anh giữ lại tất cả những gì tốt đẹp nhất cho bản thân như một đứa trẻ ích kỷ và chưa bao giờ dốc lòng ủng hộ con bé.

Với Carina, anh đã quá quen với việc con bé là em út trong gia đình, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc hỏi xem con bé muốn gì. Anh ra lệnh, đòi hỏi và kỳ vọng. Chắc chắn là anh biết con bé thích nghệ thuật. Nhưng không phải cho đến khi Maggie chỉ ra tài năng của nó, anh mới nhận ra con bé có giấc mơ cho riêng mình, hay thậm chí là cần được khuyến khích theo đuổi một điều gì đó ngoài những định hướng kinh doanh.

Nhưng tôi tệ nhất, cho đến giờ, là Venezia. Sự xấu hổ lấp đầy anh khi nhận thức dâng lên sâu bên trong và rút sạch không khí trong phổi. Venezia luôn theo đuổi ước mơ là một nhà tạo mẫu, nhưng anh không ngừng trách móc con bé vì đã không chịu trách nhiệm trong công việc kinh doanh gia đình, anh coi thường sự lựa chọn của con bé. Bây giờ, anh đã nhận ra lý do tại sao. Anh đã ghen tị - ghen tị vì con bé có thể theo đuổi ước mơ của mình, còn anh thì đã đánh mất nó. Bằng cách nào đó, anh cần phải buông bỏ cơn giận. Anh đã luôn tự hào với bản thân vì anh chính là người đưa ra quyết định và từ bỏ đua xe là lựa chọn của anh. Nhưng Venezia không cần phải trả giá cho việc theo đuổi giấc mơ của bản thân, hay cho những mất mát của anh.

Còn Maggie? Cô đang chuẩn bị chạy trốn. Anh không biết làm cách nào để thuyết phục được cô, hay xé tan sự kiểm soát cẩn trọng của cô đủ để lần xuống dưới da cô, nhưng anh sẽ bị nguyên rửa nếu anh không nắm lấy cơ hội của mình. Anh sẽ không để cô lên chiếc máy bay đó cho đến khi anh thuyết phục được cô đầu hàng tâm hồn cô. Sau đó, chỉ sau đó, có thể anh sẽ biết mối quan hệ của họ liệu sẽ đi đến đâu.

Những mảnh vỡ cuộc đời anh đang nằm rải rác xung quanh. Đã đến lúc đưa ra quyết định. Thứ nhất, anh cần phải nhận lỗi với các em gái. Thứ hai, là tạo dựng bước nhảy vọt của lòng tin, Maggie có trái tim và tâm hồn của một chiến binh bị tổn thương, đã đến lúc anh chiến đấu vì cô.

Anh cần phải tìm được cô vợ hờ của mình và bằng cách nào đó thuyết phục cô ở lại.

CHƯƠNG 10

Maggie nằm trên giường nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cuối cùng, cô cũng đã quyết định.

Cô phải rời khỏi Dodge.

Kể từ khi cô bước chân vào gia đình Conte, cô đã mất tự chủ. Cô đã bị lôi kéo vào bộ phim gia đình và theo cách kỳ lạ nào đó, cô bắt đầu quan tâm. Đó là điều không thể. Cô cần tách mình khỏi Michael và quên với việc anh sẽ không còn ở gần bên. Anh sẽ không được lớn vờn quanh Alexa nữa. Cô không quan tâm anh có phá vỡ thỏa thuận thế nào, cô sẽ đảm bảo anh phải giữ lời hứa của mình. Dù sao thì điều cuối cùng cô cần là điên đảo vì một người đàn ông muốn người phụ nữ khác, không phải cô.

Phải không?

Suy nghĩ của cô bị cuốn đi và cô lẫn người rên rỉ. Tại sao cô lại bắt đầu ngờ vực bản thân như vậy? Ngay từ đầu cô đã quyết định sẽ ngủ với anh rồi đá anh khỏi cuộc đời mình nhưng bất thành. Chỉ một đêm và cô đã quan tâm quá nhiều.

Nếu cô lưu luyến anh thì sao? Nếu cô nảy ra vài suy nghĩ nực cười về tình yêu và sự ràng buộc lâu dài thì sao? Chắc chắn là anh khiến cô hài lòng. Nhưng còn trái tim cô thì sao? Liệu tim cô có thể xử lý được một cú đánh như vậy không?

Không. Cứ việc gọi cô là kẻ hèn nhát, nhưng khi Michael quay lại, cô

sẽ lên chuyến bay tiếp theo về nhà. Cô sẽ nói là mẹ cô không được khỏe. Hoặc một thành viên trong gia đình qua đời - một ông chú thất lạc nào đó. Bất cứ điều gì để cô tránh thật xa nơi này.

Một tiếng gõ cửa vang lên. Cô ngồi dậy trong nỗi sợ hãi đột ngột. “Ai vậy?”

“Em là Carina đây. Em vào được không?” “Chắc rồi.”

Cô gái trẻ bước vào và ngồi xuống giường. Maggie mỉm cười trước vẻ hạnh phúc trên gương mặt cô bé. Trong khoảng thời gian ngắn, tâm trạng cô bé đã thay đổi và dường như vui vẻ hơn nhiều. Lốp trang điểm có vẻ tinh tế hơn, quần áo cũng tôn dáng hơn, không chỉ là những chiếc quần jean rộng thùng thình và áo thun con bé thường mặc. Ít nhất Maggie đã giúp Carina bằng cách nào đó. Một việc mà cô đã xoay xở để không phá hỏng.

“Buổi tối của em thế nào?” Maggie hỏi. “Và trước khi trả lời, tốt hơn là nó nên tốt đẹp. Chị đã phải xử lý mấy đứa cháu họ của em tối qua và chị vẫn đang hồi phục.”

Carina bật cười và khoanh chân lại. Đôi mắt cô bé sáng lên phấn khích. “Maggie, nó thật tuyệt. Em yêuuuuuu Sierra, chị ấy siêu dễ thương. Và lộng lẫy nữa. Các chàng trai cũng rất tốt và lịch sự. Họ là một nhóm lớn vậy nên em không hề thấy thiếu thoải mái và đoán được không? Họ nói em là một người mẫu tuyệt vời!”

Maggie mỉm cười. “Đúng vậy mà, nhưng chị không biết liệu đó có phải điều em muốn theo đuổi hay không, Carina. Theo quan điểm cá nhân, chị nghĩ tốt hơn em nên học đại học và theo đuổi năng khiếu nghệ thuật của mình. Em rất có tài.”

Má cô bé ửng đỏ. “Cảm ơn chị. Michael và mẹ sẽ hoảng lên mất. Nhưng thật tuyệt khi họ nghĩ là em đủ giỏi để làm người mẫu. Họ đã mời em chụp hình trong lần tới, giờ em đã có số điện thoại của họ và bọn em đang nhắn tin cho nhau.”

“Chị mừng là em có thêm vài người bạn mới.”

“Em cũng thế. Em có thể hỏi xin vài điều được không?” “Miễn không phải trông trẻ nữa thì được.”

“Liệu em có thể mượn một chiếc khăn quàng của chị không? Chị có cái nào màu xanh lạnh không? Em muốn thử bộ đồ mới và em cần một phụ kiện đi kèm thật đẹp.” Con bé nhăn mũi. “Venezia sẽ giận điên lên nếu em mượn chị ấy, còn Julietta chỉ có toàn quần áo kinh doanh thôi.”

“Chắc rồi. Chị mang theo vài thứ dự trữ trong túi du lịch. Nó nằm trong tủ quần áo - cứ lấy tự nhiên.”

Carina trò chuyện về các chi tiết của buổi tối và Maggie dựa lưng vào thành giường, thư giãn khi cô gái trẻ tìm đồ và trò chuyện. Carina cầm lên đặt xuống một loạt khăn của cô, lấy hai cái, sau đó dừng lại. “Đây là gì vậy?” Maggie nhìn lên. Tim cô ngừng đập.

Carina đang cầm một cuốn sách nhỏ bọc vải có bìa tím nhạt. Cô gái nhìn chăm chăm vào nó đầy tò mò, sau đó lật mở.

“Không!” Maggie cuống cuống lao tới trong nỗ lực giật nó lại.

“Có chuyện gì vậy? Đây có phải một lá bùa tình yêu không? Ôi Chúa ơi, đúng vậy rồi. Tuyệt thật đấy.”

Ôi. Chúa. Oi.

Ký ức về cái đêm say rượu đâm sâu vào não cô và khiến cô nhúc nhúc ngay tức khắc. Phải, cô đã ủng hộ Alexa khi bạn cô đọc một câu thần chú tìm một người đàn ông. Phải, Alexa đã kết thúc bằng việc kết hôn với anh trai Maggie và họ đều hạnh phúc. Nhưng không phải là nhờ câu thần chú. Thực tế thì Nick hoàn toàn trái ngược với những điều Alexa đã yêu cầu ngay từ đầu, nhưng khi cô chỉ ra điều đó, Alexa chỉ bật cười và nói rằng Mẹ Trái Đất cuối cùng cũng khiến mọi chuyện trở nên đúng đắn.

Alexa đã buộc cô phải lấy cuốn sách phép ra và dùng nó. Maggie ban đầu còn từ chối, nhưng cuối cùng đã ném nó vào trong túi xách và quên luôn.

Cho đến đêm đó. Khi cô nhận ra cô không bao giờ có thể tìm được đúng người đàn ông để kết hôn, không bao giờ có con và sẽ cô đơn trong suốt phần đời còn lại. Và rồi cô đã uống quá nhiều margarita, xem một bộ phim suốt suốt và lôi cuốn sách bìa tím ra. Sau đó, tiến hành đốt một đám lửa nhỏ trong phòng và lập một danh sách đáng sợ.

Những phẩm chất cô đã đòi hỏi khiến cô nhắm chặt mắt để đóng toàn bộ ký ức đó lại. Ngu ngốc và thật trẻ con. Dĩ nhiên, lá bùa tình yêu chẳng bao giờ công hiệu, nhưng trượt mảnh giấy xuống dưới giường là điều tối thiểu cô có thể làm sau khi đã châm lửa và đốt danh sách. Cô chưa bao giờ kể với Alexa, một trong những điều đầu tiên mà cô giấu người bạn thân nhất của mình. Tốt nhất là nên giữ bí mật tránh trường hợp tin tức bị lan truyền.

Dù sao thì cũng chẳng có người đàn ông nào trên thế giới này có đầy đủ các đức tính cô yêu cầu. Cô tốt hơn là nên tra cứu anh hùng trong từ điển và ước Siêu nhân sẽ xuất hiện bên ngoài cửa sổ căn hộ của mình.

Cô hoàn toàn quên mất đã ném cuốn sách vào túi đồ du lịch trong nỗ lực để quên đi những gì đã làm. Giờ thì bằng chứng hành động điên rồ của bản thân đang chế giễu cô dưới ánh tím lấp lánh. “Carina, không có gì đâu, thật đấy, chị quên mất là nó ở đó.” Cô bật cười, nhưng nó nghe thật giả dối với chính đôi tai cô. “Bạn gái chị đã đưa nó cho chị như một trò đùa.”

Carina lướt qua các trang. “Chị đã làm nó chưa? Bùa yêu ấy? Có phải đó là cách mà chị và anh Michael đã gặp nhau không?”

Nỗi nhục nhã kéo cô xuống như đợt sóng thủy triều đang rút. “Tất nhiên là không. Nó chỉ là một trò đùa thôi và chị đã quên không trả lại nó.”

Mắt Carina mở to. “Em mượn được không?”

Maggie siết chặt tay và nhìn chằm chằm cuốn sách với vẻ kinh hoàng. “Gì cơ? Không, không, nó là thứ ngớ ngẩn thôi. Nó chẳng được việc gì đâu và anh trai em sẽ giết chị nếu anh ấy thấy em với một cuốn sách ma thuật.”

“Không phải ma thuật. Cái này nói là chị phải liệt kê tất cả những phẩm chất mà chị muốn và cần ở một người bạn đời. Thực hiện câu thần chú và anh ta sẽ đến với chị.” Cô bé lật qua các trang trong khi Maggie chiến đấu với cơn hoảng loạn tột độ. “Trời, nó nói chị phải châm một ngọn lửa để vinh danh Mẹ Trái Đất. Ôi, Maggie, làm ơn đi? Em thề là em sẽ không nói với bất kỳ ai đâu, chỉ là nó tuyệt quá đi mất.”

Miệng Maggie há ra như một con cá bảy màu. Tại sao cô lại không ném nó đi khi có cơ hội cơ chứ? Nó giống như một đồng xu xui xẻo cứ xuất hiện mãi. Cô sẽ giết Alexa vì đã buộc cô phải giữ nó. Chắc chắn là sẽ giết cô ấy.

“Maggie? Làm ơn mà?”

Với sự nghi ngại ngày càng tăng, cô nhìn chằm chằm cuốn sách, như thể chờ đợi xem liệu nó có biến mất trong đám khói. Thật không may. Quả là một ngày tồi tệ bắt đầu với một con mèo thần kinh. Cô nhắm mắt và hy vọng đây sẽ không phải sai lầm lớn nhất trong cuộc đời mình. “Được, tốt thôi. Nhưng đừng nói cho ai. Em biết nó chỉ là một trò đùa thôi, phải không? Nói với chị là em không nghĩ chuyện này là nghiêm túc đi, Carina, hoặc chị sẽ ném nó đi ngay bây giờ.”

Carina lắc đầu và đưa tay lên. “Em hứa. Em chỉ thấy nó vui vui thôi. Khi xem xong, em sẽ tổng khứ nó đi. Cảm ơn chị, Maggie!” Cô bé ào khỏi phòng và đóng cửa lại.

Maggie nằm vật ra và đập mặt xuống gối.

Đủ rồi. Cô khinh bỉ sự thương hại, đặc biệt với chính bản thân mình. Cô sẽ đóng gói đồ đạc, đặt vé máy bay và rời khỏi đây.

Một tiếng gõ cửa vang lên. Cô rên rỉ vào gối. “Biến đi!” “Maggie, anh vào đây.” Michael.

Cô giật bắn người. Có lẽ thế này là tốt nhất. Cuộc đối đầu lịch sử. Anh sẽ hét vào mặt cô vì đã xói tung cuộc sống gia đình anh, còn cô nói với anh là cô sẽ rời khỏi đây, họ sẽ đi đến một số thỏa thuận để cả hai đều đạt được những gì mình muốn. Cô vuốt tóc và hít sâu. “Mời vào.”

Anh bước vào và đóng cửa lại. Miệng cô khô đi và bụng cô nhộn nhạo. Sự hiện diện của anh lấp đầy từng phân trong căn phòng như thể nó là một phần tự nhiên của con người anh. Maggie bỗng có một tưởng tượng điên rồ về việc phó mặc bản thân cho anh ngay tại đây. Ngay bây giờ.

Trước khi cô rời đi.

Cô chiến đấu với sự thôi thúc và giữ bình tĩnh. Đôi mắt đen của anh quan sát cô như thể đang chờ cô mở lời. “Em cứ tưởng anh ở đây để la hét chứ.”

Môi anh cong lên. “Không phải lần này.”

Sự im lặng rơi xuống như một cơn sóng ngầm nguy hiểm. Sự căng thẳng tình dục nóng bỏng sáng lên giữa họ, khiến cô dịch ra xa anh thêm một chút. Chỉ một chút. “À. Được rồi, tốt thôi, vì em đang không có tâm trạng. Em vừa có một ngày tồi tệ.”

“Anh cũng thế. Anh đang định thay đổi điều đó.”

Cô nghe tiếng thụp mạnh và nhận ra anh hẫng vừa rũ bỏ giày. Lốp vải thanh lịch của chiếc sơ mi gằn như không thể che giấu được khuôn ngực rộng và cánh tay cơ bắp của anh. Maggie nắm chặt tay để kiềm lại ham muốn khám phá từng góc ngách cứng rắn trên cơ thể anh. Cô bắn trả. “Michael, chúng ta phải nói chuyện. Em sẽ về nhà.”

Một bên mày anh nhướn lên nhưng anh vẫn im lặng. Anh chậm rãi tháo nút chiếc cà vạt xanh hải quân và thả nó rơi khỏi cổ. “Tại sao?”

Miệng cô há ra. “Ừm, để em nghĩ đã. Bởi vì toàn bộ chuyến đi này là một thảm họa. Bởi vì em thấy thật khổ sở, anh thấy khổ sở và chúng ta đang đảo lộn cả gia đình anh. Bởi vì em ghét phải nói dối, em không thể dành thêm một ngày nào nữa để giả vờ là người vợ đầy yêu thương, ngoan ngoãn của anh. Em sẽ bịa ra một lý do. Nói là có ai đó qua đời. Một người anh họ hay chú bác xa nào đó đã mất để không cảm thấy tội lỗi. Chúng ta đã sắp xếp để một linh mục làm phép kết hôn và chắc chắn là chúng ta có thể nghĩ ra một mưu mẹo nào đó cho đến đám cưới của Venezia.”

Michael nghiêng đầu lắng nghe, sau đó từ từ tuột dây buộc khỏi tóc. Những sợi tóc lướt qua mặt anh và đổ xuống vai. Cô ngửa ngáy muốn chụp một bức ảnh anh - nét nam tính mạnh mẽ, nguy hiểm trong bộ vest thời thượng. Chúa ơi, anh điển trai quá.

Cô nói luyên thuyên trong nỗ lực điên cuồng để chế ngự ham muốn nóng bỏng đang xuyên qua mình. “Thật ra thì nếu anh thực sự muốn, em sẽ đến đám cưới Venezia. Em hứa đấy, em định sẽ giữ nguyên thỏa thuận của mình.”

Cô nhìn chăm chăm một cách bất lực vào anh, chắc chắn rằng có vài kiểu trò chơi đang diễn ra nhưng cô không đang có tâm trạng.

Một nụ cười chậm rãi làm cong khóe môi anh. “Bỏ chạy vì sợ à, la mia tigrotta?” anh dài giọng. “Anh thấy thất vọng đấy. Một đêm bên nhau và em không thể xử lý nó được sao?”

Cô hỏn hển. “Anh mới là người không thể xử lý được, Bá tước. Em mệt mỗi khi cứ phải xoay vòng vòng quanh anh y như những thành viên khác trong gia đình anh rồi. Đã đến lúc anh thức tỉnh, đối mặt với các em gái và thừa nhận anh yêu việc kiểm soát đến nỗi anh sẽ làm bất cứ điều gì để giữ chặt nó.”

“Em nói đúng.” Ngón tay anh bật mở khuy trên cùng chiếc sơ mi của mình.

Cô chớp mắt. Lốp lông đen lộ ra. Làn da ô-liu sẫm màu.

Núm ti phẳng trên vòm ngực cơ bắp. “Hả? Anh vừa nói gì?” “Anh nói em đúng. Anh đã nói chuyện với các em gái và xin lỗi chúng. Anh đồng ý với mọi điều em nói hôm nay trong phòng họp.”

Choáng váng, cô nhìn chăm chăm khi những chiếc khuy vẫn tiếp tục mở. Vòng eo phẳng. Anh giật áo sơ mi khỏi quần và để nó mở hoàn toàn.

“Anh - anh đang làm cái quái gì vậy?” Cô khê kêu lên. “Đưa em lên giường.” Chiếc áo rơi xuống sàn nhà. Bàn tay anh đang làm việc với chiếc thắt lưng, tháo nó ra.

Tim cô đang siết chặt dòng máu nóng, sau đó đập rộn điên cuồng trong nỗ lực để bắt kịp các học-môn của mình. “Hử?”

“Hừm, lẽ ra anh nên làm chuyện này trước đây mới phải. Ai có thể nghĩ được em lại có lúc không thể thốt nên lời?” Anh vói lấy tay cô và kéo cô khỏi giường.

“Em, em không nghĩ, em ...” Miệng anh bắt lấy miệng cô.

Michael vuốt ve tám lưng trần của cô trong khi cô duỗi người. Một sự hài lòng sâu sắc chạy qua mọi tế bào trong cơ thể anh và nhắc anh lần nữa rằng Maggie Ryan cuối cùng cũng thuộc về anh.

Phản ứng nhục dục đầy cởi mở của cô thổi bay bất kỳ mối quan hệ nào anh từng có. Lời cảnh báo đang lóe lên từ sâu bên trong chiếc hộp bị khóa trái, nhưng anh từ chối phá hỏng khoảnh khắc này bởi những lo lắng. Bằng cách nào đó, họ sẽ thu xếp được mọi chuyện. Sau khi kết thúc cuộc đuối bắt với một người phụ nữ trên giường, Michael luôn gạt hái được sự hài lòng. Thứ đang thổi bay tâm trí anh ngay lúc này là cảm xúc hoàn toàn mãnh liệt đang chảy trong huyết mạch anh. Như thể cuối cùng anh cũng gặp được một nửa của mình.

Dios, anh hẳn là điên rồi.

Thế nào mà anh lại chọn một người phụ nữ sẽ khiến cuộc đời anh trở thành mớ hỗn độn. Giọng nói thì thâm bên trong đang chế giễu. Cô mang tới cho anh niềm vui và cả sự thách thức anh vẫn hằng ao ước, bất kể anh từng cố để ổn định với một phụ nữ điềm tĩnh hơn nhiều. Như thể đam mê của anh với xe đua đã chuyển sang người phụ nữ anh khao khát. Hoang dã, không thể chế ngự, đầy mâu thuẫn và bướng bỉnh. Anh nhớ lại sự phấn khích khi nắm giữ sức mạnh sôi sục đó, lái nó qua những khúc cua và gần như mất kiểm soát chiếc xe. Maggie nhắc anh nhớ về sự hồi hộp tương tự. Cô lôi ra những cảm xúc bên trong mà anh vẫn thường chôn chặt và giữ cho riêng mình. Quá khứ cuối cùng cũng đuối kịp và bắt được anh.

Và anh thấy thật hạnh phúc.

Đột nhiên, Maggie bật khỏi giường. Mái tóc rối của cô xoa cầu thả ngang mắt, ngực trần, cô nhìn chằm chằm kinh hoàng vào cánh cửa đang đóng chặt. “Ôi Chúa ơi, mẹ anh!”

Carina! Em đã hét, em quên mất họ đang ở nhà.”

Anh cười khùng khục và kéo cô trở lại vòng tay mình. “Trước khi anh lên phòng, mẹ đã nói là bà cần vào thành phố tạo vài điều bất ngờ nhỏ. Mẹ bảo Carina đi cùng, vậy nên anh biết là chúng ta có vài giờ được ở riêng.”

Cô thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm. “Vậy là anh đã lên kế hoạch tất cả chuyện này.” Cô trao anh ánh lườm giả vờ. “Em cứ tưởng anh đến để mắng em vì đã chọc ngoáy vào công việc kinh doanh của anh.”

“Anh định sẽ mắng em sau. Đừng có bắt đầu trò chơi mà em không thể thắng, la mia tigrotta,” anh gầm gừ. Sau đó bắt lấy đôi môi cô trong một nụ hôn sâu đầy mạnh bạo. Mùi hương tình ái của cô lấp đầy mũi anh khi hương vị ngọt ngào của cô tràn ngập các giác quan trong anh.

“Em sẽ thắng vòng này, Bá tước,” cô thì thầm trở lại. Lưỡi cô đang viền quanh môi dưới của anh và cô cắn mạnh.

Anh nuốt lấy tên mình nơi đôi môi cô và để bản thân tham gia cùng cô. Sau đó, anh mới nhận ra anh đã gọi cô một cách đầy thân mật mà anh chưa bao giờ từng thốt ra trước đây. Một từ ngữ mà anh giữ gìn để dành cho người phụ nữ sẽ trở thành vợ anh. Từ ngữ anh chưa từng sử dụng trước đây.

Mia amore.

Tình yêu của anh.

Michael nuốt xuống khi họng anh đột ngột thắt lại và ôm cô thật chặt.

“Chúng ta phải mặc đồ vào thôi.”

“Hừm.” Michael chạy một tay lên đường cong tuyệt đẹp của cô, tận hưởng cảm giác các bắp thịt và làn da mềm mại. “Một phút nữa.”

“Mẹ anh với Carina sắp về rồi. Venezia muốn đi chọn đồ phù dâu tối nay. Và em còn phải giúp nấu bữa tối nữa, chết tiệt.”

Cơ thể anh rung lên với nụ cười kín đáo và cô đảm cho anh một cú yếu ớt. “Xin lỗi, cara, cả tuần này đều không phải những gì chúng ta mong đợi.”

Giọng cô là tiếng thì thầm mềm mại. “Không, không phải.” Một khoảng dừng. “Michael, chuyện gì xảy ra với các em gái anh vậy?”

Anh quay sang đối diện cô, sau đó vuốt lọn tóc màu quế khỏi gương mặt cô. “Em đã đúng. Về tất cả.” Sự hồi tiếc lò mò hiện ra nhưng anh đẩy nó đi, biết rằng anh chỉ có thể sửa sai ở tương lai mà thôi. “Anh đã lạc lối trong vai trò của mình và phạm quá nhiều sai lầm. Sau khi em đi, anh đã nói chuyện với các em gái và xin lỗi. Anh cũng cho chúng xem ảnh em chụp mẹ và chúng rất thích. Bọn anh đang tung ra một chiến dịch mới dựa trên bức ảnh của em.”

Chân mày cô nhướn lên. “Anh nói thật sao? Tuyệt quá.”

Michael mỉm cười, lần theo viên môi ngọt ngào của cô.

Anh nguyên rửa cha mẹ cô, những người đã không thấy được cô là một kho báu và khiến cô nghi ngờ khả năng yêu thương của mình. Anh nhận ra anh vừa đạt tới một bước ngoặt và cần buộc cả hai đối mặt với sự thật. Mưu mẹo trong cuộc hôn nhân của họ đã chuyển hướng thành thứ gì đó còn hơn thế, anh tin rằng nó quá quý giá để mà vứt bỏ.

Michael nắm lấy cằm cô và nhẹ nhàng buộc cô phải đối mặt với anh. “Nghe này, Maggie. Chuyện này rất quan trọng. Chỉ trong vài ngày, em đã trông thấy những điều mà anh chưa bao giờ nhận ra. Cách cư xử của anh với em gái và những gì chúng thật sự cần từ anh. Em trông coi bốn cậu bé bằng tình yêu thương và sự quan tâm, dù cho đây là lần đầu tiên em gặp chúng. Em kính trọng mẹ anh và nấu nướng trong bếp của bà, đó là điều quan trọng nhất mà em từng dành tặng bà. Em đã cho em gái nhỏ của anh một lý do để tin vào bản thân thêm lần nữa, tin rằng

con bé thật đẹp. Em là một phụ nữ tuyệt vời, Maggie Ryan.” Anh nhìn sâu vào mắt cô và nói ra sự thật. “Ồ lại với anh.”

Tim anh đang đập dồn dập trong khi chờ đợi. Cô nhắm mắt lại, như thể đang tìm kiếm câu trả lời của chính mình, sau đó mở miệng định lên tiếng.

“Michael! Anh có trong đó không? Ra đây nhanh lên. Mẹ bị ốm!”

Những lời cô định nói ra chết lặng, Michael tự hỏi liệu anh có hối tiếc bởi khoảnh khắc bị chen ngang này không.

Họ nhảy khỏi giường, mặc quần áo và chạy xuống cầu thang.

Carina đang đứng ngoài cửa phòng mẹ anh. “Mẹ đâu rồi?”

anh hỏi bình tĩnh, cố gắng giấu đi sự lo lắng của mình.

Cô đặt một tay lên môi ghen ngào. “Bác sĩ Restevo đang ở với mẹ. Bọn em vào thành phố và mọi chuyện đều ổn cả, rồi sau đó mẹ nói là mẹ không khỏe và chóng mặt. Em nói là mẹ nên nghỉ ngơi vì hôm nay thời tiết khá nóng, nhưng mẹ khẳng khẳng là em phải gọi cho bác sĩ.” Nước mắt tuôn trào trong đôi mắt cô. “Lẽ ra em nên đưa mẹ đến bệnh viện đúng không? Em không biết phải làm gì nữa, Michael.”

“Suýt, em đã làm đúng rồi.” Anh kéo con bé vào vòng tay mình và tặng cô một cái ôm nhanh chóng. “Chúng ta cứ chờ vài phút nữa xem bác sĩ nói gì. Có lẽ không sao đâu. Va bene[65]?”

Carina gật đầu. Khi anh buông cô ra, anh nhận thấy Maggie đang nắm lấy tay con bé như thể đó là cử chỉ tự nhiên nhất trên đời. Tiếng rì rào trầm thấp xuyên qua cánh cửa đóng kín và anh cố kìm lại thôi thúc muốn giục giã. Cuối cùng, bác sĩ Restevo cũng bước ra.

“Buon Giorno[66], bác sĩ. Mẹ tôi thế nào?” Michael hỏi.

Biểu hiện kỳ lạ thoáng qua trên gương mặt người đàn ông lớn tuổi. Mặc bộ đồ thường ngày với quần kaki cùng áo phông trắng và giày thể thao, Michael đoán ông bị bất ngờ với cuộc gọi của Carina. Chiếc túi

đen phù hợp với hình ảnh một bác sĩ riêng mà gia đình anh vẫn luôn tin tưởng. Ông chăm chú nhìn qua cặp kính, đôi mắt nâu đầy lo âu.

“Ừm, đến bệnh viện lúc này là không cần thiết.” Michael đợi thêm nhưng bác sĩ vẫn im lặng, chuyển từ chân này sang chân kia. Ông tránh ánh mắt anh. Michael kiềm chế sự thiếu kiên nhẫn của mình nhưng Carina đã chen vào. “Có chuyện gì với mẹ ạ? Có phải mẹ cháu bị đau tim không? Sao bác không nói cho chúng cháu điều gì đó - nó có tệ lắm không?”

Bác sĩ vuốt tay qua mái tóc đã thưa dần của mình và ho. “Không phải đau tim. Bà ấy cần nghỉ ngơi, vậy thôi.”

“Có phải vì trời nóng không? Có phải uống thuốc không? Có bất cứ điều gì bọn cháu phải làm không?” Michael hỏi.

Bác sĩ Restevo lắc đầu bước qua anh. “Giữ bà ấy trên giường hôm nay. Uống nhiều nước. Chuyện này thỉnh thoảng vẫn xảy ra, không cần lo lắng đâu.” Người đàn ông lớn tuổi dừng lại và đột ngột siết mạnh vai Michael. “Hãy nhớ một điều, Michael. Không căng thẳng. Dù mẹ cháu có yêu cầu điều gì cũng phải đáp ứng bà ấy. Capisce?”

“Nhưng...”

Vị bác sĩ bỏ tay ra, hôn vội lên má Carina và quan sát Maggie. Ông nheo mắt lại, chăm chú nhìn cô, như thể đang nghiền ngẫm một câu đố, sau đó vỗ nhẹ lên má cô. “Chúc mừng cuộc hôn nhân của cháu, signora bella^[67]. Chào mừng cháu đến với gia đình.” Sau đó với một nụ cười khẽ, ông vội vã bước khỏi cửa và bỏ họ lại.

“Ôi ơn Chúa. Chắc chỉ do đi bộ lâu và trời nóng thôi,” Carina lên tiếng. “Em sẽ đi lấy cho mẹ ít nước lọc và nước hoa quả.” Em gái anh rời đi và đầu gối anh yếu lả khi sự nhẹ nhõm tràn qua. Không nói một lời, Maggie bước vào vòng tay anh và ôm thật chặt.

Cảm xúc yên bình sâu sắc quét qua tâm hồn anh. Anh hít vào hương dầu từ dầu gội của cô và buông thả bản thân dựa vào ai đó. Anh đã quá quen phải gánh vác các trọng trách trên vai mình, sự khuây khỏa tuyệt đối khi có ai đó ở bên an ủi khiến toàn thân anh chấn động. Đây có phải

cảm giác nếu có Maggie trong cuộc đời anh mãi mãi? Cô đủ mạnh mẽ để tự lo liệu cho bản thân và anh chưa bao giờ phải lo lắng về việc giữ bí mật với cô. Cô thực sự sẽ là một nửa của anh theo mọi nghĩa. Michael ôm lấy cô cho đến khi hơi thở của anh trở lại bình thường, sau đó nhẹ nhàng buông cô ra.

Giọng anh nghe thật tả tơi. “Cảm ơn em.”

Cô nhướn mày. “Vì cái gì, Bá tước? Vì không là cái nhọt ở mông anh trong một hai phút?”

Sự xác xược của cô khiến anh bật cười. Anh đưa tay ra và xoa ngón cái qua lại viền môi dưới ngon lành của cô. “Vì đã ở đây.” Cô rút người lại sau bức tường phòng thủ của mình, nhưng giờ anh đã biết cách ứng phó với chuyện đó. Lần này, anh quyết định cho cô khoảng không của mình. “Anh đi xem mẹ thế nào rồi quay lại ngay.”

Anh bước vào phòng ngủ và ngồi xuống bên giường.

Mùi hương quen thuộc trong phòng mẹ bao quanh anh, nhắc anh nhớ về ngày mình còn bé. Vẫn chiếc giường cỡ đại với đầu giường bằng gỗ anh đào được chạm khắc. Các bức tường màu vàng tươi tắn cùng giàn cây xanh sinh động và những bông hoa phong lữ đỏ tươi trong bệ hoa ngoài cửa sổ phòng bà. Căn phòng dẫn ra một ban công riêng, anh nhớ nhiều đêm được mẹ ôm vào lòng trong khi bà đứng đưa ghế và đếm những ngôi sao. Giờ thì, người phụ nữ quyền lực trong gia đình đang nằm trên chõng gối với đôi mắt khép hờ.

Anh nắm lấy tay bà và đưa nó lên môi. “Mẹ. Mẹ thấy sao rồi?”

Bà nở nụ cười khế. “Trái tim yếu đuối ngu ngốc. Khá khó chịu. Cha con và ta vẫn thường đi bộ đường dài và leo núi trong thời gian rảnh rỗi. Bất kể tuổi tác.”

Anh mỉm cười trước cụm từ bà thường sử dụng. “Carina đang mang cho mẹ chút nước và con muốn mẹ ở yên trên giường. Không nướng bánh. Không căng thẳng. Đây là yêu cầu của bác sĩ.”

Bà hừm một tiếng. “Nướng bánh giúp mẹ thư giãn. Nhưng mẹ sẽ ở

yên trên giường, Michael.” Đôi mắt bà lấp lánh ánh hài hước. “Ít nhất là hôm nay.”

“Mẹ...”

Một tiếng gõ vội lên cánh cửa khiến anh quay lại. Carina đang đứng sau một người đàn ông cao lớn bận bộ đồ đen chuẩn mực với cổ áo trắng hồ cứng và một chuỗi hạt thánh giá quanh cổ. Khuôn mặt ông có nhiều nếp nhăn nhưng đôi mắt xanh sáng của ông ẩn chứa một ngọn lửa thấp sáng cả căn phòng. Ông nắm chặt một cuốn Kinh Thánh bọc da trong khi tiến về phía trước và dang hai tay ra.

“Cha Richard!” Michael đứng lên và ôm chầm lấy người đàn ông.

Vị linh mục là người truyền đạo của gia đình trong nhiều năm và ông đã rất buồn đau khi Michael quyết không trở thành linh mục. Anh biết Cha Richard mơ ước anh sẽ kế thừa di sản của mình, nhưng sau lần khám phá đầu tiên về cơ thể khỏe thân của phụ nữ, Michael đã từ bỏ.

“Cha đang làm gì ở đây vậy ạ?” Michael cứng người. “Chờ đã - Dios, cha không ở đây vì nghĩ rằng mẹ con cần nghỉ lễ cuối phải không?”

Tiếng cười của cha Richard bùng lên vang khắp phòng. Ông ấn một nụ hôn lên trán mẹ anh. “Dĩ nhiên là không, Michael. Nếu bản năng của ta đúng thì mẹ con sẽ sống lâu hơn tất cả chúng ta. Bà ấy không nói gì với con sao?”

Michael liếc qua lại giữa mẹ và vị linh mục. “Không ạ, con xin lỗi, thưa Cha. Có phải về đám cưới của Venezia không? Con bé giờ không có ở đây nhưng sẽ về nhà chiều nay.”

“Chờ đã! Để em gọi chị Maggie, chị ấy cần được nghe chuyện này.” Carina kéo Maggie vào phòng và giới thiệu.

Maggie nhú mào đầy bối rối khi cô thì thầm chào vị linh mục.

Carina nhảy tung tung phấn khích. “Mẹ, con nói với anh chị ấy được không? Đi mà?” Mẹ anh gật đầu.

“Mẹ và em đã vào thành phố để gặp Cha Richard. Bọn em có một bất ngờ lớn cho hai người.”

Cảm giác như tận thế đánh thẳng vào Michael, như thể anh đang xem một bộ phim kinh dị với tiếng nhạc hồi hộp nổi lên trong suốt phân cảnh của vụ giết người cuối cùng. “Bất ngờ gì?”

Carina dừng lại để gây thêm hiệu ứng ấn tượng. “Cha Richard có thể làm lễ kết hôn cho anh chị ở Ý! Ngay bây giờ! Venezia và Julietta sẽ về ngay thôi. Michael, bọn em sẽ tổ chức hôn lễ cho anh và chị Maggie. Chúng ta sắp có một đám cưới!”

Những lời đó đâm vào não anh như một cú móc. Maggie đứng như trời trồng, đôi mắt mèo màu xanh lục mở to với vẻ choáng váng pha trộn với kinh hoàng Porca Vacca^[68]. Anh tiêu tùng đến nơi rồi.

Chú thích:

^[61] Một giải đua có nhiều vòng đấu diễn ra ở nhiều nơi khác nhau. Tại mỗi vòng đấu như thế đều có giải thưởng riêng cho các tay đua đạt thứ hạng cao. Nhưng giải thưởng lớn thật sự là dành cho tay đua nào có thứ hạng cao nhất sau tất cả các vòng đấu.

^[62] Khôn thật.

^[63] Im lặng.

^[64] Thứ lỗi.

^[65] Được chứ.

^[66] Xin chào.

^[67] Quý cô xinh đẹp.

^[68] Thánh thần ơi.

Maggie nhìn chăm chăm vị linh mục như thể ông ta đến để thực hiện lễ trừ tà. Sự yên lặng rơi xuống căn phòng và Carina dường như bần khoản trước vẻ chẳng mấy vui mừng của họ. Thực tế thì, chuyện này có lẽ sẽ buồn cười nếu đặt ở thời điểm và địa điểm khác trong cuộc đời cô. Gần như một tình huống ngu ngốc xảy ra trong những bộ phim truyền hình hài hước mà cô thích xem tại căn phòng khách thoải mái của mình.

Không thể nào. Cô sẽ không kết hôn với Michael Conte. Tiếng cười điên cuồng đang chực bùng nổ trên môi cô.

Quá đủ rồi. Cô chờ Michael nói ra sự thật. Anh sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này. Quý thật, cô là con ác mộng tồi tệ nhất xảy đến trong đời anh, dù cho chuyện ấy giữa họ thật tuyệt vời và anh đã nói ra vài điều ngọt ngào. Trong ánh sáng bình minh lạnh lẽo, anh sẽ mất đi sự hứng thú và tiếp tục tìm cho mình một người vợ đúng nghĩa. Một người sẽ phù hợp với anh và gia đình anh hơn. Ai đó như Alexa.

Carina cuối cùng cũng lên tiếng. “Ừm, anh chị? Hai người không vui sao? Chúng ta sắp tổ chức đám cưới đấy.” Bởi vì ông chồng hờ của cô có vẻ như đang chết lặng - cảm nín hoàn toàn - cô quyết định phải trở thành người lý trí ở đây. Maggie hít sâu một hơi. “Nghe này, mọi người. Bọn con có vài chuyện quan trọng phải nói. Mọi người thấy đấy, Michael và con ...”

“Chờ đã!” Tiếng gầm của Michael chặn lời của cô lại. Đôi mắt cô gần như lồi ra khỏi hộp sọ khi anh bình tĩnh bước tới, nắm lấy tay cô và đối diện với gia đình. “Điều Maggie định nói là, bọn con không định sẽ tổ chức lễ cưới sớm như vậy. Maggie muốn mời cả các anh chị em họ, cô dì chú bác của chúng ta đến tham dự nữa.” Tiếng cười của anh trông rộng và giả tạo. “Làm sao sự phê chuẩn diễn ra nhanh thế nhỉ? Ý con là, Cha Richard, con cứ nghĩ cha muốn Maggie và con phải trải qua vài lớp tìm hiểu trước khi cha ban phước cho bọn con chứ.”

Cha Richard, với sự hiện diện thần thánh của ông, không hề cảm nhận thấy sự giả dối quanh đây và mỉm cười ấm áp. “À, dĩ nhiên rồi, đó là tiêu chuẩn, Michael. Con biết là nhà thờ phải mất một thời gian để chấp nhận một cuộc hôn nhân, nhưng con đã được ta chăm nom từ bé. Ngay sau khi mẹ con biết con sắp về, bà ấy đã liên lạc với ta và chúng ta đã đẩy nhanh thủ tục giấy tờ. Con là một Bá tước và người trong hoàng tộc có vài ngoại lệ.”

Phu nhân Conte vật lộn để ngồi dậy. Bà nhấp ngum nước và đưa lại ly cho Cha Richard. Khi bà lên tiếng, giọng đầy mệt mỏi. Thật lạ, bởi vì trước đây, ngay cả khi bà mệt, mẹ anh vẫn đưa ra những mệnh lệnh mạnh mẽ, hoàn toàn trái ngược với cơ thể yếu đuối trước mắt anh bây giờ. Chúa ơi, có lẽ bà thực sự, thực sự ốm rồi. “Ta hiểu, con trai. Và ta không muốn tước đoạt mong muốn của con, nhưng ta e là ta không đủ khỏe để tổ chức một bữa tiệc lớn được. Ta quá yếu. Bác sĩ sẽ quay lại vào ngày mai và ông ấy nói là nếu ta vẫn thế này, ông ấy có lẽ sẽ phải đưa ta tới bệnh viện để kiểm tra.”

Đôi mắt nâu của bà lóe lên đầy kiên quyết. “Ta yêu cầu hai con làm điều này cho ta. Đọc lời thề trên sân sau để ta có thể chắc chắn là hôn lễ của các con đã hoàn tất.”

Carina dường như đã bớt căng thẳng trước sự lo lắng của họ và bắt đầu luyện thuyên không ngừng. “Thấy chưa, không có gì phải lo lắng cả. Em biết chúng ta định sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn, nhưng vì tuần sau anh chị bay rồi nên mẹ đã quyết định là một nghi lễ tôn giáo ngay lập tức quan trọng hơn.” Cô vỗ hai tay vào nhau. “Maggie, em có một bộ váy cho chị! Em hy vọng chị sẽ thích. Em đã lén vào tủ quần áo của chị để lấy số đo và em đang để nó trong phòng em. Đi thay váy cho chị thôi! Các cô gái sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào. Michael, anh nên mặc bộ đồ tuxedo bánh nhất mà anh bỏ lại vào lần trước. La Dolce Famiglia sẽ cung cấp một chiếc bánh kem sô-cô-la cannoli^[69] và em có vài chai sâm banh ướp lạnh rồi. Chuyện này sẽ vui lắm đây!”

Khung cảnh mờ đi trước mắt Maggie. Tim cô đang tăng tốc và mồ hôi lấm tấm trên da. Hơi thở kẹt lại trong họng và từ chối thoát ra. Cô cố gắng chiến đấu duy trì vẻ điềm tĩnh của mình, nhưng một phần trong cô hiểu là đã quá muộn. Cô đang rơi nhanh, đây có thể là một trong

những khoảnh khắc nhục nhĩ nhất trong cuộc đời cô.

Đột nhiên, ánh mắt Michael nhìn xoáy vào cô. Như thể cảm nhận được cô sắp suy sụp, anh nhanh chóng viện cớ, sau đó kéo cô khỏi phòng. Maggie rùng mình khi những đợt sóng của adrenalin tăng tốc tràn qua và đánh cắp sự tỉnh táo của cô. Họ tiến vào phòng ngủ và Michael hướng cô về phía giường, đẩy đầu cô xuống giữa hai đầu gối. Bản năng chiến đấu chống lại nỗi lo sợ đánh mất kiểm soát khiến phản ứng trong cô trở nên tồi tệ hơn nữa. Cô siết chặt tay và hỏn hển hóp lấy không khí. Cô sắp sửa la hét trong sự bất lực thì bàn tay mạnh mẽ và giọng nói của Michael xuyên qua lớp sương mù và ra lệnh cho cô.

“Nghe anh nói, Maggie. Thở nào. Chậm và đều. Em sẽ ổn thôi, anh có em rồi và anh sẽ không để bất kỳ điều gì xảy ra với em đâu. Từ bỏ sự kiểm soát của em và thả lỏng nào.” Tay anh nhẹ nhàng xoa xoa lưng cô, ngón tay anh lồng vào tay cô tiếp thêm sức mạnh. Cô tập trung vào giọng nói của anh và bám lấy sự rắn rỏi trong những lời anh nói. Cô chịu đựng những cảm xúc vụn xoắn trong mình và cuối cùng, phổi cô cũng có thể hít thở lần nữa. Đồng hồ đang kêu tích tắc và tim cô đập chậm lại, để không khí tiếp tục luân chuyển trong cơ thể mình. Trong lúc đó, Michael vẫn tiếp tục trò chuyện với cô, những lời trầm thấp vô nghĩa dễ dàng và đưa cô ra khỏi bờ vực. Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên.

Anh tựa trán vào trán cô và khum lấy má cô. “Thấy tốt hơn chưa, cara?” Đôi mắt sâu thẳm của anh đang nhìn xoáy cô với sự lo âu và những cảm xúc sâu sắc hơn cô có thể hiểu.

Maggie gật đầu. Xúc cảm gia tăng, sự pha trộn kỳ lạ giữa âu yếm và khao khát mà cô chưa từng trải qua. Quá sợ hãi để thốt nên lời, cô say sưa trong sự vuốt ve của tay anh trên má và hơi thở ấm áp đang phả trên môi cô.

“Đề anh lấy cho em chút nước. Ở lại đây và thư giãn đi. Chúng ta sẽ vượt qua chuyện này.”

Anh rời phòng và quay lại cho cô uống, từng ngụm nước nhỏ mát lạnh, tinh khiết, ngọt ngào đang chảy xuống cổ họng khô khốc của cô.

Sự bình tĩnh quét qua cô. Cô an toàn rồi. Bằng cách nào đó, cô tin anh. Đầu tiên là với cơ thể cô.

Giờ là trái tim cô.

“Anh đoán là suy nghĩ phải kết hôn với anh không mấy thú vị,” anh nói khô khan.

Cô lập cập bật cười. “Em không định làm tổn thương cái tôi của anh đâu, Bá tước. Chỉ là chuyện hợp pháp hóa hôn nhân với ông chồng hờ của em trước gia đình anh ấy đã giáng cho em một đòn.”

Anh thở dài và vuốt hai tay lên mặt. “Chuyện này tệ quá.”

“Anh nghĩ thế sao? Em cảm tưởng như mẹ anh là sát thủ trong phim *The Marrying Man* [70] ấy. Nhớ cảnh khi những gã gãng-tơ bắt họ phải kết hôn vì họ đã quan hệ với nhau không?” Cô rên rỉ. “Lẽ ra chúng ta không bao giờ nên ngủ với nhau. Chúng ta đang bị trừng phạt. Chúng ta phải nói sự thật cho mẹ anh.”

Cô chờ đợi cái gật đầu của anh, nhưng thay vào đó anh bắn cho cô một ánh nhìn kỳ lạ. “Anh không biết bộ phim đó và gia đình anh không phải xã hội đen.”

Cô đảo mắt. “Được rồi, hiểu rồi! Sao em lại có cảm giác như anh không cùng chiến tuyến với em nhỉ?”

“Chiến tuyến gì?”

Lạy Chúa, thỉnh thoảng cô lại quên là có nhiều cách diễn đạt kiểu Mỹ anh không thể hiểu được. “Bỏ qua đi. Anh không thấy sợ à?”

“Có chứ! Anh chỉ đang nghĩ về tất cả các khía cạnh. Xem này, cara, mẹ anh đang ốm. Bác sĩ nói là phải tránh mọi sự căng thẳng và đồng ý với mọi yêu cầu của bà. Nếu anh nói với mẹ sự thật bây giờ, mẹ có lẽ sẽ kết thúc bằng một cơn đau tim mất.”

Tim Maggie chao đảo khi nghĩ về trách nhiệm với phu nhân Conte. Cô cắn nhẹ môi dưới. “Michael, anh đang yêu cầu em làm gì vậy?”

Ánh mắt anh xoáy vào cô. Mỗi từ đập vào cô như đinh đóng lên quan tài của cô. “Anh muốn em kết hôn với anh.” Anh ngừng lời. “Thực sự.”

Cô nhảy bật khỏi giường. “Gì? Chúng ta không thể làm vậy. Anh bị điên à? Chúng ta sẽ phải kết hôn hợp pháp đây. Khi chúng ta quay lại Mỹ, chúng ta sẽ phải hủy hôn hoặc ly hôn hay thứ gì đó. Ôi Chúa ơi, chuyện này thật điên rồ. Sao chuyện này lại xảy ra được chứ? Em đang kẹt trong một cuốn tiểu thuyết lãng mạn thần kinh!”

“Bình tĩnh nào.” Anh băng ngang phòng và nắm lấy tay cô. “Nghe này, Maggie. Anh sẽ lo liệu mọi việc. Không ai khác biết được đâu. Chúng ta sẽ đọc lời thề, tổ chức tiệc và rời khỏi nhà. Anh sẽ lo liệu mọi thủ tục giấy tờ và chi phí. Nó sẽ rất kín đáo. Anh yêu cầu em làm điều này vì mẹ anh, vì gia đình anh. Anh biết anh đang đòi hỏi quá nhiều, nhưng dù sao anh vẫn hỏi.”

Thế giới chao đảo. Michael chờ câu trả lời của cô, khuôn mặt anh bình tĩnh như thể anh đang mời cô đi ăn tối chứ không phải một lời thề hôn nhân. Đẩy tất cả những suy nghĩ đang gào thét trong tâm trí mình đi, cô nghiêm túc cân nhắc câu trả lời.

Mẹ anh đang ốm. Phải, cô sẽ được lợi trong cuộc hôn nhân giả này, nhưng nói thật là vào thời điểm này là một thảm họa. Em gái anh sẽ cảm thấy bị phản bội và đau khổ. Venezia sẽ không thể kết hôn và ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra sau đó? Đọc lời thề hôn nhân và hợp pháp hóa nó có tệ đến thế? Nó chỉ là một tờ giấy thôi mà. Không có gì thay đổi hết và không cần bất cứ ai phải biết. Cô chẳng có ai chờ đợi ở nhà - không có người yêu hay gia đình phải quan tâm ngoài Nick và Alexa. Có lẽ toàn bộ chuyện này sẽ ổn cả thôi. Nếu cô kết hôn với anh bây giờ, cô có thể nhảy lên một chiếc máy bay vào sáng mai, về lại New York và giả vờ rằng toàn bộ chuyện này chưa từng xảy ra.

Phải. Quyết định là ở cô.

Anh sẽ nợ cô một món lớn và cô đảm bảo anh sẽ tránh xa Alexa kể từ giờ. Một sự hy sinh nhỏ bé này để đạt được những thứ khác lớn hơn nhiều. Họ chỉ cần lặp lại những lời ngớ ngẩn trong một cuốn sách thôi

mà. Một cuốn kinh thánh, chắc rồi, nhưng vẫn là thứ do con người tạo nên. Phải không? Chẳng có ý nghĩa gì hết.

Mia amore.

Cụm từ đó khiến cô bối rối và run rẩy. Cô đang đùa với ai chứ? Anh đã yêu cầu cô ở lại. Hành xử như thể anh quan tâm đến cô hơn chỉ là tình dục đơn thuần. Nếu cô đồng ý, cô sẽ điên rồ cho phép phó thác bản thân hoàn toàn cho anh và rồi kết thúc bằng sự tan vỡ. Anh đã tiến quá gần đến sự thật trong quá khứ của cô, cô đã thề rằng sẽ không để ai thương hại mình. Thề rằng sẽ không ai được biết về những năm tháng xưa cũ.

Tuy nhiên có một cách, để chắc chắn rằng cô sẽ không bao giờ bị tổn thương. “Em sẽ kết hôn với anh.”

Anh di chuyển về phía cô nhưng cô lắc đầu. “Với một điều kiện, Bá tước. Không đến gần em nữa. Chúng ta sẽ kết thúc thỏa thuận cho đến cuối tuần rồi đường ai nấy đi. Không ngủ với nhau. Không giả vờ mọi chuyện sẽ tiến xa hơn nữa.”

Đôi mắt anh khoan sâu vào cô hòa cùng một loạt cảm xúc khác nhau. “Đó là những gì em yêu cầu anh sao?”

Nước mắt ngu ngốc đang chực trào nhưng cô tàn nhẫn đẩy nó lại, héch càm. Và nói dối. “Phải. Đó là điều em muốn.”

“Anh xin lỗi vì em đã cảm nhận thế này, cara,” Anh thì thầm. Sự hối tiếc và điều gì đó còn hơn thế, điều gì đó nguy hiểm, hiện ra trên gương mặt anh. “Va bene^[71].”

Maggie giật mạnh tay khỏi tay anh, sai bước ngang qua căn phòng, mở toang cửa. “Carina, lên đây và giúp chị thay váy cưới nào. Và bật nút sâm banh thôi.”

Một tràng cười lớn và tiếng vỗ tay vọng lên cầu thang. Michael gạt đầu, sau đó băng ngang qua cô không nói một lời.

Cổ họng cô thít chặt khi cô chuẩn bị cho màn trình diễn lớn nhất

cuộc đời và cố giả vờ rằng mình không hề cảm thấy quá trống rỗng.

Mặt trời đang tỏa ra những tia lửa rực rỡ - ánh cam bùng lên phía đường chân trời. Maggie đứng trước linh mục trên khoảng sân sau. Chỉ trong vài giờ các em gái Michael đã trang trí khoảng sân thật đơn giản mà sang trọng khiến cô choáng ngợp. Những bông hồng đủ màu sắc bùng nở trong những chiếc giỏ treo giữa những chiếc đèn lồng giấy đang tỏa ánh sáng ấm áp dọc lối đi. Mẹ anh ngồi tựa trên chiếc ghế đệm của bà, một chiếc chăn thanh lịch vắt ngang lòng. Các em gái anh đang diện những chiếc đầm đủ màu sắc và cầm theo những bó hoa loa kèn trắng nhỏ khi họ đứng trước cô, nhưng mọi thứ chẳng là gì cho đến khi cô nhìn chăm chăm vào người sớm sẽ trở thành ông chồng thực sự của cô và Maggie nhận ra cuộc đời cô đã thay đổi.

Anh đang diện bộ vest tuxedo tối màu nhấn mạnh vào bờ vai và khuôn ngực rộng, mái tóc anh được buộc lại, gương mặt như tạc thật dịu dàng khi anh chăm chú nhìn cô với sự ngưỡng mộ. Chiếc váy trắng như tuyết bao bọc lấy cơ thể cô, phần ngực xẻ thấp và ôm lấy toàn bộ cánh tay. Đuôi váy dài trải phía sau. Michael nắm lấy tay cô và đặt một nụ hôn lên mu bàn tay. Con râm ran trườn dọc cánh tay cô, một nụ cười khê nhếch lên trên bờ môi đầy đặn của anh khi anh cảm nhận được sự kết nối. Anh giữ lấy tay cô và vòng nó qua tay anh như thể sợ cô sẽ bỏ chạy. Vị linh mục đứng đối diện họ và bắt đầu buổi lễ. Những lời nói hòa quyện và mờ đi nhanh chóng, cho đến khi cô bắt đầu đọc lời thề của mình.

Dù tốt hay xấu...

Ôm đau hay khỏe mạnh... Hạnh phúc hay khổ đau...

Cho đến khi cái chết chia lìa hai ta...

Chim đang hót líu lo trên cây. Dante ném cho cô ánh nhìn chán ghét khi nó ngồi bên cạnh cô, liếm chân mình và chờ đợi màn kịch đáng xấu hổ kết thúc. Con gió ấm áp và dịu dàng, đang nhạo báng lời cô nói và mang chúng tới những sườn đồi phía xa. Sự tĩnh lặng bao trùm khoảng sân khi gia đình Conte chờ đợi.

“Con đồng ý.”

Chỉ là nụ hôn phớt nhẹ, nhưng khi anh ngẩng lên, cô ngưng thở trước sự hài lòng đang lấp lánh từ tận sâu trong đôi mắt đen thẳm. Cô không có thời gian để suy nghĩ về nó, bởi cô đang chìm đắm trong vòng tay anh và uống sâm panh khi sự thật khiến từng dây thần kinh trong cô rung động.

Cô yêu anh.

Cô đang phải lòng Michael Conte. Thật sự.

Venezia hét lên phấn khích và nắm chặt tay Dominick. “Em vui quá! Giờ thì bọn em có bất ngờ dành cho anh chị. Bọn em sẽ đưa anh chị đến nhà chúng ta bên Hồ Como cho đêm trăng mật. Anh chị cần vài sự riêng tư mà không phải lo lắng rằng cả gia đình đang ngủ ở tầng dưới.” Đôi mắt cô gái lấp lánh khi trao cho Michael chìa khóa. “Giờ thì đi đi và bọn em không mong đợi hai người quay lại cho đến tối mai đâu.”

Michael cau mày, liếc nhìn về phía mẹ mình. “Anh tưởng chúng ta đã cho thuê nó trong suốt cả mùa rồi chứ? Và anh không thấy thoải mái khi phải rời mẹ trước khi xác nhận là mẹ ổn cả.”

Bằng cách nào đó, người phụ nữ lớn tuổi nghe thấy lời phản đối. Bà bắn cho con trai mình ánh nhìn khiến anh im lặng ngay lập tức. “Ồ, các con sẽ đi, Michael và Margherita. Ngôi nhà sẽ không có ai ở trong tháng tới, vậy nên các con có thể tận dụng nó. Các cô gái sẽ chăm sóc mẹ và gọi điện ngay nếu có bất cứ biến cố nào. Con sẽ không cướp đi sự hài lòng của mẹ khi tặng cho các con một đêm trăng mật đầy chứ.”

Thật khó tin khi sức nóng đột ngột dâng lên hai gò má Maggie. Cô từng tắm khóa thân. Trong công việc, cô đã xử lý những người đàn ông khóa thân và quan sát Alexa sinh cháu gái mình mà không thấy xấu hổ dù chỉ một chút. Giờ thì ý tưởng về việc ngủ với chồng mình dưới sự đồng tình của mẹ anh lại khiến cô đỏ mặt. Chuyện quái gì vậy?

Venezia thì thầm điều gì đó với Dominick sau đó kéo Maggie sang bên. Đôi mắt cô, giống hệt anh trai mình, ánh lên tia sáng từ sâu bên trong, đánh cắp hơi thở của Maggie. Cô gái lòng ngón tay mình vào tay

cô và khẽ hôn lên đó. “Cảm ơn chị, Maggie.”

“Vì điều gì?”

Khuôn mặt cô trở nên nghiêm túc. “Vì những gì chị đã làm. Em biết chị đã mơ về đám cưới của chị với anh Michael trong tương lai, và em cũng nghĩ việc Michael vội vã đính hôn là vì em. Chị đã thay đổi anh ấy. Khi anh ấy đến xin lỗi em, anh ấy thừa nhận là chưa bao giờ nhận ra cách cư xử của bản thân cho đến chị nói cho anh ấy biết. Em chỉ có thể hy vọng chị biết mình có ý nghĩa đến thế nào với gia đình này.

Chị đã tặng em một món quà - là cơ hội để được kết hôn với Dominick ngay trong hè này - và em sẽ không bao giờ quên. Em rất mừng vì giờ chị đã là người nhà của chúng em.”

Khi Venezia ôm cô, một phần tâm hồn Maggie tan vỡ. Nỗi đau của sự dối trá và khao khát đang rỉ ra như nuột chứng cô, nhưng cô cố ép nó trở lại bằng kinh nghiệm qua những năm tháng cô đơn dài đằng đẳng.

Trong vòng một giờ, cô thấy mình đã ngồi gọn trong chiếc Alfa Romeo của Michael đang phóng như bay theo con đường hẹp ngoằn ngoèo hướng về phía hồ. Anh đã thay sang quần jean bạc màu và một chiếc sơ mi đen đơn giản. Tóc anh để xõa quanh khuôn mặt, thỉnh thoảng che khuất gương mặt anh khỏi ánh nhìn của cô và thêm vào dáng vẻ cướp biển đầy gợi cảm vẫn luôn mời gọi cô. Bụng dạ cô nhộn nhạo. Cô cựa quậy trên ghế ngồi và kéo tâm trí mình ra khỏi những suy nghĩ đen tối.

“Chúng ta sẽ làm gì?” cô hỏi thẳng. “Anh đã nghĩ kỹ hết toàn bộ chuyện này chưa? Chúng ta sẽ nói với Alexa và anh trai em không? Nếu gia đình anh qua thăm ở Mỹ thì sao? Còn về đám cưới của Venezia thì thế nào?”

Anh thở hắt một hơi dài như thể cô đang lo lắng về những chuyện vô nghĩa thay vì lo về cuộc hôn nhân. “Đừng lo lắng về nó nữa, cara. Anh nghĩ chúng ta cần một đêm ở riêng để làm rõ vài chuyện giữa hai ta.” Lời nhấn mạnh của anh ẩn chứa ngọn lửa ham muốn. Cô chiến đấu với

con rùng mình. Chết tiệt anh vì luôn kiểm soát cô. Cô đã luôn là người nắm quyền và cô thích thế. Có lẽ đã đến lúc chuyển giao quyền lực rồi.

“Xin lỗi, thói quen ngó ngán của phụ nữ ấy mà. Sao phải lo lắng về những điều như lời thề với Chúa và chuyện ly hôn chứ? Vui vẻ thôi nào. Ô, và em biết một chủ đề tuyệt vời để bàn luận đây. Mẹ anh kể em nghe là anh từng đua xe.”

Tay anh siết chặt vô lăng. Trúng tim đen rồi. Tội lỗi châm chích lương tâm cô khi anh dường như phải vật lộn với từ ngữ. “Mẹ đã nói cho em ư? Bọn anh không bao giờ nói về chuyện đó nữa,” anh thì thầm. “Anh đua từ hồi còn trẻ. Cha anh bị bệnh, đã đến lúc anh trở thành người đứng đầu doanh nghiệp gia đình, vậy nên anh từ bỏ. Hết chuyện.”

Anh trông có vẻ bình tĩnh, nhưng sự xa cách đột ngột trong thái độ của anh nói với cô về những cảm xúc vẫn đang âm ỉ cháy bên dưới. Cô dịu giọng nói. “Anh rất giỏi. Anh có lẽ sẽ thành tay đua chuyên nghiệp đấy.”

“Chắc thế. Chúng ta sẽ không bao giờ biết.”

Gió thổi tung tóc cô và khung cảnh lướt nhanh. “Anh có thấy uất ức vì phải từ bỏ không?” cô hỏi tò mò. “Anh chưa bao giờ muốn điều hành La Dolce Famiglia, phải không Michael?”

Thái độ của anh nhắc cô nhớ về những mặt đá granit được chạm khắc. Cơ hàm anh siết lại. “Có quan trọng không?” anh hỏi. “Anh đã làm những gì phải làm. Cho gia đình. Anh không hối hận.”

Tim cô thất lại và vỡ tan. Không suy nghĩ gì, cô vớ tay qua ghế và níu lấy anh. Anh ném cho cô ánh nhìn giật mình.

“Có, có quan trọng. Thậm chí đã bao giờ anh nhận ra và than khóc vì mất đi thứ gì đó anh yêu thương chưa? Không phải cha anh. Là giấc mơ của anh. Anh đã ở rất gần với thứ anh luôn ao ước và đột nhiên nó bị giật khỏi anh. Là em, em sẽ phát điên lên mất.”

Cô nghe thấy tiếng cười khùng khục của anh nhưng anh vẫn nhìn thẳng con đường. “Cha và anh đã có một mối quan hệ khó khăn,” anh

thừa nhận. “Cha coi việc anh đua xe là một sở thích nguy hiểm, ích kỷ. Cuối cùng, cha đã đẩy anh đến chỗ phải lựa chọn - sự nghiệp của anh hay tiệm bánh gia đình. Anh đã chọn vòng đua, vậy nên cha đuổi anh đi. Anh đóng gói đồ đạc, lên đường và cố gắng làm nên tên tuổi bản thân. Nhưng khi anh nhận được cuộc gọi báo ông bị đau tim, trông thấy ông ốm yếu và tiêu tụy trong bệnh viện, anh nhận ra rằng mong muốn của bản thân không quan trọng như anh vẫn nghĩ.” Anh nhún vai. “Anh nhận ra đôi khi phải đặt người khác lên trên bản thân mình. Như cha đã có lần nói với anh, một người đàn ông thực sự ra quyết định vì tất cả mọi người, không chỉ cho bản thân anh ta. Anh nợ tất cả mọi người đang duy trì công việc kinh doanh, vậy nên anh xắn tay vào làm. Theo cách nào đó, anh không hề thấy hối tiếc.”

Cô nhìn chăm chăm anh một lúc thật lâu. “Anh có nhớ nó không?”

Anh nghiêng đầu như thể đang cân nhắc câu hỏi của cô. Sau đó bần cho cô nụ cười toe. “Khỉ thật, có chứ. Anh nhớ đường đua mỗi ngày.”

Lạy Chúa, người đàn ông này đang xé nát cô. Không chỉ bởi sự trung thực của anh, còn vì anh không bao giờ xem xét sự hy sinh của bản thân dưới góc độ tiêu cực. Bao nhiêu người đàn ông cô từng hẹn hò sẽ rên rỉ về bất cứ chuyện gì họ thấy không hài lòng hay không hoàn toàn khớp với những mong muốn và nhu cầu của riêng họ? Không, Michael có một niềm tin vững chãi từ tận sâu bên trong mà cô chưa bao giờ thấy ở bất kỳ người tình nào khác. “Gia đình anh thật may mắn khi có anh,” cô thì thầm.

Anh không trả lời. Chỉ siết chặt tay cô như thể anh sẽ không bao giờ để cô đi.

Họ tới căn nhà sau vài giờ. Maggie thăm bật cười với phiên bản nhà cho thuê của gia đình Conte. Căn biệt thự được xây có bãi đỗ trực thăng riêng, hồ nước nhỏ, khu vườn và bể sục nước nóng. Đám cây thường xuân leo trên bức tường gạch lớn hợp với tháp đồng hồ được bao quanh bởi khu rừng xanh tươi và khoảng vườn nhân tạo. Con đường lát sỏi hướng tới một cầu thang lớn dẫn lên sân thượng, một không gian mở đặt những chiếc ghế thoải mái nằm cạnh một quầy bar đầy đủ tiện nghi. Sự phối hợp màu sắc của đá cẩm thạch mài nhẵn, gạch ghép khảm rục

rõ, tông nâu sô-cô-la tối và vàng kim. Làn gió ấm áp thổi qua các căn phòng từ những cánh cửa sổ để mở, mùi hương của hoa tử đinh hương và cây cam chanh lấp đầy các giác quan của cô.

Gót giày cô gõ lên lớp gạch sáng bóng trong khi Michael lấy ra một chai rượu và hai chiếc ly từ quầy bar, sau đó dẫn cô lên lầu. Một cánh cửa mở ra căn phòng ngủ lớn với chiếc giường cỡ đại. Các cửa dẫn ra ban công để mở như thể chúng đang mong đợi họ và căn phòng đã được chuẩn bị trước. Một bó hoa hồng lớn nở rộ đặt trên chiếc bàn cao nằm ở chính giữa phòng. Cô bước đi trên tấm thảm phương Đông sặc sỡ, chiêm ngưỡng các cổ vật được bài trí cẩn thận và rèm cửa bằng ren trắng mịn. Sau đó, cô nhận ra chồng mình đang đứng cạnh, dựa hông trên chiếc bàn giấy, quan sát cô từ bên kia căn phòng.

Maggie nuốt xuống. Đột nhiên thấy hoảng sợ sức nóng thuần túy trào qua. Toàn bộ chuyện này thật quá sức - chiếc giường, đám cưới và cả nhận thức về cảm xúc thực của bản thân với chàng bá tước. Mặt đất đang nứt ra bên dưới và cô cố đứng vững. Móng tay cô cuộn lại trong sự thôi thúc muốn vò lấy một chỗ để bám víu. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu để giọng mình run rẩy như một cô dâu trinh nguyên. Cô nhấc móc bản thân vì cái kiểu cư xử thế này và vươn thẳng người.

“Anh muốn ăn tối không?” cô hỏi. “Không.”

Máu trong tĩnh mạch cô tăng tốc. Môi anh cong lên thành nụ cười nửa miệng, như thể anh cảm nhận được sự lúng túng của cô.

Cô héch càm và từ chối rời mắt khỏi ánh nhìn của anh. “Anh có muốn ra vườn đi dạo không?”

“Không.” “Bơi nhé?”

“Không.”

Cô khoanh tay trước ngực để che giấu phản ứng rành rành của ngực mình. “Thế anh muốn gì? Cứ đứng đây và nhìn em kiêu kì quái thế à?”

“Không. Anh muốn âu yếm vợ anh.”

Nỗi đau tràn qua cô. Vợ anh. Chúa ơi, cô muốn nó là thực biết bao.

“Đừng nói kiểu đó,” cô rít lên. Maggie thấy biết ơn sự giận dữ đang thiêu đốt trong huyết mạch cô. “Em không thực sự là vợ anh và chúng ta đều biết thế. Anh đã hứa là sẽ để em yên. Không tình dục.”

Anh rút ngắn khoảng cách và ôm lấy cô vào vòng tay. Khuôn mặt dịu dàng và đầy quan tâm của anh khiến tim cô vỡ làm đôi. “La mia tigrotta, có chuyện gì vậy? Anh sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì mà em không muốn.” Anh vuốt ve tóc khỏi mặt cô và nghiêng cằm cô lên.

“Đây là dối trá.” Cô chớp mắt ngăn lại những giọt nước mắt, giận dữ trước sự yếu đuối của bản thân trước mặt anh. “Chúng ta là dối trá.”

Hơi thở vội vã của anh phả lên môi cô và anh hôn cô nhẹ nhàng, trượt lưỡi mình vào trong mối liên kết dịu dàng. Cô muốn đánh anh nhưng cơ thể cô đang là đi theo mùi xạ hương của anh. Cô mở miệng cho anh và hôn đáp trả, bấm ngón tay vào vai anh khi mọi đường nét như tạc kia đang ép vào những đường cong của cô.

Từ từ, anh ngẩng đầu lên. Đôi mắt đen như mực với nhiệt lượng đủ sức thiêu cháy và lột trần từng chút kháng cự của cô. “Không, Maggie,” anh nói dữ dội. “Đây không còn là một lời nói dối nữa. Chúng ta không còn là sự dối trá nữa. Anh muốn âu yếm em, vợ của anh. Ngay bây giờ. Em sẽ để anh làm vậy chứ?”

Anh là người trọng danh dự và Maggie biết chỉ với một cái lắc đầu, cô sẽ buộc anh phải rút lui vào góc của mình. Lạy Chúa, chuyện gì xảy ra với cô vậy? Tại sao cô lại muốn người đàn ông này nhiều đến thế chỉ sau có vài giờ trong vòng tay anh? Anh sẽ phá hủy cô mất.

Anh chờ đợi cô quyết định.

Cơ thể và tâm trí cô tranh đấu, nhưng tận sâu bên trong, tiếng nói khê chiến thắng. Cứ lấy những gì có thể bây giờ đi và cô sẽ có những kỷ niệm. Cô đã từng sống sót qua những tình huống tồi tệ hơn nhiều. Nhưng cô không nghĩ cô có thể sống sót nếu đẩy anh ra xa đêm nay.

Cánh tay anh vòng qua ôm trọn cô và anh thì thầm bên tai cô. “Điều

này là thực.”

Maggie không trả lời. Tim cô nức nở, môi cô run run cố bật ra những lời nói từ tận sâu bên trong đang la hét đòi tự do. Em yêu anh. Nhưng những lời thì thầm vẫn đang nhiec móc nhắc cô về sự thật duy nhất cô từng biết. Không có mãi mãi. Không một ai có thể yêu thương người mãi mãi.

Vậy nên cô không nói gì. Chỉ nhắm mắt lại và ngủ.

Michael ngồi bên cạnh giường với hai ly sâm panh đầy, ngắm cô ngủ. Thật lạ khi mới hôm qua, anh lần đầu tiên chiếm lấy cô. Thường thì một khi anh ngủ với người phụ nữ mình quan tâm, nhu cầu tình dục sẽ từng chút một giảm đi sau mỗi cuộc gặp gỡ, sau mỗi ngày, cho đến khi không còn gì ngoài một tình bạn nhạt nhẽo mà cả hai chẳng thể làm gì được nữa. Nhưng giờ, nhìn xuống cô vợ mới của mình, một cảm giác phấn khích và sự đứng đắn hiển nhiên chảy khắp huyết mạch anh. Thật giống với cảm giác khi anh ôm lấy các vòng đua, tiếng gọi vô thanh từ sâu trong nhận thức rằng anh sinh ra là dành cho các cuộc đua.

Maggie sinh ra là dành cho anh.

Giờ thì anh đã biết. Chấp nhận nó. Nhận ra anh cần phải hành động hết sức thận trọng để có thể thuyết phục cô là họ có thể có một cuộc hôn nhân thực sự. Thật buồn cười khi tình yêu dường như chỉ là điều xa xôi, kỳ diệu ở tương lai cho đến khi bạn muốn nó quá nhiều, thực sự cảm nhận những điều bạn chưa từng trải qua.

Giờ thì anh đã biết. Sau cùng thì anh vẫn luôn chờ đợi Maggie Ryan.

Anh đã cảm nhận được sự kết nối tối hôm đó trong cuộc hẹn giấu mặt. Khiếu hài hước và sự thu hút từ cô đã giáng những cú đánh liên tiếp vào anh. Cô thu hút anh trên mọi cấp độ, nhưng còn có sự quyến rũ nào đó sâu sắc hơn thế và như ăn sâu vào máu thịt anh và nó khiến anh cứng người sợ hãi. Anh biết một khi đã âu yếm cô anh sẽ không bao giờ muốn để cô đi. Và cô có mọi thứ anh tin rằng mình không muốn ở một người vợ. Anh thấy như cô đã từng bước một ngự trị trong tim anh và

anh không bao giờ có thể hồi phục.

Anh đã nghĩ về cô rất nhiều lần trong suốt cả năm, nhưng luôn đẩy hình ảnh cô trong tâm trí mình đi, thuyết phục bản thân rằng việc họ trở thành một cặp là điều không thể. Giờ thì dường như mọi con đường đều dẫn đến thành Rome^[72].

Cô là tri kỷ của anh.

Anh cần phải thuyết phục được cô.

Nhưng để làm được điều đó, anh phải phá vỡ vài bức tường. Michael hít sâu một hơi trước nhiệm vụ phía trước. Anh đã suy nghĩ một cách thấu đáo với từng bước hành động, nhưng nó là một bước đi mạo hiểm. Anh muốn tiếp cận cô ở mức độ sâu hơn, sự bất an không ngừng của cô khi luôn muốn giành quyền kiểm soát trên giường nói với anh rằng cô còn đang giữ trong mình những bí mật cần được thổ lộ. Liệu cô có tin tưởng anh đủ để chia sẻ không? Liệu cô có thể hoàn toàn đầu hàng?

Anh sắp sửa tìm ra.

Cô mở mắt.

Anh mỉm cười với ánh mắt ngái ngủ, hài lòng khi cô đuổi người trên đệm. Cô cười toe. “Thấy thứ gì anh thích à?”

Cô sẽ khiến anh chết sớm mất thôi, nhưng anh sẽ lên thiên đàng với một nụ cười trên gương mặt. Anh lắc đầu và đưa cô một ly sâm panh. “Chữ C là chữ cái đầu tiên của tất cả những mục cần thiết trong cuộc đời,” cô nói. “Cà phê, sô-cô-la, và sâm panh^[73].” Cô thở dài đầy mãn nguyện và đón lấy một ly.

Michael dựa lưng vào chiếc ghế bọc vải hoa cỏ và nhếch mép cười. “Không phải em thiếu chữ tuyệt vời nhất đấy chứ?”

“Chữ gì?”

“T. Tình dục.” Nụ cười của cô rộng hơn và hài lòng hơn. Anh dịch người trên ghế. “Ồ, Bá tước, anh đang học tất cả những từ Mỹ đấy ở đâu

vậy?” cô dài giọng. “C cũng còn cho cả cao trào nữa.”

Anh bật cười và lắc đầu. “Cara, em thật đáng kinh ngạc. Cả bên trong lẫn bên ngoài giường.”

“Chuẩn đấy.” Cô nháp một ngụm sâm panh của mình, nhưng Michael cảm thấy như sự tự vệ của cô lại được dựng lên. Anh cần phải di chuyển với tốc độ ổn định và khiến cô mất thăng bằng.

“Maggie, em thích kiểm soát à?”

“Chuyện đó tệ lắm sao?”

Anh kiên quyết giữ nguyên ánh mắt mình nhưng cô từ chối ngẩng đầu lên. “Không hẳn. Em là một phụ nữ mạnh mẽ và em sẽ không tiến xa được đến vậy trong cuộc sống mà thiếu phẩm chất đó. Anh chỉ tự hỏi em sẽ cảm thấy ra sao khi bị chi phối trên giường.”

Cô thở hắt hắt và ngược đầu lên. “Tại sao? Anh thích thống trị à?” Cô rùng mình. “Em không dùng đồ chơi đâu, Bá tước. Em có đọc mấy tiểu thuyết BDSM nhưng roi da không hợp với em.”

Dios, anh phát điên với cô mất. “Không, cara, anh cũng không thích đau đớn. Có vẻ như em thích là người kiểm soát khi yêu đương, cái đó thì tốt thôi, nhưng anh tự hỏi em đã bao giờ thực sự đầu hàng chưa.”

Cô nheo mắt. “Anh đang muốn gì đây?”

Anh bước vào phòng tắm, giật mạnh hai chiếc đai áo choàng tắm trắng sang trọng và trở lại giường.

“Anh làm gì vậy?” Cô hỏi. “Chơi trò lập dị sao?” Anh ngồi xuống cạnh cô. “Em có tin anh không, Maggie?” Sự cảnh giác lướt qua mặt cô. “Tại sao?”

“Có không?”

Cô do dự. “Có. Em tin anh.”

Nhẹ nhõm trào qua anh trước sự trung thực trong giọng cô. “Cảm ơn

em. Anh đang yêu cầu em để anh làm vài thứ cho em. Nhưng anh muốn hơn nữa với em. Anh muốn em có thể dâng hiến, trong giới hạn của bản thân. Anh đang yêu cầu em tin anh đủ để từ bỏ sự kiểm soát của em tối nay. Nếu em thấy không thoải mái, cứ bảo anh dừng lại và anh sẽ làm thế. Em sẽ vì anh mà làm điều này chứ?”

Cô ngồi dậy và cắn mạnh lên môi. “Em không biết liệu em có thể từ bỏ sự kiểm soát hay không,” cô thừa nhận.

“Anh nghĩ em có thể.” Một nụ cười chạm tới môi anh khi anh trêu chọc để khiến cô bình tĩnh lại. “Chúng ta có thể khá vui đấy. Em có thể biến tưởng tượng của anh thành hiện thực.” Anh kiên nhẫn chờ trong khi cô ngẫm nghĩ kịch bản. Những xúc cảm đang giao tranh và chiến đấu để giành quyền thống trị. Cuối cùng, cô gật đầu. “Em sẽ cố.” Cô thoải mái một hơi khó chịu. “Nhưng chỉ vì em nghĩ anh cần giải phóng bản thân bởi anh có vài sở thích quái đản.”

“Giờ thì sao?” Cô thổi tóc khỏi mặt và cau mày.

Michael cười toe trước biểu hiện cáu kỉnh của cô và nhìn xuống.

Toàn bộ sự hài hước đó khiến anh như phát sốt. Cô thật lộng lẫy – tất cả đường cong và các thớ thịt đó. Anh chậm rãi cúi xuống và hôn cô thật sâu, lao vào miệng cô, đẩy lưỡi mình vào ra trong dự báo những điều anh đang định sẽ làm với cô. Khi anh thả môi cô ra, cô đang thở khó nhọc, và đôi mắt cô mờ đi vì ham muốn.

Cô nguyên rủa anh và anh bật cười, cúi đầu xuống và thương thức cô.

“Michael.” Đôi mắt đờ đẫn của cô đột ngột ánh lên tia hoảng loạn, và cô lùi lại bên dưới anh. “Dừng.”

Sự sợ hãi nguyên sơ của cô khiến anh suýt đổi ý. “Nhìn anh này, mia amore. Nhìn vào mắt anh và xem anh là ai.”

Cô lấy lại sự tập trung khi nhìn sâu vào mắt anh. Đồng tử cô giãn ra với nhận thức, và nước mắt đang dâng lên trong mắt cô. Anh hôn cô dịu dàng, để ngón tay mình lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên

khuôn mặt cô.

“Anh yêu em, Maggie. Chưa bao giờ và sẽ không bao giờ là Alexa. Anh yêu em.”

Khi cơn bão cuối cùng đã trôi qua, Michael nhận ra cuộc đời anh sẽ không bao giờ còn được như cũ nữa.

Và anh không còn muốn nó như cũ nữa.

Anh yêu cô.

Những lời nói vang vọng trong đầu cô hết lần này đến lần khác. Đôi khi nó đẹp như một bản giao hưởng. Đôi lúc lại như tiếng lá nhai đùa cợt và chế giễu. Dù nó thế nào, cô cũng cần phải đối phó với nó, nhưng Chúa biết là giờ cô đang quá bối rối.

Cô duỗi đôi tay đã được tự do. Anh ôm cô dịu dàng hơn bất kỳ người đàn ông nào từng ôm cô. Anh yêu cô không vội vã, trao cho cô mọi thứ và cũng đòi hỏi lại những điều như vậy.

Cô nuốt xuống những lời đang chực trào trên môi và giữ im lặng. Chỉ ba từ đơn giản, nhưng chúng là những từ khó nhất mà cô nghĩ mình có thể nói thành lời. Làn da ấm mồi hôi của anh đang áp vào da cô, rắn chắc và là thực. Anh đã tặng cô một món quà vô giá. Niềm tin. Bằng cách nào đó, việc trói cô lại và buộc cô phải đầu hàng đã giúp cô học được cách tin tưởng người khác.

Anh đặt một nụ hôn phớt lên mái tóc rối của cô. “Cảm ơn em vì đã tin anh. Anh muốn biết tất cả về em, cara, nhưng anh có thể đợi.”

Sự kiên nhẫn của anh khiến cô bị chấn động. Tại sao anh lại muốn biết nhiều hơn là cơ thể cô? Lời thú nhận của anh rằng chưa bao giờ yêu Alexa vang lên rõ ràng và thật lòng. Có lẽ, cô đã luôn biết sự thật nhưng lại không muốn đánh mất chốt chặn cuối cùng của mình. Giờ thì chẳng còn nơi nào để chạy, nhưng cô vẫn chưa thể nói ra ba từ mà anh cần.

Maggie nhắm mắt và trao cho anh món quà duy nhất khác mà cô còn. Niềm tin của cô.

“Khi đó em mười sáu tuổi. Em đã phải lòng anh chàng tiền vệ đúng y khuôn mẫu của đội bóng bầu dục. Tất nhiên, anh ta gần như không hề chú ý đến em, nhưng em đã làm tất cả những điều con gái thường làm để thu hút sự chú ý của anh ta. Một ngày, anh ta bước đến và trò chuyện với em. Vài hôm sau, anh ta rủ em đi chơi. Em đã choáng váng và tin rằng cuối cùng bọn em cũng thành một cặp.”

Bàn tay anh dùng vuốt ve mái tóc cô. Từ từ, anh xoay lại đối diện với cô trên giường. Cô cảm thấy ánh mắt anh đang âu yếm mình, nhưng cô chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà khi những biến cố bật tung trước mắt.

“Em đã trang điểm thật kỹ. Diện váy ngắn, khoe ra khá nhiều những thứ ít ỏi mà em có. Em chẳng có ai kèm cặp khi ấy, thế nên em đồng ý đi và thấy biết ơn vì chẳng phải xin phép ai cả.”

“Anh ta đưa em đi xem phim, sau đó quay lại sân bóng của trường. Bọn em ngồi trên bãi cỏ và ngắm trăng. Em đã rất hạnh phúc. Cho đến khi anh ta đề em xuống và luồn tay vào trong áo em. Anh thấy đây, tất cả những gì em làm là nói và không có động thái nào cả. Em chưa bao giờ hẹn hò với anh chàng nào trước đây, thậm chí còn chưa bao giờ có hành động thân mật điên rồ nào. Em để anh ta làm vài thứ bởi em nghĩ đó là điều phải làm. Cho đến khi anh ta kéo váy em xuống.”

Cô nuột xuống một hơi và tay anh siết chặt tay cô. Anh chờ đợi trong im lặng khi cô vật lộn, nhưng sự ấm áp của anh từ từ thấm vào da cô. “Anh ta đã cưỡng bức em. Sau đó, anh ta lặn người ra, đứng dậy và nói rằng anh ta thấy thất vọng. Nói rằng chính em đòi hỏi chuyện ấy qua quần áo và thái độ của mình. Rằng nếu em nói với bất kỳ ai, em sẽ trở thành trò cười của cả trường. Em mặc lại quần áo và anh ta đưa em về nhà. Khi tới nhà em, anh ta nói cảm ơn vì khoảng thời gian tốt đẹp. Hãy làm vậy thêm lần nữa.”

“Em ra khỏi xe và mẹ em đang xem tivi trong phòng khách. Em đi thẳng về phía mẹ và kể cho bà toàn bộ câu chuyện.”

Các sự kiện kinh khủng trong đêm đó quán lấy cô, nhưng lần này, có

người đang nằm cạnh cô. Lần này, có người quan tâm đủ để lắng nghe cô.

“Mẹ em bật cười và nói với em rằng em đã nhận được thứ em đòi hỏi. Nói rằng phải biết cách tránh thai, phải thông minh và phải biết tự đối phó với nó. Sau đó bà lờ em đi.” Maggie rời mắt khỏi trần nhà trống trơn và quay về phía anh. “Em chẳng biết phải làm gì cả. Cảm thấy như mình có thể phát điên lên. Em nghỉ học vài ngày, sau đó quay lại trường. Và khi em đi ngang qua anh ta ở hành lang, em chỉ gật đầu chào. Các xét nghiệm thử thai cho kết quả âm tính. Em sử dụng biện pháp tránh thai. Và đột nhiên em nhận ra em có hai con đường phía trước và phải lựa chọn.”

“Em có thể che giấu giới tính của mình đằng sau những bộ đồ rộng thùng thình và không bao giờ cảm thấy thoải mái khi ở gần một chàng trai nữa. Hoặc em có thể đẩy nó sang bên và nắm lấy vận mệnh của chính mình. Bằng cách nào đó em nhận ra em có thể có được niềm vui trong tình dục, nhưng chỉ khi em thiết lập các điều khoản. Em muốn đảm bảo rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra thêm lần nữa.”

Tim cô đang đập thình thịch như trống dồn. “Em quyết định sẽ không bao giờ để tên khốn đó cướp mất bản chất thật của mình. Từ đó, em mặc đồ như em muốn và kiểm soát những người em quan hệ cùng. Khi nào em muốn, ở nơi em muốn và bằng cách em muốn. Nhưng thỉnh thoảng, khi một người đàn ông ở trên em, có thứ gì đó vụt trở lại thời điểm đó và khiến em hoảng sợ. Em ghét nó, nhưng dường như em không thể kiểm soát được phần đó trong ký ức của em. Cho đến bây giờ.”

Michael đưa tay ra và áp đầu cô vào ngực anh. Sức mạnh cùng nhiệt lượng và sự an toàn bằng cách của riêng nó tràn qua cô với khả năng chữa lành lấy mất hơi thở của cô. “Anh xin lỗi, cara. Anh không biết. Nếu anh biết, anh sẽ không hời thúc em theo cách như vậy.”

Cô lắc mạnh đầu. “Không, em mừng vì anh đã làm thế. Giờ thì em không còn sợ hãi nữa.”

Anh gần như đang nín thở và cô nhận ra anh đang run lên bên dưới

mình. Từ từ, cô ngẩng đầu lên để nhìn vào khuôn mặt anh.

Niềm tự hào mạnh mẽ và con thịnh nộ ánh lên trong mắt anh. Tay anh nhẹ nhàng như cánh bướm khi anh vuốt tóc khỏi mặt cô. “Việc kẻ đó đã gây tổn thương cho em như thế khiến anh nghi ngờ liệu có công bằng và lẽ phải trong thế giới này không. Nhưng em, mia amore, đã vượt qua một biến cố như vậy và trở nên mạnh mẽ. Em làm chủ cuộc đời em theo cách riêng mà không cần ai giúp đỡ. Em đã hạ gục anh.”

Cô cắn môi và áp đầu trở lại lên ngực anh. Những lời anh nói vẫn vang vọng trong sự yên tĩnh của căn phòng và khiến các viên gạch cuối cùng của bức tường bảo vệ trái tim cô vỡ vụn. Anh không bình luận gì về những giọt nước mắt đang rơi trên ngực mình.

Điều đó khiến Maggie yêu anh nhiều hơn nữa.

Hai ngày sau, Maggie thơ thẩn ở sân sau, nhấm nháp một ly rượu vang và vuốt ve Dante. Con mèo nằm trên bàn, phơi nắng dưới ánh mặt trời, rên khe khẽ. Nó lật người lại và phơi cái bụng bự, nơi nó thích được gãi nhất. Mỗi khi cô định dừng lại vì mỏi, nó lại rít lên đầy hăm dọa mà đến giờ cô biết thừa là trò giả vờ.

“Mày đúng là ông hoàng kịch nghệ,” cô cảnh cáo.

Đôi mắt xanh lá không lơ nhìn cô chăm chăm với vẻ cáu kỉnh khôn nguôi. Cô thốt ra tiếng thở dài thiếu kiên nhẫn và đặt ly xuống. Cô cào nhẹ móng tay lên bụng con mèo và nó lại gầm gừ âm ỉ như tiếng cưa xích. “Rồi rồi, đây, được chưa?”

Chúa ơi, cô ghét mèo.

Dĩ nhiên, cũng như Dante, cô là một kẻ nói dối trắng trợn. Con mèo này đã tự mình tìm ra cách lặn xuống dưới da cô. Chút xúc động dâng lên trong cô khi gã đi hoang này không để bất cứ ai chạm vào nó ngoại trừ cô. Theo một cách lập dị, cô cảm thấy như thể bọn họ thuộc về nhau. Hai kẻ cô đơn lạc lối không biết cách cư xử với những người xung

quanh.

Cô sẽ làm gì đây?

Michael yêu cô. Sau câu chuyện không vui của anh và lời thú nhận buồn bã từ cô, họ âm thầm đồng ý sẽ không thảo luận thêm về chủ đề này nữa. Maggie muốn tin anh, khao khát có được sức mạnh để đáp lại lời yêu, nhưng có thứ gì đó vẫn đang giam giữ cô.

Quá khứ.

Ánh mặt trời chiếu lên viên kim cương hai cara trên ngón tay đeo nhẫn của cô và lấp lánh đầy nhạo báng.

Cô cần phải sớm đưa ra quyết định. Cô đã đồng ý ở lại thêm vài ngày để chắc chắn phu nhân Conte vẫn ổn và để đảm bảo kế hoạch đám cưới của Venezia.

Cô chưa bao giờ kể với bất kỳ ai ngoài mẹ mình về vụ cưỡng bức. Sự phản bội của mẹ đã giết chết niềm tin sâu sắc trong cô và Michael đã hồi sinh lại nó.

Dante liếc trộm như thể nó biết cô đang nghĩ gì, đẩy tay cô ra và đổi tư thế. “Ồ, tao cược là mày đang lê la khắp thị trấn để đánh sưng bụng tất cả các ả mèo,” cô chỉ thẳng vào nó. “Phải có trách nhiệm với hành động của mày chứ, anh bạn. Tao sẽ đưa mày đến chỗ bác sĩ thú y để làm việc này.”

“Chị đang nói chuyện với con mèo à?”

Maggie xoay đầu và cố không đỏ mặt. Carina đang đứng khoanh tay và cười đùa cô. “Đâu có,” cô kịch liệt chối. “Em nghe nhầm đấy.”

Cô bé cười khúc khích. “Vâng, chắc rồi. Chào mày, Dante.” Cô tiến lại vài bước, tay đưa ra, hạ xuống, nhẹ nhàng quăn quanh con mèo. Nó quan sát cô tiếp cận từ từ. Cả Maggie lẫn Carina đều nín thở chờ đợi.

Với một tiếng rít chán ghét, nó nhảy dựng, vẩy đuôi và biến mất vào bụi cây. Carina há hốc miệng. Maggie giấu đi biểu hiện hài lòng và hóp

một ngụm rượu vang. “Sao nó không thích em?” cô rên rỉ. “Em yêu động vật. Em cho nó ăn. Chị xúc phạm nó và nó tôn thờ chị.”

Maggie nhún vai. “Đàn ông là lũ hay thay đổi. Có chuyện gì vậy em?”

“Bọn em sẽ xuống thị trấn để xem ít hoa. Chị muốn đi cùng không?”

Maggie nhăn mũi. “Chán lắm. Chị ở lại thôi.”

Carina cười khúc khích. “Em biết, bản thân em không hứng thú với hoa, nhưng bởi chị là thành viên mới trong gia đình, chị có thể thoát được những chuyện này.” Cô thở dài. “Được rồi, chị vẫn là trẻ con thôi. Em sẽ gặp chị sau. Mẹ vẫn nghỉ ngơi nhưng đang dần khá lên.” Về buổi rồi lướt qua mặt cô. “Lạ lắm nhé. Ngay khi anh chị đi rồi, mẹ lại tràn đầy năng lượng, khỏe lại như trước, mọi chuyện dường như ổn cả. Bác sĩ đã quay lại và nói mọi thứ chỉ là báo động giả thôi.” “Hừm. Là thật đấy, nhưng ít nhất thì bác đã khá hơn.” “Vâng, chị nói đúng. Gặp chị sau nhé.”

Carina rời đi và Maggie ngồi lại một lúc lâu, phơi mình dưới sức nóng và sự tĩnh lặng. Cô cần đi tìm Michael. Nhà đã vắng người, đã đến lúc để họ nói chuyện. Cô uống cạn chỗ rượu trong ly, lấy thêm can đảm và bước vào nhà.

Cô tìm quanh vài phòng, rồi nghe thấy giọng nói trầm của anh vang ra từ phòng làm việc. Cô dừng lại bên ngoài và ngập ngừng trước khi gõ cửa. Có lẽ cô sẽ đợi bên ngoài cho đến khi...

“Không, Max, cô ấy không lấy tôi vì tiền. Cô ấy tự mình kiếm đủ rồi. Anh cứ như con gà mái mẹ ấy, mia amico^[74].”

Anh ngừng lời, sau đó nói với vẻ lạnh lùng khiến cô ớn lạnh. “Anh đã làm gì? Việc thuê thám tử tư kiểm tra thông tin về cô ấy là không thể chấp nhận được. Có, tôi biết về quá khứ của cô ấy. Cô ấy không giống cha mẹ mình. Merda^[75], đừng có thách thức tôi về chuyện này. Giờ cô ấy là vợ tôi.”

Im lặng.

“Không, tôi không nghĩ sẽ có con trong thời gian tới - cô ấy cần thêm thời gian. Cô ấy không phải kiểu phụ nữ tôi muốn kết hôn nhưng mọi thứ thay đổi rồi. Tôi có thể chờ.”

Maggie nghe thấy tiếng chân anh bước tới lui. “Đây là quyết định của tôi và tôi không muốn thảo luận thêm về nó nữa. Tôi sẽ tự mình giải quyết chuyện này.”

Cuộc trò chuyện kéo dài một lúc nữa trong khi cô nấu mình nơi hành lang. Sự nhục nhã thiêu đốt cho đến khi da cô nổi gai ốc. Max không tin cô đủ tốt cho người bạn thân nhất của anh ta. Tay thám tử đã nói gì với anh? Rằng cha mẹ cô là một trò hề và cô không có một mối quan hệ lành mạnh? Trong vòng vài phút gặp gỡ, Max đã nhận ra sự thật mà cô luôn cố gắng che giấu.

Cô chỉ có lớp vỏ của một phụ nữ. Michael xứng đáng hơn thế. Anh cần ai đó với một trái tim rộng mở mà không nhiều phiền toái. Một người phụ nữ mà gia đình anh không phải đào tạo, cô ta yêu mèo, những đứa trẻ và cả việc nấu ăn.

Không phải một phụ nữ như cô. Người có quá khứ tồi tệ, một trái tim bầm dập và thiếu khả năng yêu thương.

Cô từ từ lùi lại trong khi cơn hoảng loạn đang trực chờ ập đến. Xoay người. Và cô nghe thấy tiếng anh.

“A, la mia tigrotta, em có muốn đi dạo cùng anh không? Tối nay rất đẹp trời.”

Giọng anh ngân nga như đang vuốt ve làn da cô và cảm dỗ cô quên lãng.

Sự thật đâm xuyên qua cô.

Cô không thể giả vờ thêm nữa. Không phải với anh.

Không phải với bản thân cô.

Maggie nhìn chăm chăm chồng mình và ra quyết định duy nhất cô có thể.

“Michael, em sẽ về nhà.”

Anh chớp mắt và đưa tay ra, nhưng cô giật lại. Anh cau mày. “Chuyện gì vậy, Maggie? Có chuyện gì sao?”

“Em muốn về nhà một mình.”

“Là về chúng ta sao?” Anh nắm lấy tay cô và ngả người lại gần. “Có phải em đang bỏ chạy trong sợ hãi bởi vì anh đã thú nhận tình cảm của mình không? Anh biết chúng ta đã không nói về nó ngay lập tức, nhưng anh sẽ cho em thêm thời gian.”

Cô giật mạnh tay và cười khẩy. “Đừng có ra giọng kẻ cả với tôi, Bá tước. Chỉ là tôi phát ốm với những lời nói dối rồi, và tôi muốn quay lại cuộc sống của mình. Không phải cuộc sống giả dối này. Cuộc hôn nhân giả dối này.” Cô vung tay quanh phòng. “Tất cả chuyện này là nhằm nhí! Chúng ta đã chơi phần của mình, giả vờ kết hôn, sau đó bị buộc vào một cuộc hôn nhân thực sự không cách nào tiến triển được. Chúng ta quá khác biệt. Tôi không muốn!” cô hét lên. “Tôi không muốn có em chồng, một con mèo đi lạc và các bài học làm bánh bắt buộc! Tôi không bị siết cổ dưới sức nặng của trách nhiệm. Tôi thích được tự do và có những chọn lựa cho riêng mình. Vậy nên đã đến lúc cả hai ta phải thức dậy và ngừng diễn bộ phim dài tập chết tiệt này.”

Cơ hàm anh giật giật. Sự giận dữ sôi sục quện cùng nỗi đau chỉ khiến cô thêm phần nộ. “Lời anh nói chẳng là gì với em sao?” anh tức giận hỏi. “Anh đã nói là anh yêu em. Nó chẳng có ý nghĩa gì sao?”

Cô héch càm. Nhìn thẳng vào mắt anh. “Những lời anh nói chẳng là gì cả.”

Cô quay gót rời đi. Anh định ngăn cô lại nhưng cô rút lên như Dante và nhe răng. “Để tôi yên. Anh không thấy là tôi không muốn chuyện này nữa sao? Tôi không muốn anh hay cái lối sống kinh khủng mà người vợ thực sự của anh phải thừa hưởng! Phải có tự trọng chứ, vì Chúa.”

Lần này, anh để cô đi.

Cô chạy xuống hành lang, tìm một nơi trú ẩn để liếm láp vết thương trước khi vội vã lên đường. Cô sẽ chạy xuống thị trấn, bỏ lại đồ đạc và sẽ quay lại lấy chúng sau. Ngoài máy ảnh của cô, mọi thứ khác đều thay thế được. Tốt hơn là nên đi ngay bây giờ, trước khi cô phải đối mặt với các em gái anh. Michael có thể bịa ra lý do nào đó.

Với đôi chân nặng như chì, cô chộp lấy máy ảnh, túi xách và điện thoại di động. Cô gọi nhanh vài cuộc điện thoại và rời khỏi ngôi nhà duy nhất từng khiến cô cảm thấy mình thuộc về. Ngôi nhà duy nhất từng khiến cô cảm thấy được yêu thương.

Maggie không nhìn lại.

“Chuyện là sao vậy?”

Maggie ngồi trong phòng khách và nhìn chăm chăm người bạn thân nhất của mình. Alexa đang đứng đưa em bé bên hông, chiếc khăn lau nước dãi vắt qua vai. Lily bi ba bi bô và ré lên khi con bé chăm chú nhìn con chó con đang chơi đùa bên chân mẹ mình. Quả bóng lông nhỏ màu vàng cào cào chiếc dép đi trong nhà của cô và thoăn thoắt lượn quanh mỗi khi Alexa di chuyển.

Old Yeller, con chó săn xấu xí mà Alexa thuyết phục Nick giữ hơn một năm trước, đang nằm tận hưởng ánh mặt trời lọt qua ô cửa sổ và quan sát con chó con với vẻ không hài lòng. Chiếc khăn vuông màu cam và xanh quấn quanh cổ mang đến cho nó một diện mạo hoàn toàn khác con chó bị ghẻ từng đi lạc.

Maggie cố gắng đánh trống lảng. “Mình không thể tin được là cậu có một con chó con. Nick ghét sự bừa bộn lắm.”

Alexa thở ra một hơi thiếu kiên nhẫn và nhảy khỏi tầm với của quả bóng lông. “Ồ, lần này không phải mình đâu. Nick về nhà từ bờ sông và trông thấy Simba đang khóc trong rừng. Khắp cơ thể tội nghiệp của nó bầm tím. Chắc nó đã bị ném ra từ một cái xe đang chạy.”

Maggie nhăn mặt. “Mình không thể tin được là anh ấy không đưa nó đến trại thú nuôi lạc. Cậu đã làm gì với anh trai mình thế này?”

Alexa bật cười và lắc lư theo nhạc hip-hop dội ra từ dàn loa vòm. Simba gầm gừ vui sướng và cố gắng bắt nhịp. Lily cười khúc khích. “Đầu tiên anh ấy đưa con chó đến bác sĩ thú y, sau đó mang nó về nhà với đề nghị mình không được giữ nó lại. Anh ấy bảo sẽ đăng một mẫu rao vặt trên báo và tìm cho con chó một ngôi nhà.” Cô nhún vai. “Vậy nên mình để kệ anh ấy. Sau một tuần, mẫu rao vặt biến mất và bọn mình không bao giờ nói về nó nữa. Anh ấy còn chào con chó con trước cả mình mỗi khi rời nhà đi làm.”

Khao khát lướt qua Maggie. Cô nhớ con mèo ngu ngốc đó cùng cách nó trở người và giơ bụng ra yêu cầu cô gãi. Cô nhớ vẽ hoạt bát mê say của Carina, tác phong kinh doanh sắc sảo của Julietta và cả tính bộc trực mạnh mẽ của Venezia. Cô nhớ sự kiên định ôn tồn của mẹ Michael trong bếp, mùi thơm của bánh nướng và những tách cà phê trên sân thượng.

Cô nhớ chồng mình.

Maggie tập trung vào việc thở và cố chống lại nỗi đau dữ dội. Rồi một ngày nào đấy. Cô sẽ ổn thôi, cô sẽ sống sót vượt qua. Nhưng ai biết được sống sót cũng đâu hẳn là sống?

“À, cậu có thể cảm ơn anh ấy một cách riêng tư bởi vì mình mang cho cậu một món quà đây.” Maggie ném cho bạn thân chiếc váy ngủ lụa đỏ. “Không kể chi tiết, làm ơn.”

Alexa bật cười và kiểm tra món ren và lụa tuyệt đẹp trên tay. “Cảm ơn, cưng, chính là thứ bọn mình cần tối nay. Bên cạnh một người trông trẻ.”

“Mình sẽ trông con bé một tối trong tuần này để các cậu có một đêm hẹn hò. Mình không có chuyến đi nào khác trong thời gian tới.”

Maggie gập bàn tay lại. Ngón tay đeo nhẫn trông trơn đang lên tiếng nhạo báng. Cô vội vã siết chặt tay trong lòng.

Alexa quan sát cô trong một lúc lâu. Cuối cùng, cô lên tiếng, giọng mềm mại và ân cần. “Maggie, cậu phải nói cho mình sự thật. Chuyện là sao vậy?”

Cô nhún vai. “Đến Ý. Gặp Michael. Giờ thì quay về. Chẳng có gì khác để nói cả.”

“Michael đã đến gặp mình.”

Cô giật bắn người và thở hổn hển. “Gì cơ? Anh ấy đã nói gì với cậu?”

Alexa bước đến chiếc cũi, đặt Lily vào trong, đá nhẹ Simba khỏi chân và ngồi xuống cạnh cô trên chiếc trường kỷ. Đôi mắt xanh dương chứa đầy sự cảm thông và đồng tình. “Michael đã kể với mình mọi chuyện, Maggie. Về chuyến đi Ý và kế hoạch giả làm vợ anh ấy. Về việc linh mục biến nó thành thật. Và việc anh ấy đã thú nhận tình cảm với cậu ra sao nhưng cậu đã bỏ chạy và ném chúng lại vào mặt anh ấy.”

Ngọn lửa đỏ sáng rực trước mắt cô khi cô nghe những lời dối trá anh đã thốt ra. Cô run rẩy, cố gắng nói rành mạch. “Anh ấy chưa kể cho cậu toàn bộ câu chuyện, Alexa.”

“Vậy sao cậu không kể đi?” Gương mặt cô thoáng lộ vẻ tổn thương. “Cậu là bạn thân nhất của mình mà.”

Maggie siết chặt lấy tay cô và không thả ra. Những giọt nước mắt dâng lên khóe mắt, rồi được kiềm lại. “Mình rất xin lỗi. Mình đã lên kế hoạch, nhưng tất cả đều chệch hướng và giờ nó là một mớ hỗn độn. Mình đã thỏa thuận với Michael một điều - mình sẽ giả làm vợ anh ấy, đổi lại anh ấy tránh xa cậu ra. Mình biết anh ấy có tình cảm sâu đậm và mình cũng lo lắng cho cậu và Nick. Anh ấy đồng ý, nhưng khi bọn mình đến Ý, mọi thứ trở nên phức tạp.”

“Mình không thể tin được cậu vẫn mắc kẹt với cái suy nghĩ đó. Chưa bao giờ có bất kỳ chuyện gì giữa bọn mình ngoài tình bạn cả.”

“Giờ thì mình biết rồi.”

“Chuyện gì đã xảy ra? Cậu bắt đầu phải lòng anh ấy sao?” Maggie gật

đầu. “Ban đầu, mình nghĩ nó chỉ là tình dục thôi. Nhưng rồi gia đình anh ấy cứ cuốn mình vào, cả con mèo ngu ngốc. Và bọn mình gần gũi nhau nhiều hơn rồi mình bắt đầu có những suy nghĩ điên rồ về một mối quan hệ giữa bọn mình. Anh ấy đã thổ lộ là anh ấy yêu mình.”

Alexa siết chặt ngón tay Maggie. “Và cậu đã nói gì?” “Chẳng nói gì cả. Mình không thể nói bất cứ điều gì bởi vì mình không thực sự tin anh ấy. Mình đã định nói về nó nhưng rồi mình nghe thấy anh ấy nói chuyện điện thoại với bạn anh ấy là Max.” Cô hít sâu một hơi. “Anh ta nghĩ mình không đủ tốt cho Michael. Nghĩ bọn mình là một đôi khủng khiếp. Anh ta đã đúng.”

Alexa hôn hên. “Từ khi nào cậu lại nghe theo ý kiến của người khác vậy?”

Maggie lắc đầu bướng bỉnh. “Mình đã nghe thấy cuộc trò chuyện. Mình không dành cho anh ấy - mình không phải kiểu phụ nữ anh ấy cần. Anh ấy muốn một gia đình lớn với đám thú cưng và các chuyến đi liên tục đến Ý. Anh ấy muốn một người vợ tốt, vững vàng với một sự nghiệp đáng kính trọng và tính cách ngọt ngào. Bọn mình thì cứ đấu khẩu suốt. Và mình ghét tất cả những thứ đó.”

“Ôi Maggie.” Alexa siết chặt tay Maggie khi những giọt nước mắt dâng đầy đôi mắt cô. “Bạn thân mến, cậu không biết cậu là tất cả những thứ đó sao? Cuối cùng thì khi nào cậu mới chịu tin chứ? Chỉ vì sự gần bó của cậu với Nick và mình mà cậu sẵn sàng bảo vệ bọn mình. Điều này đã thể hiện rằng cậu xứng đáng có một gia đình cho riêng cậu. Michael là một người đàn ông phức tạp - điều mà không mấy phụ nữ thấy được hoặc thậm chí biết là nó tồn tại. Nhưng cậu biết. Cậu thách thức anh ấy, lôi kéo anh ấy và khiến anh ấy cảm nhận được những điều còn mãnh liệt hơn thế. Khi anh ấy đến nói với mình mọi chuyện, trái tim anh ấy đang tan vỡ. Anh ấy tin là cậu không yêu anh ấy, có thể không bao giờ yêu anh ấy và nó tàn phá anh ấy.”

Maggie chiến đấu ngăn lại những giọt nước mắt. Chúa ơi, ý nghĩ Michael bị tổn thương đang xé cô ra thành từng mảnh. Cô yêu anh vô cùng nhưng cô biết Alexa chưa hiểu hết sự thật.

Cô cần nhiều hơn nữa. Thật buồn cười là cô chưa bao giờ tin mình xứng đáng được đòi hỏi gì trước đây. Nhưng Michael đã thay đổi cô. Khi cho phép bản thân yêu anh, cô biết mình sẽ luôn cần ở bên một người đàn ông có cùng cảm nhận như vậy. Bất cứ điều gì khác có thể khiến cô tan vỡ.

“Mình xin lỗi, Al. Mình muốn quay lại với cuộc sống cũ và không bao giờ muốn nói về Michael Conte nữa. Nếu cậu thực sự là bạn mình, hãy làm điều này cho mình.” Giọng cô vỡ ra. “Làm ơn.”

Alexa thở ra một hơi khó chịu. “Nhưng ...” “Làm ơn đi.”

Cô mím môi. Sau đó gật đầu. “Được rồi. Mình chỉ muốn cậu được hạnh phúc thôi, Maggie.”

Tương lai ảm đạm phủ xuống trên cô như một đám mây và cô buộc mình phải nở nụ cười. “Mình sẽ ổn thôi. Giờ thì nói chuyện khác đi.”

Những giờ còn lại trôi qua và trong giây phút ngắn ngủi, Maggie vò như mọi thứ đều trở lại bình thường.

Michael ngồi sau bàn làm việc nhìn chằm chằm vào các ghi chú về lễ khai mạc. Trong hai ngày nữa, giấc mơ của anh cho gia đình và La Dolce Famiglia cuối cùng cũng thành hiện thực. Chuỗi cửa hàng bánh sẽ ra mắt vào tối thứ Sáu với bài thuyết trình hoa mỹ và một bữa tiệc để cạnh tranh với các đối thủ khác.

Thời tiết vẫn thuận lợi, hứa hẹn một ngày mùa xuân khô ráo tuyệt đẹp với rất nhiều ánh mặt trời. Tiệm bánh đã sẵn sàng để mở bung cửa với hàng loạt các món tráng miệng, các loại cà phê đặc biệt, những chiếc bánh mỳ tươi. Khu bờ sông trung tâm thành phố là giấc mơ của vài nhà đầu tư, những người có tầm nhìn mà không ai khác có được.

Đây lẽ ra nên là tuần lễ hạnh phúc nhất đời anh.

Thay vào đó, nỗi đau đang tàn phá cơ thể và tra tấn trái tim anh. Anh đã quyết định kể với Alexa sự thật trong nỗ lực tìm cách tiếp cận

Maggie. Sao cô có thể xé vụn anh như vậy. Việc cô rời đi nhanh chóng chỉ xác nhận lời thú nhận nhần tâm của cô. Cô không muốn anh. Không yêu anh. Và không muốn cuộc sống anh có thể trao tặng cô.

Tối đó là một mớ hỗn độn. Anh đã xoay xở để bịa ra câu chuyện điên rồ về một người chú bị ốm và phải bao biện để thuyết phục mẹ và các em gái anh rằng mọi thứ vẫn ổn. Anh rời đi ngay ngày hôm sau mang theo đồng hành lý cô đã bỏ lại. Michael ép ngón tay vào thái dương đang đau nhức của mình. Dios, đúng là một mớ hỗn độn. Cuối cùng thì anh đã yêu một người phụ nữ thậm chí còn không muốn anh. Sao anh có thể quên được cô đây?

Hình ảnh cô ám ảnh anh không ngừng. Cách cô đầu hàng trong vòng tay anh. Cách cô uy hiếp anh và cười với anh, thách thức anh trong từng bước đi. Sự dịu dàng của cô với gia đình anh, cách cô mua vui cho Dante, dù cô thề là cô không thích nó. Đầy mâu thuẫn và tình cảm đến tội lỗi, cô thật có ý nghĩa với anh. Anh chưa bao giờ thú nhận quá khứ của mình với những phụ nữ khác. Không có người phụ nữ nào thậm chí từng đủ gần gũi để bàn tâm hỏi về ước mơ của anh. Nhưng Maggie hiểu, chấp nhận và ủng hộ anh.

Nỗi buồn sâu sắc đánh mạnh vào tim và anh phải dìm nó xuống. Anh vớ lấy chai cô-nhắc và rót cho mình một ly. Chát lỏng thiêu đốt trôi xuống họng anh một cách dễ dàng và bùng nổ trong bụng. Có lẽ nếu anh trở nên say khướt, cuối cùng anh cũng có thể ngủ mà thiếu bóng hình cô.

Điện thoại reo vang. Anh lảm bảm nguyên rủa và nhìn vào số gọi đến. Dừng lại một chút. Sau đó nhấn nút. “Alexa à? Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Anh lắng nghe cô nói một lúc lâu. Đột nhiên, các mảnh ghép vào đúng vị trí. Tim anh tăng tốc, anh bật dậy khỏi ghế trong khi bạn anh vẫn đang trình bày chi tiết cuộc trò chuyện. Một kế hoạch được hình thành và anh biết mình phải làm gì.

Nó sẽ là phán quyết cuối cùng của anh nhưng cô xứng đáng với sự tranh đấu đó.

Anh chỉ hy vọng nó sẽ đủ.

Maggie đứng trong đám đông bên cạnh Alexa và xem buổi lễ đang tiến hành. Hành lý của cô được đặt trên thềm nhà từ hôm qua. Một ghi chú ngắn gọn dính vào tay cầm có nét chữ viết vội đầy thanh lịch của anh.

Anh sẽ tuân thủ thỏa thuận giữa chúng ta và nộp các giấy tờ cần thiết để hủy bỏ cuộc hôn nhân.

Cô lờ đi nỗi thất vọng và giả như hài lòng rằng gia đình mình đã được yên ổn. Sự trống rỗng trong lòng khiến cô vợ vội lấy điện thoại và đặt lịch vài chuyến công tác nước ngoài. Cô cần rời khỏi New York và giữ cho mình bận rộn. Cô sẽ đến London vào cuối tuần. Có lẽ cô cần thật nhiều khoảng cách để có thể chữa lành.

Nhiều chiếc thuyền buồm cùng du thuyền nổi bật và duyên dáng xé nước, dựng nên tấm phong nền hoàn hảo cho các tòa nhà. Mọi thiết kế đường như vô cùng tương xứng với những ngọn núi hùng vĩ và con sông, dòng nước thấp cuộn chảy êm đềm, hơi gọn sóng, hòa hợp chứ không hề phá vỡ khung cảnh tự nhiên. Tường đá vôi thêm vào sự tươi mát, không khí trong lành ở spa, các khu vườn xanh tốt điểm quanh mỗi tòa nhà kèm theo băng ghế, các tác phẩm điêu khắc và đài phun nước. Nhà hàng sushi khoe mình hãnh diện với một phòng trà Nhật Bản kiểu cổ, các bức tường tre và những tấm lụa đỏ tuyệt đẹp, tất cả pha trộn thành một bữa tiệc thị giác. Bức tranh màu sắc tươi sáng được vẽ trên bức tường gạch cũ từng là một nhà ga xe lửa xuống cấp. Công trình bờ sông được khôi phục lại hoàn toàn này nhắc cô nhớ rằng khả năng sáng tạo, sự quan tâm và một khoản tiền nhỏ có thể làm nên thành tựu.

La Dolce Famiglia là cửa hàng cuối cùng lộ diện. Một tấm vải màu sắc rực rỡ in logo bao phủ cả tòa nhà, những sợi dây đã sẵn sàng được thả ngay khi có hiệu lệnh từ Michael.

Khán giả tỏ ra vô cùng phấn khích và ban nhạc đang chơi những bản hùng ca.

Alexa huýt sáo và hú lên khi Nick cắt băng khánh thành, Maggie tham gia cùng với niềm tự hào đang ào ào tràn qua cô. Nick đã làm việc chăm chỉ và có niềm tin sắt đá vào tầm nhìn của mình để biến bờ sông thành thứ gì đó thật đẹp đẽ. Anh tin vào giấc mơ của mình.

Có lẽ đã đến lúc cô cũng phải làm vậy. Cô có thể không có được người đàn ông cô yêu, nhưng cô có khả năng thay đổi sự nghiệp của mình thành sự thỏa mãn sâu sắc hơn. Sau khi lật qua những bức ảnh đã chụp ở Bergamo, tiếng réo gọi sâu bên trong thúc giục cô chụp thứ gì đó có ý nghĩa hơn. Thường thì cô bỏ qua những bản năng như vậy. Lần này, cô quyết định tìm hiểu nhu cầu của bản thân phải giữ lại vài nét đẹp trên thế giới bằng chính tài năng của mình. Cô đã lên kế hoạch cho những chuyến du lịch bên cạnh các buổi chụp hình thường nhật, đã thu xếp việc hồi đáp một vài biên tập viên tạp chí quen biết ở Anh để thảo luận về phương án mới trong công việc của cô.

Michael bước lên bục. Tim cô trượt xuống. Mọi tế bào trong cơ thể cô đang gào lên muốn được luôn tay vào mái tóc anh, chạm vào gò má mạnh mẽ của anh và tận hưởng khoảnh khắc này cùng anh. Anh mặc bộ vest thanh lịch với cà vạt tím, choán đầy sân khấu bằng sự hiện diện của mình và ngay lập tức khiến đám đông im lặng. Bộ cánh sẫm màu tuyệt đẹp và ánh nhìn suy tư quyến rũ của anh khiến cánh phụ nữ xung quanh cô cười khúc khích và bắt đầu huyền thuyên. Maggie chiến đấu lại với bản năng muốn quát họ tránh xa ra. Thay vào đó, cô tiếp tục giữ im lặng.

“Thưa quý vị,” anh nói vào mic, “Tôi rất vinh hạnh được ở đây với các bạn để công bố thành tựu của giấc mơ gia đình. Gia đình tôi đã gây dựng nên tiệm bánh đầu tiên ở Bergamo, Ý, với những chiếc bánh ngọt ra lò từ chính căn bếp của mẹ tôi. Với rất nhiều nỗ lực, gia đình Conte đã mở ra các cửa hiệu trên khắp Milan, luôn luôn mơ ước được đến Mỹ để chia sẻ công thức làm bánh của chúng tôi. Giấc mơ đó cuối cùng cũng thành hiện thực nơi đây và tôi cảm ơn tất cả các bạn vì đã chia sẻ nó với chúng tôi.”

Mọi người vỗ tay và hò hét. Anh bước tới cảm ơn Nick cùng Tập đoàn Dreamscape, đối tác kinh doanh của anh, rồi một loạt các thành viên khác, những người đã giúp đỡ trên từng bước đường dẫn tới thành

công. Sau đó anh ngừng lời. Nhìn quanh đám đông. Và ghim cô lại bằng ánh mắt.

Maggie quên cả thở.

Đôi mắt anh đang sục sôi cảm xúc. Anh nói như thể chỉ có mình họ, mỗi từ ngữ khoan vào tâm trí và trái tim cô với sự thân mật có chủ đích khiến cơn rừng mình chạy dọc sống lưng cô. “Gia đình vô cùng quan trọng với tôi. Đây là điều mà tôi luôn tin tưởng. Cái tên La Dolce Famiglia là biểu tượng của niềm tin và niềm tự hào của tôi vào những gì thân yêu nhất. Vào những gì tôi yêu thương hơn hết thảy.”

Lòng bàn tay cô ngày càng ẩm ướt khi đứng chôn chân trên mặt đất, sững người trước giọng nói, ánh mắt và sự hiện diện của anh.

“Giờ thì tôi đã tìm thấy một gia đình mới. Tôi đã yêu một phụ nữ tuyệt vời, cô là người khiến tôi tin vào hạnh phúc mãi mãi. Người đã mở tung thế giới của tôi và khiến tôi hoàn thiện. Nhưng, than ôi, cô ấy không tin tôi. Những lời tôi nói không đủ sức thuyết phục cô ấy rằng tôi cần cô ấy trong đời tôi. Rằng cô ấy khiến tôi hoàn thiện. Vậy nên, tôi tự hào giới thiệu với các bạn tiệm bánh mới của tôi, một chuỗi cửa hàng mới mở trên đất Mỹ, nơi tôi đã gặp người phụ nữ mà tôi muốn lấy làm vợ.”

Với một cái gật đầu, những sợi dây bị kéo mạnh rồi thả ra. Tám màn cuộn trau chuốt buông xuống. Dòng chữ in đậm đầy kiêu hãnh hiện lên.

La Dolce Maggie.

Máu rần rần chảy trong tĩnh mạch cô và thế giới dường như mờ đi, nghiêng ngả rồi vững vàng trở lại. Cô chớp mắt và quay đầu về phía Alexa, người đang nắm chặt lấy cánh tay cô và lắc đầu khế.

“Cậu không hiểu sao, Maggie?” cô hỏi với đôi mắt xanh dương sáng ngời đang long lanh nước mắt. “Anh ấy yêu cậu. Đó luôn là cậu - nhưng cậu phải có đủ can đảm để với lấy nó. Cậu phải tin là cậu xứng đáng với nó. Đó là những gì cậu đã nói vào cái ngày Nick thổ lộ tình yêu với mình, nhớ không?”

Nếu cậu yêu ai đó, cậu sẽ chiến đấu vì họ, hết lần này đến lần khác. Bạn thân nhất của mình không phải kẻ hèn nhát. Cậu xứng đáng với điều này. Cậu xứng đáng được yêu thương.”

Như một con ma cà rồng quay trở lại cuộc sống sau giấc ngủ dài, đột nhiên cô trông thấy mọi màu sắc và hình dáng trước mắt. Các giác quan bùng nổ và cô bắt đầu bước xuyên qua đám đông, hướng lên sân khấu, nơi Michael đang đợi cô.

Anh gặp cô ở nửa đường. Cô nghiêng cứu gương mặt đẹp trai, đôi môi cong đầy đặn, đường kẻ nhỏ trên cằm, chiếc mũi hơi gầy, sức nóng sôi sục trong đôi mắt màu mã não của anh. Anh ôm lấy khuôn mặt cô trong đôi bàn tay lớn đầy mạnh mẽ và áp trán họ vào nhau. Hơi thở ấm áp của anh phả lên miệng cô.

“Maggie của anh, mia more, anh yêu em. Anh muốn chung sống với em, cùng em già đi, và có những bambinos với em. Em phá hủy anh. Hoàn toàn. Anh không bao giờ có thể lấy một phụ nữ nào khác bởi vì anh buồn chán đến chết mất. Em không hiểu sao? Anh không muốn một người vợ điển hình mà em nghĩ sẽ khiến anh hạnh phúc, bởi vì em hoàn toàn dành cho anh. Về mia mai, hài hước và gọi cảm cùng sự chân thực của em. Em thuộc về anh và anh sẽ không từ bỏ cho đến khi thuyết phục được em. Capisce?”

Cô nén tiếng nấc nghẹn ngào và ôm lấy anh.

Môi anh hạ xuống môi cô. Anh hôn cô thật sâu khi tiếng gầm rú từ đám đông vang vọng trong tai cô. Tim cô như nở ra và choán đầy lồng ngực. Một cảm giác bình yên và được trở về nhà ngập tràn trong cô. Cuối cùng cô cũng tin.

“Em yêu anh, Michael Conte,” cô thì thầm quyết liệt khi anh rời môi cô. “Và em muốn tất cả. Anh, gia đình anh, chuỗi cửa hàng bánh của anh, mọi thứ. Em đã luôn yêu anh nhưng em quá sợ hãi để thừa nhận.”

Anh hôn cô thêm lần nữa. Michael siết chặt cô và nâng cô lên, cười vang trong sự hân hoan. Cuối cùng, cô cũng được bao bọc trong đôi tay mạnh mẽ của anh hoàn toàn.

Với gia đình của riêng cô và một kết thúc có hậu.

Maggie, nhanh lên! Nhân viên vận chuyển đến rồi!” Cô lăm bắm giữa những hơi thở gấp và nhìn lại lần nữa căn phòng trống trong căn hộ của mình, đảm bảo không bỏ quên bất cứ thứ gì. Chuyển đến một ngôi biệt thự thật chẳng dễ dàng. Khi thật, họ sẽ phải chiến đấu với cả đông đồ đạc và việc sắp xếp lại phòng. Cô liếm môi khi nghĩ về tất cả những điều đáng yêu họ đã tạo nên, thật vậy. Rất nhiều phòng đã được làm phép rửa tội.

May mắn thay, họ có nhiều phòng hơn thế. “Đến đây!” Cô hét.

Liếc nhìn về phía tấm nệm vẫn đang nằm trên giường, cô dừng lại trong khi bộ nhớ bắt được điều gì đó. Maggie bước tới giường và luồn tay xuống dưới tấm nệm.

Bản danh sách. Lá bùa tình yêu.

Cô nhìn chằm chằm vào tờ giấy trắng và mở nó ra để xem danh sách. Ôn Chúa, Michael đã không thấy nó, cô sẽ chết vì xấu hổ mất. Lắc đầu trước hành động lộ bịch của bản thân, cô nhìn xuống danh sách các đức tính mà cô đã yêu cầu Mẹ Trái Đất ban tặng cho chồng cô. Những phẩm chất mờ lẫn vào nhau khi mắt cô trượt trên mặt giấy.

Một người đàn ông chung thủy. Một người đàn ông của gia đình.

Một người đàn ông là người tình tuyệt vời.

Một người đàn ông có thể trở thành bạn của tôi. Một người đàn ông có thể thách thức tôi.

Một người đàn ông tôi có thể thổ lộ những bí mật. Một người đàn ông tôi có thể tin tưởng.

Một người đàn ông tự tin.

Một người đàn ông với trái tim cởi mở. Một người đàn ông có thể chiến đấu vì tôi.

Một người đàn ông có thể yêu tôi vì chính con người tôi.

Maggie nín thở. Cô đọc lại danh sách, một cảm giác rờn rợn kỳ lạ lướt qua cô. Say xỉn, thiếu thận trọng và cô đơn. Những phẩm chất trong danh sách này sẽ không bao giờ được soạn ra khi cô tỉnh táo. Không, tất cả các đức tính đều được vạch ra một người hoàn hảo dành cho cô.

Michael. Mẹ Trái Đất đã gửi Michael Conte cho cô. Chiếc nhẫn kim cương bắt sáng rực rỡ khi cô cẩn thận gấp tờ giấy lại và vò nó trong tay. Thật buồn cười. Cô cảm thấy sợ hãi. Không có điều gì gọi là Mẹ Trái Đất cả. Người đàn ông hoàn hảo và lá bùa tình yêu không hề tồn tại.

Phải vậy không?

Cô thận trọng, quyết định vứt bỏ cuốn sách phép thuật. Cô đã để cuốn sách bìa tím đó ở đâu nhỉ?

Carina.

Khi họ trở về nhà từ bờ sông vào buổi tối đoàn tụ, Maggie đã sốc khi bắt gặp Carina đang đứng trước cửa nhà Michael. Phần tuyệt vời nhất là quả bóng lông to tướng màu đen cô bé đang ôm trước ngực.

Ngay khi Dante phát hiện ra Maggie, nó nhảy khỏi vòng tay Carina và nhào vào vòng tay cô như thể đó là nơi nó thuộc về. Carina thú nhận rằng khi cô nói với Dante là cô muốn đưa nó đến gặp Maggie, nó ngay lập tức biểu hiện như thể nó hiểu. Và có lẽ là nó hiểu.

Gia đình cô đã trọn vẹn, Maggie nhận ra ý nghĩa thật sự khi hoàn toàn thuộc về một người và thề rằng cô sẽ không bao giờ quên điều đó. Tuy nhiên, cô không thích ý tưởng rằng em chồng mới của cô đang giữ cuốn sách phép thuật mà có lẽ sẽ công hiệu.

Cô cắn nhẹ môi dưới và tự hỏi liệu cô có nên nói gì không. Không, sự may rủi là gì chứ? Đó là một điều nhỏ bé ngớ ngẩn và Carina có lẽ sẽ

đọc, cười phá lên và vứt nó đi.

Maggie lắc đầu, rời khỏi phòng và bỏ lại cuộc đời cũ lại phía sau.

Chú thích:

[69] Bánh kem truyền thống của Ý.

[70] Bộ phim hài lãng mạn của Mỹ sản xuất năm 1991.

[71] Đồng ý.

[72] Âm chỉ rằng mọi việc đều có nhiều cách để làm cũng giống như để đến Roma thì có nhiều đường. Tuy nhiên kết thúc của vấn đề cuối cùng cũng sẽ chỉ đưa tới một kết quả.

[73] Coffee, chocolate, and champagne.

[74] Bạn của tôi.

[75] Khốn kiếp.

LỜI CẢM ƠN

Kể từ khi Thương Vụ Hôn Nhân lọt vào danh sách bán chạy nhất trên New York Times and USA Today, tôi đã bị choáng ngợp bởi sự ủng hộ tuyệt đối từ các độc giả và các nhà văn đồng nghiệp của mình. Có quá nhiều điều để cảm ơn ở đây, nhưng mỗi khi tôi cần một tiếng cười, hay cần chia sẻ khoảnh khắc dù tốt hay xấu, các bạn luôn ở đó. Dưới đây là danh sách ngắn gồm: Wendy S. Marcus, Aimee Carson, Megan Mulry, Janet Lane Walters, Liz Matis, Barbara T. Wallace, Abbi Wilder và Julia Brooks. Cảm ơn Tiffany Reisz vì đã là người bạn tuyệt vời nhất của tôi!

Gửi đến những người tuyệt vời tôi đã gặp và ăn mừng giải RT và RWA 2012 với tôi. Tất cả các tác giả Harlequin tuyệt vời và vui vẻ, có quá nhiều những cái tên riêng để mà đề cập hết ở đây! Đặc biệt cảm ơn Magan Mulry vì đã uống sâm panh cùng tôi khi tôi phát hiện ra mình lọt vào danh sách của Times, Cat Schield và Barbara Longley vì đã đi cùng chúng tôi đến buổi tiệc của những gã gãng-tơ, Katee Roberts vì năng lượng và sự hài hước của cô ấy, Caridad Pinerio vì đã thật ngọt ngào trong buổi ký sách, và Catherine Bybee vì buổi nói chuyện về công việc. Tôi không thể chờ để được làm việc đó thêm lần nữa!

Cuối cùng, xin cảm ơn tất cả đội ngũ nhà xuất bản Entangled tuyệt vời vì đã thổi phồng tôi với tài năng và nỗ lực hiệu quả của họ, cùng đội Gallery Books mới của tôi, những người đã chào đón tôi với vòng tay rộng mở và khiến tôi ngạc nhiên bởi tài năng của họ - các bạn thật tuyệt vời!

Hết